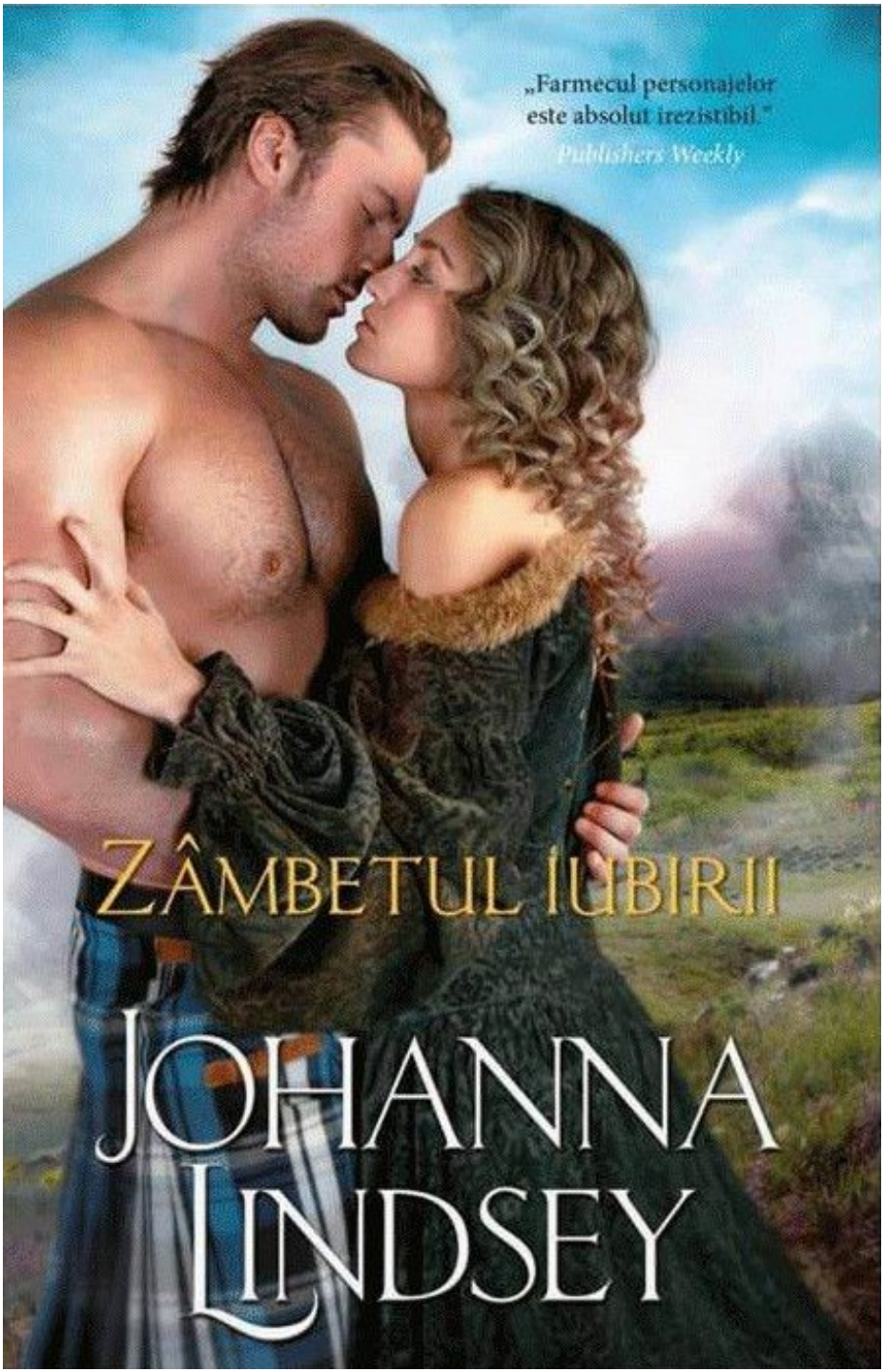
„Farmecul personajelor
este absolut irezistibil."
Publishers Weekly
ZÂMBETUL IUBIRII
JOHANNA
LINDSEY

JOHANNA LINDSEY
ZÂMBETUL IUBIRII
Seria Familia Reid

***The Heir by* Johanna Lindsey**

Copyright © 2000 Johanna Lindsey
Toate drepturile rezervate
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Raluca Conţiu
LITERA*
2019

Pentru Alex şi zâmbetele sale care topesc inimi

Capitolul 1

Se uitau pe fereastră la grădina mohorâtă, atinsă de iarnă, în care se plimba fata. Era mică, deşi casa era destul de mare şi localizată într-o zonă elegantă a Londrei, însă niciuna din casele din cartier nu dispunea de suficient teren pentru a căpăta aspectul unei „case de la ţară”.

Lady Mary Reid, gazda lor, aranjase cu gust mica ei secţiune de grădină, în timp ce majoritatea vecinilor ei nu se deranjaseră să planteze altceva decât iarbă. Iar nepoata lor, Sabrina, care adora să-şi petreacă timpul afară, indiferent de anotimp, putea fi mereu găsită pe acel petic de pământ.

Cele două femei continuară să o privească pe Sabrina în linişte, gânditoare. Alice Lambert era încruntată. Sora ei, Hilary, mai mare cu un an, arăta mai degrabă abătută.

— Nu cred că am mai fost vreodată atât de neliniştită, Hilary, îi şopti Alice surorii ei.

— Nici eu, dacă vrei să ştii, răspunse Hilary cu un oftat prelung.

Era greu de spus că erau surori, doar privindu-le. Hilary semăna cu tatăl lor, înaltă, extrem de slabă, cu păr şaten şi ochi albastru-deschis. Alice era o copie aproape perfectă a mamei lor, scundă şi destul de durdulie, dar cu un păr şaten-închis strălucitor şi ochi de un albastru-închis, care băteau uneori în violet.

Cele două surori nu se înţelegeau prea bine. Ciondănelile erau la ordinea zilei. Cu toate acestea, acum erau de acord. Nepoata pe care o crescuseră ele avea să-şi facă debutul în societatea londoneză în seara aceea, iar ele erau îngrijorate. Din nefericire, aveau motive serioase pentru a fi îngrijorate.

Nu era vorba că Sabrina nu ar fi putut ieşi în evidenţă. Deşi nu era o frumuseţe ca Ophelia, fiica lui Mary, care urma să debuteze şi ea în acest sezon, Sabrina avea atuurile ei. Nu era vorba nici de lipsa ei de importanţă. Bunicul Sabrinei fusese conte, iar străbunicul ei, duce. Ea

avea doar titlul de Onorabilă, dar nimeni nu se aştepta să facă o partidă grozavă, nici din punctul de vedere al titlului, nici al averii. În ce le privea pe surorile Lambert, orice soţ cu o situaţie bună ar fi fost potrivit.

Nu, nu era vorba de îngrijorările fireşti pe care le-ar fi putut avea cineva atunci când venea vorba de prezentarea în societate a unei fete de la ţară. Era ceva mult, mult mai personal, şi avea de a face cu motivul pentru care cele două surori nu se căsătoriseră niciodată. Amândouă se temeau că vechiul scandal care le bântuise familia timp de trei generaţii putea ieşi din nou la suprafaţă după toţi acei ani.

Dar niciuna din cele două femei nu avea de gând să pomenească motivul agitaţiei sale. Printr-un acord mutual, nu se vorbea despre tragediile petrecute cu mult timp în urmă.

— Crezi că-i este suficient de cald în haina aceea de lână? întrebă Alice, încă încruntată.

— Crezi că-i pasă?

— Dar vântul îi va usca obrajii, cum crezi că va arăta la primul ei bal?

În timp ce-şi supravegheau în continuare nepoata, o frunză uscată, care-i scăpase grădinarului lui Lady Mary, pluti în direcţia Sabrinei şi se opri la picioarele acesteia. Observând-o, fata luă poziţia unui scrimer şi, ca şi cum ar fi avut o floretă adevărată în mână, nu una imaginară, înjunghie frunza. Râse apoi şi o ridică de jos, aruncând-o în aer, unde vântul aspru al iernii o prinse şi o purtă pe aripile sale.

— Nu ia în serios posibilitatea unei căsătorii, spuse Hilary.

Sabrina ar fi trebuit să fie la fel de agitată ca mătuşile ei, chiar dacă din motive diferite, însă părea să nu aibă nici cea mai mică grijă.

— Cum să o ia în serios, când ştie că noi nu ne-am căsătorit, şi asta nu ne-a afectat deloc?

— Mă tem că i-am lăsat o impresie greşită. Nu este ca şi cum nu am fi sperat să ne căsătorim la vârsta ei, doar că

acum suntem bucuroase că nu am făcut-o.

Afirmaţia aceasta era adevărată. Niciuna dintre cele două femei nu regreta că nu avea un soţ. Ce regretau poate era faptul că nu avuseseră niciun copil al lor, însă Sabrina, pe care o crescuseră de la vârsta de trei ani, le satisfăcuse din plin instinctele materne. Mulţi le-ar fi putut numi fete bătrâne, pretinzând că acesta era motivul ciondănelilor lor, însă nu era adevărat. Cele două surori făceau acest lucru încă din copilărie. Era un obicei adânc înrădăcinat în firea lor.

Ca şi cum Hilary tocmai şi-ar fi dat seama că participa la un armistiţiu tacit, spuse brusc:

— Cheam-o înăuntru. Este timpul să o pregătim.

— Atât de repede? protestă Alice. Mai avem câteva ore înainte…

— Vom avea nevoie de câteva ore să o pregătim cum se cuvine, interveni Hilary.

— O, poate că ţie ţi-ar lua câteva ore, dar…

— Dar tu ce ştii despre asta, când nici măcar nu ai fost prezentată în societate aşa cum trebuie? o întrerupse Hilary din nou.

— Iar tu ai fost? replică Alice.

— N-are importanţă. Mary mi-a pomenit de multe ori în scrisorile ei că începe să se pregătească de îndată ce iese din pat, dimineaţa.

— Are nevoie de o zi întreagă doar pentru a se îndesa în corset.

Obrajii lui Hilary se aprinseră, neputând nega afirmaţia făcută pe seama prietenei ei din copilărie, care fusese suficient de amabilă pentru a le oferi găzduire pe perioada sezonului, de vreme ce ele nu aveau nicio proprietate în Londra. Mary devenise tot mai dolofană cu trecerea anilor, astfel încât Hilary abia o recunoscuse cu o zi în urmă, când sosiseră la Londra.

În schimb, contraatacă.

— Chiar şi fiica ei începe pregătirile la prânz.

— Ophelia este deosebit de încântată să se privească în oglindă, fără îndoială, pufni Alice.

— Trebuie să ştii că…

Cuvintele se pierdură în timp ce surorile părăseau încăperea, ciondăneala fiind starea lor obişnuită. Nimeni care le-ar fi auzit şoptind şi fiind de acord cu doar câteva momente în urmă nu ar fi crezut asta, cu siguranţă nu nepoata despre care vorbiseră.

Capitolul 2

Sabrina Lambert era agitată, însă, de dragul mătuşilor sale încerca să nu arate acest lucru. Debutul ei era planificat deja de un an, iar asta indusese câteva călătorii la Manchester, pentru a proba noua garderobă. Ştia că mătuşile ei aveau speranţe mari pentru ea. De aceea era atât de agitată. Nu voia să le dezamăgească, deoarece făcuseră atâtea eforturi pentru marea ei lansare.

Însă ea era realistă, chiar dacă ele nu erau. Nu se aştepta să-şi găsească un soţ aici, în Londra. Oamenii de aici erau prea sofisticaţi, în timp ce ea era o simplă fată de la ţară. Era obişnuită să discute despre recolte, chiriaşi şi vreme, în timp ce în Londra toată lumea bârfea – unii despre ceilalţi. Mai mult, aveau să fie duzini întregi de domnişoare venite la Londra cu acelaşi scop. Londra era considerată locul ideal pentru găsirea unui soţ.

Însă Sabrina începu să se relaxeze pe măsură ce se apropia seara. Ajuta faptul că Ophelia, care era foarte populară, îi era prietenă. Dar Ophelia fusese născută şi crescută în Londra. Îi cunoştea deja pe toţi, era deja la curent cu toate bârfele şi chiar ajuta la împrăştierea acestora – chiar dacă era vorba despre ea însăşi. Ophelia era în elementul ei în Londra. Mai mult, ea debutase chiar la începutul sezonului, cu trei săptămâni în urmă.

Participarea la primul bal nu făcuse de altfel nicio diferenţă, dat fiind faptul că Ophelia era destinată să fie succesul sezonului, la cât de frumoasă era. În mod ironic, ea nici măcar nu-şi căuta un soţ, având deja un logodnic,

deşi nu-l întâlnise încă niciodată. Lansarea ei fusese doar un lucru de la sine înţeles – cel puţin aşa se gândise Sabrina până să afle că Ophelia nu era foarte mulţumită cu alegerea făcută de părinţii ei, şi avea toate intenţiile de a găsi o partidă mai potrivită.

Sabrina găsea foarte nepotrivit modul în care Ophelia făcea acest lucru, ridiculizându-şi şi defăimându-şi logodnicul ori de câte ori avea ocazia, în faţa oricui se nimerea. Dar, din câte ştia ea, aşa se făceau lucrurile în Londra atunci când voiai să scapi de o partidă nedorită.

I-ar fi putut părea rău pentru bărbatul în chestiune, care nici măcar nu era în Anglia, pentru a putea pune capăt zvonurilor pe care le împrăştia Ophelia pe seama lui, dar nu era treaba ei să-l apere. Totul putea fi adevărat, la urma urmei. De unde să ştie ea?

Mai mult, mama Opheliei era gazda lor şi bună prietenă cu mătuşa Hilary. Deşi Lady Mary ar fi putut pune capăt acţiunilor fiicei sale, Sabrina nu se simţea confortabil să fie ea cea care-i spunea adevărul. Ophelia se împrietenise cu ea şi o prezenta tuturor prietenilor ei. Ar fi fost o trădare din partea ei. În plus, mătuşile ei nu-l plăceau pe bunicul tânărului…

Aceasta era partea cea mai ciudată, şi era probabil motivul pentru care Sabrinei îi părea rău pentru logodnicul Opheliei. Era vecinul ei, sau mai degrabă bunicul lui era. Mătuşile ei îl numeau „coţcar bătrân”, sau „pustnic”, ori, atunci când nu credeau că le auzea, „ticălos bătrân”. Sabrina nu-l întâlnise niciodată. Era cu adevărat izolat, părăsindu-şi rareori proprietatea. Pentru ele fusese o noutate faptul că avea un nepot. Mătuşile ei pufniseră auzind că Ophelia fusese logodită cu moştenitorul lui până atunci necunoscut. Ce nepot? Nu-l întâlniseră şi nu auziseră de el niciodată până atunci.

După spusele lui Lady Mary, însă, chiar marchizul însuşi îl contactase pe soţul ei şi făcuse aranjamentele pentru căsătorie, în numele nepotului său. Desigur, familia Reid profitase de această oportunitate pentru fiica lor, care urma să se căsătorească cu moştenitorul unui titlu atât de

frumos. Nu strica nici faptul că marchizul era destul de bogat, iar averea lui avea să-i revină tot nepotului său. Numai Ophelia era nefericită din cauza căsătoriei, de fapt Ophelia şi nenumăraţii ei admiratori.

Avea o mulţime de admiratori. Tinerii îi roiau în jur, subjugaţi de frumuseţea ei, şi se părea că astfel stătuseră lucrurile la fiecare dintre petrecerile la care participase până atunci. Dar cum să nu fi fost aşa? Ophelia era blondă şi avea ochi albaştri. Nu putea fi mai la modă de atât. Dar avea în plus trăsături extrem de plăcute şi o siluetă care, spre deosebire de a mamei ei, era subţire şi mlădioasă.

Sabrina nu avea parte de nici unul dintre aceste atribute. Era mai degrabă scundă, la aproximativ un metru şaizeci, lucru care nu ar fi fost atât de rău dacă nu ar fi avut pieptul atât de plin sau şolduri atât de late, ceea ce îi oferea o aparenţă voluptuoasă din cauza taliei înguste.

Dar nici măcar aşa nu ar fi fost atât de rău, dacă ar fi avut măcar o înfăţişare la modă, dar lucrurile stăteau exact invers. Părul ei era de un şaten lipsit de strălucire, iar ochii, care erau trăsătura ei cea mai atrăgătoare, sau cel puţin aşa credea ea, aveau culoarea liliacului de primăvară, mărginiţi de un violet mai închis, aşa că ieşeau în evidenţă la prima întâlnire.

Află acest lucru atunci când toţi cei pe care îi întâlnea, bărbaţi şi femei, deopotrivă, se uitau supărător de mult la ochii ei, ca şi cum nu le-ar fi venit să creadă că aveau într-adevăr acea culoare. Pentru a pune capac, trăsăturile ei erau destul de comune, nu urâte, însă nici frumoase. Comun era cuvântul potrivit pentru a le descrie.

De fapt, Sabrina nu fusese niciodată mai nefericită ca acum în legătură cu felul în care arăta, nu înainte de a o cunoaşte pe Ophelia şi de a vedea cum arată o adevărată frumuseţe. Între ele nu exista niciun termen de comparaţie, erau la fel de diferite ca noaptea de zi. Acesta era probabil motivul pentru care Sabrina începuse să se relaxeze curând după ce ajunseră la primul ei bal în acea seară, uitând complet de starea de nervozitate de până atunci. Era suficient de realistă pentru a-şi da seama că nu putea

concura cu Ophelia pentru atenţia tinerilor domni, aşa că renunţă la orice tentativă de a o face. Odată ce se relaxă, fu capabilă să fie ea însăşi, în loc de şoricelul timid şi încordat, aşa cum se simţise până atunci.

Sabrinei îi plăcea să râdă şi făcea eforturi pentru a-i face şi pe alţii să râdă. Putea fi foarte directă, dar avea şi o latură care tachina. Avea darul de a însenina dispoziţia cuiva aflat într-una foarte proastă. Cu cele două mătuşi care bombăneau mereu, avusese la dispoziţie mulţi ani în care să-şi perfecţioneze acest dar, şi îi venea foarte uşor să pună capăt disputelor dintre ele, atunci când alegea să intervină.

Tinerii care o invitaseră în această seară la dans o făcuseră probabil doar pentru a o interoga cu privire la Ophelia şi la logodnicul acesteia. Dar de vreme ce nu o cunoştea încă foarte bine pe Ophelia, iar pe logodnicul ei deloc, nu le prea putuse răspunde la întrebări, îi făcuse totuşi să râdă. Câţiva dintre ei o invitaseră din nou la dans tocmai din acest motiv – era amuzantă. La un moment dat al serii, trei tineri o invitaseră deodată la dans.

Din nefericire, Ophelia observă acest lucru…

Capitolul 3

Ophelia se afla de cealaltă parte a sălii de bal cu trei dintre prietenele ei apropiate – de fapt, cu două prietene şi cu o fată care o dispreţuia, dar care nu ar fi vrut să părăsească cercul ei popular. Toate cele trei erau drăguţe în felul lor, însă niciuna nu era la fel de frumoasă ca Ophelia. De asemenea, niciuna dintre ele nu avea un titlu mai important decât ea. Ea era singura lady dintre ele, deoarece tatăl ei era conte, iar taţii lor aveau titluri mai puţin prestigioase. Însă Ophelia nu putea suporta ca vreo femeie din cercul ei să o depăşească în vreun fel.

Ophelia nu era conştientă de antipatia lui Mavis Newbolt. Nu-i plăceau unele dintre comentariile sau

remarcile acide făcute de Mavis, însă nu le-ar fi pus nicicând pe seama unei antipatii. Cum ar fi putut cineva să nu o placă, la cât de populară era?

Ştiuse că aşa avea să fie. Nu existase nicio îndoială legată de faptul că avea să domine acest sezon, putând alege pe oricare dintre celibatarii oraşului. Avea de unde alege. Toţi o adorau. Dar care ar fi fost scopul, de vreme ce părinţii ei se lăsaseră ademeniţi de titlul marchizului de Birmingdale?

Îl ura pe bătrânul Neville Thackeray pentru că se gândise la ea. De ce trebuise să o aleagă pe ea pentru nepotul său, doar pentru că mama ei îi fusese cândva vecină şi simţea astfel că o cunoştea personal? De ce nu o putuse alege pe Sabrina cea demodată în schimb, care încă trăia în apropierea lui? Desigur, ştia de fapt de ce nu fusese luată Sabrina în considerare pentru moştenitorul din Birmingdale.

Ştia poveştile mamei ei despre istoria familiei Lambert. Toată lumea din Yorkshire auzise povestea la un moment dat, deşi era vorba despre un scandal vechi, uitat probabil de cei mai mulţi.

Părinţii ei fuseseră nesăbuiţi. Ophelia ar fi putut pune mâna pe un ducat. Frumuseţea ei nu era una comună. Însă ei se mulţumiseră doar cu un marchiz. Ea nu avea să o facă. Avea să găsească o cale de a scăpa de măritişul cu moştenitorul Birmingdale. Dumnezeule, nici măcar nu era englez – cel puţin nu unul pursânge. Dar nu era de mirare că bătrânul marchiz simţise nevoia de a alege mireasa cu mâna lui, într-o perioadă în care căsătoriile aranjate erau ceva atât de rar. Nepotul fusese crescut de nişte barbari!

Gândul o făcu să se înfioare. Dacă batjocorirea lui şi încercarea de a demonstra că niciodată nu avea să primească altceva decât dispreţul ei nu funcţionau, trebuia doar să găsească un alt mod de a scăpa de el. Dar până la sfârşitul sezonului avea să aibă un nou logodnic, unul ales de ea. Nu se îndoia de asta nici pentru o clipă.

Totuşi, în acest moment Ophelia se uita ţintă la tânăra musafiră a mamei ei, uşor deranjată de numărul tinerilor

care se învârteau în jurul Sabrinei şi care ar fi trebuit să-şi aştepte rândul pentru a dansa cu ea în schimb. Pentru că în apropiere nu se afla niciun bărbat care ar fi putut-o auzi, se simţi liberă să spună ce avea pe suflet fără teama că vorbele ei s-ar fi putut reflecta în mod negativ asupra sa, şi fu suficient de surprinsă de ceea ce văzuse în cealaltă parte a încăperii pentru a face exact acest lucru.

— Ia priviţi, le spuse Ophelia celorlalte fete, atrăgându-le atenţia asupra Sabrinei şi a celor trei bărbaţi care stăteau de vorbă cu ea. Ce le poate spune, pentru a le capta atât de mult atenţia?

— Este musafira ta, Ophelia, remarcă Edith Ward, simţind gelozia prietenei ei şi încercând să o dezamorseze. Toate cele trei fete avuseseră de-a face la un moment dat cu gelozia arzătoare a Opheliei. Fără îndoială că ei doresc să-i vorbească doar despre tine.

Ophelia se destinse puţin, însă numai până când Mavis spuse, cu o inocenţă prefăcută:

— Mi se pare că a câştigat câţiva admiratori, dar asta nu mă surprinde. Are nişte ochi într-adevăr remarcabili.

— Ochii ei interesanţi nu fac mare lucru, Mavis, când în rest este atât de şleampătă, replică Ophelia scurt.

Îşi regretă însă de îndată tonul dur, care o făcuse probabil să pară geloasă, ceea ce nu era, desigur.

Aşa că adăugă, cu un oftat care spera că sunase sincer, dar care părea mai degrabă ofensator:

— Mi-e milă de ea, biata fată.

— De ce? Pentru că nu este frumoasă?

— Nu doar din cauza asta, ci pentru că vine dintr-o familie proastă, ştiţi. Oh, nu ar fi trebuit să pomenesc asta. Vă rog să nu spuneţi nimănui. Mama ar turba. La urma urmei, Lady Hilary Lambert îi este o prietenă dragă.

De vreme ce toate ştiau că Ophelia era nemulţumită de mama ei în prezent, ultima ei remarcă era redundantă. Pe Ophelia nu ar fi deranjat-o absolut deloc dacă mama ei se supăra. Însă rugămintea ca ele să nu repete ceea ce auziseră era la fel de redundantă, de vreme ce celelalte două fete iubeau bârfele, aşa cum o făceau şi mamele lor,

iar ele aveau să le repete acestora fiecare cuvânt auzit. Mavis dispreţuia bârfele, însă dacă făceai parte din lumea bună trebuia să ţii pasul cu ele.

— Proastă? întrebă cu aviditate Jane Sanderson. Doar nu vrei să spui că e fiica nelegitimă a cuiva?

Ophelia păru să se gândească la asta, însă probabil se hotărî să nu deschidă tocmai acest subiect, aşa că spuse:

— Nu, e ceva mai rău de atât.

— Ce poate fi mai rău…

— Nu, deja am spus prea multe, protestă Ophelia lipsită de convingere.

— Ophelia! spuse Edith, cea mai mare dintre cele patru fete. Nu ne poţi lăsa aşa, în suspans.

— Of, bine, se plânse Ophelia, ca şi cum ele i-ar fi smuls informaţiile, când de fapt nimic nu ar mai fi putut-o opri acum. Dar asta trebuie să rămână între noi, şi doar pentru că sunteţi cele mai bune prietene ale mele am încredere că n-o să duceţi mai departe nimic din ce auziţi.

Continuă în şoaptă. Cele două care erau de fapt prietenele ei aveau ochii mari pe când sfârşi de spus povestea. Mavis, care o cunoştea pe Ophelia, nu ştia dacă să o creadă sau nu. Ştia că pe Ophelia nu o deranja deloc să mintă, dacă asta ar fi ajutat-o să obţină ce dorea. Acum se părea că ceea ce dorea era să distrugă complet şansa Sabrinei Lambert de a-şi găsi un soţ în Londra.

Două reputaţii întinate în aceeaşi seară, de către aceeaşi femeie; lui Mavis îi părea rău pentru ambele persoane, a căror singură vină era că nu-i plăceau Opheliei. Moştenitorul Birmingdale avea să facă faţă fără îndoială furtunii. Felul în care îl batjocorea Ophelia îl făcea de râsul lumii, astfel încât părinţii ei să fie suficient de ofensaţi pentru a rupe logodna pe care o aranjaseră. Însă cu un titlu ca al său şi cu uriaşa avere care venea odată cu acesta, avea să-şi găsească uşor o altă mireasă.

Lucrurile nu stăteau însă la fel pentru Sabrina Lambert. Sângele rău putea fi transmis moştenitorilor, şi care gentleman ar fi riscat să se căsătorească cu ea? Ceea ce era păcat.

Lui Mavis îi plăcuse cu adevărat fata. Era drăguţă, o calitate inocentă şi simplă greu de găsit în Londra. Mai mult, odată ce se deschidea, era amuzantă. Mavis se simţea parţial responsabilă pentru felul în care se purtase Ophelia faţă de ea, deoarece pomenise de ochii ei incredibil de frumoşi.

Mavis scutură dezgustată din cap în sinea ei. Chiar trebuia să-şi găsească un alt grup de companioane. Prietenia cu Ophelia Reid era prea dăunătoare. Era o femeie vanitoasă şi răuvoitoare. Mavis spera din tot sufletul că Ophelia avea să se căsătorească în cele din urmă cu moştenitorul Birmingdale. Ar fi fost o lecţie bună pentru ea să sfârşească cu un soţ pe care-l făcuse de râs în faţa întregii Londre.

Capitolul 4

Nu era o noapte potrivită pentru călătorit, era probabil cea mai urâtă noapte a anului, cu zăpada cernându-se într-o perdea tot mai deasă, împiedicând vizibilitatea, în ciuda felinarului ţinut sus. Şi era frig. Sir Henry Myron nu mai simţise niciodată un asemenea frig îngrozitor.

Vremea nu ar fi fost atât de extremă în Anglia. Probabil că nu l-ar fi deranjat deloc puţină zăpadă. Însă aici, atât de departe în Scoţia, îi era greu să nu îngheţe, chiar dacă nu ar fi fost şi zăpada care să-i dea de furcă. Pentru Sir Henry, care fusese însărcinat să vină aici, era de mirare cum putea trăi cineva într-un climat atât de aspru şi încă să-i şi placă.

Partea cea mai grea a drumului, o cărare îngustă peste un munte puţin înalt, trecuse. Henry nu l-ar fi numit munte. Părea mai degrabă un bolovan gigantic şi sterp ieşit direct din pământ, lipsit de copaci şi de iarbă, un bloc uriaş de granit care bloca drumul şi peste care trebuia trecut, călare sau pe jos.

Fusese nevoit să-şi lase trăsura la o biserică din

apropiere. Dar fusese avertizat de ghidul său că avea să fie nevoie să facă asta, aşa că pentru ultima parte a călătoriei închinase un cal.

Ar fi trebuit să rămână la biserică în această noapte. Preotul le oferise paturi. Însă erau atât de aproape de capătul călătoriei, doar la o oră distanţă, încât Henry insistase să îşi continue drumul. Desigur, atunci încă nu ningea. Zăpada venise de dincolo de bolovanul uriaş, sau de muntele mic, puşcându-i cu fulgi îngheţaţi, de îndată ce trecură de culme.

Henry începea să se îngrijoreze că aveau să se rătăcească şi să îngheţe, iar trupurile aveau să le fie găsite abia la primăvară. Era imposibil să vadă chiar şi numai la un metru în faţa lor, şi totuşi ghidul continua să înainteze, ca şi cum ar fi putut vedea cărarea, acum acoperită de zăpadă, ca şi cum ar fi ştiut exact unde mergea. Aşa şi era…

Casa mare din piatră li se ivi în faţă din întuneric atât de brusc, încât se găseau deja în pragul uşii până când Sir Henry îşi dădu seama că ajunseseră la destinaţie. Ghidul lovea cu putere în uşă. Henry abia auzea, din cauza vântului care urla atât de tare. Însă uşa se deschise şi căldura năvăli afară, iar cei doi fură conduşi de îndată în faţa unui foc mare care trosnea vesel.

Henry era amorţit. După puţin timp, totuşi, începu să se dezgheţe, iar tremuratul îl cuprinse la câteva momente după aceea. O femeie se învârtea în jurul lor, certându-i pentru nesăbuinţa de a fi ieşit pe o astfel de vreme – sau cel puţin asta crezu el că spunea. Nu era însă foarte sigur, din cauza accentului ei scoţian. Însă tot ea îi puse pe umeri pături grele de lână şi-i îndoi degetele înţepenite în jurul unei ceşti de whisky fierbinte, asigurându-se că-l bea până la ultima picătură, ceea ce el făcu bucuros.

Puţin mai târziu, el începu să creadă că avea să supravieţuiască totuşi, o descoperire dureroasă, dar bine-venită, făcută pe măsură ce sângele începea să îi circule din nou prin extremităţi. În cele din urmă reuşi să observe mai îndeaproape lucrurile din jur.

Rămase surprins. Henry nu era sigur ce se aşteptase să găsească în casa unui lord scoţian bogat, mai ales a unuia atât de izolat – ei bine, de fapt se aşteptase la ceva medieval, poate la o fortăreaţă veche şi părăginită, sau poate doar o fermă mai mare. La urma urmei, familia MacTavish era una de oieri, sau cel puţin aşa i se spusese.

Însă ce vedea acum era ceva total diferit, nu chiar conacul pe care l-ar fi putut întâlni într-unul din comitatele din Anglia, însă ceva destul de asemănător. Clădit în întregime din piatră – Scoţia nu era renumită pentru rezervele ei de cherestea –, ar fi putut fi mobilat în stilul şi confortul unui conac de la ţară, însă, cu toate acestea, marea sufragerie arăta mai degrabă ca un hol medieval.

Clădirea era una modernă, dar se părea că ocupanţii săi nu erau la fel. Era ca şi cum stăpânul o decorase în semn de protest, de parcă fusese crescut într-un castel de modă veche şi într-un astfel de loc se simţea cel mai bine.

Mese aşezate pe capre de lemn şi bănci din acelaşi material erau aliniate de-a lungul pereţilor acoperiţi cu un tapet cu model floral. Nu se îndoia că erau trase de acolo în timpul cinelor, astfel încât toţi ocupanţii casei să poată mânca deodată, ca în zilele din vechime. Ferestrele nu erau acoperite cu draperii, ci cu piei de oaie acoperite încă de blană. Putea accepta faptul că pieile ţineau frigul la distanţă mai bine decât orice draperie, totuşi, piei de oaie? Nu se vedea nicăieri nicio canapea sau un fotoliu confortabil, doar alte câteva bănci netapiţate aşezate în apropierea focului. Iar pe jos era fân.

Henry se holbă un timp când observă fânul, apoi scuturâ încet din cap. Avusese dreptate, la urma urmei. Muntenii din familia MacTavish chiar trăiau într-un stil medieval.

Însă nu se vedea nicăieri niciun membru al familiei, nici altcineva, deşi încă era destul de devreme. Sala încăpătoare era goală, cu excepţia femeii care se întorcea acum cu încă două ceşti de whisky fierbinte. Însă de această dată nu mai era singură. În urma ei venea un bărbat înalt, care se opri în pragul uşii şi dădu scurt din cap

în direcţia ghidului lui Henry – aparent se cunoşteau, dar oricum acesta spusese că mai fusese acolo. Bărbatul îl privi apoi ţintă pe Henry.

După ce se uitase bine la ceea ce ar fi trebuit să fie o sufragerie modernă dar nu era, Henry aproape că se aştepta ca locuitorii să poarte piei de urs, sau poate chiar de oi, însă nu, scoţianul era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni şi o tunică. S-ar fi putut plimba pe una din străzile elegante ale Londrei fără să atragă atenţia asupra sa – cu excepţia înălţimii sale, probabil, şi a trupului voluminos.

Bărbatul nu spuse nimic, totuşi, însă nici nu păru prea încântat de apariţia acestui oaspete neaşteptat. Sau poate că expresia aceea neprietenoasă era una firească pentru el.

Pentru Henry era însă deconcertantă. Având aproape de două ori vârsta băiatului, era totuşi uşor intimidat. Ei bine, nu era de mirare. Muntenii din Scoţia nu erau nici pe departe la fel de agreabili ca locuitorii de la şes, din sud, care avuseseră de-a face cu englezii timp de secole. În aceste tărâmuri îndepărtate, izolate atât din cauza geografiei, cât şi a climatului, progresul social stagnase. Multe dintre clanurile din nord trăiau aşa cum o făcuseră pe vremuri, o viaţă plină de greutăţi, dar ascultându-şi conducătorul clanului fără crâcnire.

Lordul Archibald MacTavish nu era conducător de clan, însă era şeful unei mici ramuri a acestuia, şi cu siguranţă capul familiei sale, care abunda în verişori îndepărtaţi, însă care ducea, din nefericire, lipsă de un moştenitor direct, de vreme ce toţi cei patru fii ai săi muriseră. Acesta era motivul pentru care vizita lui Henry nu avea să fie prea bine primită. Avea să se socotească norocos dacă nu se trezea aruncat afară în mijlocul furtunii, odată ce pomenea motivul prezenţei sale acolo.

Însă tânărul din pragul uşii nu avea cum să cunoască motivul prezenţei sale, aşa că primirea neprietenoasă nu avea legătură cu acest lucru; poate era ceva normal sau poate că era ceva rezervat doar englezilor. Ştia că Henry era englez, de vreme ce vorbise deja cu femeia care îl ajutase, şi ea fusese cea care se dusese să-l cheme.

Băiatul se apropie brusc. Pe măsură ce ajungea mai aproape de foc şi de cele două torţe care ardeau de o parte şi de cealaltă a şemineului – singura lumină din întreaga încăpere –, Henry văzu că nu era atât de tânăr pe cât crezuse iniţial. Avea probabil în jur de douăzeci şi cinci de ani. Cel puţin maturitatea din înfăţişarea lui indica o asemenea vârstă, deşi de la depărtare părea mult mai tânăr.

— Dacă băietanul ăsta n-ar fi fost cu ’mneata, arătă tânărul spre ghidul lui Henry, aş crede că te-ai rătăcit. Ce treabă are un englez cu Archie MacTavish?

Henry se grăbi să se prezinte, însă răspunsul său fu la fel de serios.

— Sunt aici pentru o problemă serioasă şi urgentă. Sunt angajat de către lordul Neville Thackeray drept avocat, adică…

— Ştiu cine e Thackeray, îl întrerupse tânărul nerăbdător. Încă trăieşte, deci?

— Ei bine, da, cel puţin trăia atunci când am părăsit Anglia, însă nu este sigur cât timp va mai fi în viaţă. Nu s-a prea simţit bine, iar la vârsta sa înaintată, nu se poate spune când i se va înrăutăţi starea.

Tânărul scoţian dădu scurt din cap, apoi spuse uşor în dialectul său:

— Poftеşte în biroul meu, unde-i mai cald. Aici e al naibii de mult curent.

— Biroul tău?

Henry păru atât de surprins, încât nu era de mirare că bărbatul ridică dintr-o sprânceană, însă apoi izbucni pe neaşteptate în râs.

— Nu-mi spune că te-ai lăsat păcălit de farsa bătrânului Archie.

Uşor înţepat, deoarece nu era obişnuit să fie ţinta glumelor.

Henry replică:

— Despre ce farsă ar fi vorba?

— Despre încăperea asta, desigur, replică bărbatul, încă rânjind. Insistă ca toţi străinii să fie primiţi aici, nu în

partea normală a casei. Crede că-i amuzant, chiar aşa, ce cred ei despre el.

Henry roşi puternic, realizând că se lăsase păcălit.

— Să înţeleg că această cameră nu este folosită prea des – decât pentru vizitatori?

— O, ba da, este folosită, atunci când oile nu au loc toate în hambar şi este prea frig afară. Şi mai este folosită când vine sezonul de tuns, când toţi membrii familiei MacTavish vin de peste tot, avem nevoie de o încăpere mare în care să-i hrănim pe toţi, iar asta este numai bună.

Henry nu-şi dădea seama dacă ceea ce auzise făcea, de asemenea, parte din farsă sau nu. Sincer, ar fi dorit să nu afle, iar menţionarea biroului călduros suna ademenitor, aşa că-l urmă pe tânăr, care-l conduse înspre birou.

Restul casei era mobilat într-adevăr confortabil, într-un fel potrivit cu stilul său grandios. Dacă Henry nu s-ar fi grăbit atât de tare să ajungă la căldură, iar intrarea nu ar fi fost atât de întunecată, ar fi putut observa acest lucru înainte să fi fost condus în camera aceea transformată în grajd. Însă acum, cu lampa lăsată pe o masă din hol, putea observa uşor celelalte camere care comunicau cu sufrageria şi felul în care erau mobilate.

Biroul în care fu condus era mic, dar ordonat – şi încălzit de un mangal mare, aşezat într-un colţ, indicând faptul că era deja folosit de tânăr atunci când sosise el. Henry începu să creadă că avea de-a face cu intendentul lui Archibald, însă făcuse destule presupuneri până atunci, greşite, de altfel, aşa că preferă să-l întrebe direct pe bărbat de îndată ce se aşează confortabil într-unul dintre scaunele tapiţate din piele, plasat în faţa biroului.

Răspunsul acestuia, „sunt un MacTavish, desigur”, nu era deloc lămuritor, mai ales că probabil toată lumea de pe proprietate purta acest nume, însă Henry era prea obosit în urma călătoriei şi a vremii neprietenoase pentru a mai cere explicaţii suplimentare.

— A fost informat lordul Archibald cu privire la sosirea mea? întrebă el în schimb.

— Bătrânul e deja în pat la ora asta, pentru că se

trezeşte devreme, fu replica. Dar îmi poţi spune mie despre ce e vorba.

Intendent sau secretar, bărbatul părea într-adevăr să se ocupe de afacerile lui Archibald, avea chiar un birou în casa acestuia, aşa că Henry nu găsi niciun motiv pentru care să nu-i răspundă.

— Am venit pentru a-l lua pe nepotul lordului Neville.

În mod ciudat, acest lucru păru să-l amuze pe MacTavish. Buzele i se curbară subtil, abia observabil. Tonul său fu însă mai evident. Avea umor, categoric.

— Chiar aşa? replică el încet. Şi dacă nepotul ăsta nu vrea să fie luat?

Henry oftă în sinea lui. Ar fi trebuit să ştie mai bine şi să nu discute cu angajaţii.

— Chiar ar trebui să discut această problemă cu Lord Archibald, spuse el.

— Crezi asta? Când nepotul este major şi poate lua hotărârile singur?

Henry era suficient de obosit pentru a se enerva.

— Nu este nimic de hotărât aici, tinere, spuse el concis. A fost făcută o promisiune, iar lordul Neville aşteaptă îndeplinirea acesteia.

Auzind acest lucru, tânărul se aplecă în faţă. Încruntarea de pe chipul său era destul de deconcertantă.

— Ce promisiune?

— Lordul Archibald este informat cu privire la acest aspect, şi este conştient că a sosit timpul…

— Ce… afurisită… de promisiune? Eu sunt nepotul lor, al amândurora, şi eu voi decide dacă a existat o promisiune care trebuie îndeplinită, dacă pe mine mă priveşte.

— Dumneata eşti Duncan MacTavish?

— Da, şi-mi vei spune despre ce naiba e vorba.

Capitolul 5

— Dumnezeule, nu ţi s-a spus niciodată?

Duncan MacTavish stătea în spatele biroului, aplecat parţial peste acesta, şi aproape că striga.

— Ţi se pare că aş şti despre ce este vorba?

Lui Henry nu-i venea să creadă. Duncan avea douăzeci şi unu de ani. Ştia cu certitudine acest lucru. Şi, în tot acest timp, nimeni nu-i spusese nimic, nici măcar părinţii lui? Lordul Neville nu-l avertizase despre faptul că nepotul lui nu ştia nimic. Trebuia să se întrebe dacă Neville era măcar conştient de acest lucru.

Henry se mustră, de asemenea, că nu îşi dăduse mai repede seama cine era Duncan. Ochii lui, la urma urmei, erau o copie exactă a ochilor lui Neville, de un albastru-închis, ca miezul nopţii. Nasul său avea şi el alura patriciană pentru care erau cunoscuţi cei din familia Thackeray; cel puţin, fiecare dintre strămoşii ale căror portrete atârnau în galeria din Summers Glade prezenta exact acelaşi nas. Nimic altceva din tânărul Duncan nu aducea cu marchizul. Deşi Henry nu-l cunoscuse pe Neville în tinereţe, văzuse un portret al lui făcut în jurul aceleiaşi vârste.

Neville Thackeray, al patrulea marchiz de Birmingdale, nu avea nimic remarcabil, care să iasă în evidenţă şi să atragă atenţia asupra lui. În tinereţe fusese un aristocrat cu o alură absolut comună, iar acest lucru nu se îmbunătăţise cu vârsta, acum că se apropia de optzeci de ani. Tânărul său nepot, însă, era exact opusul.

Statura sa impunătoare venea probabil din partea familiei MacTavish. Acest lucru era clar în privinţa părului său roşu. Duncan era frumos, foarte frumos, într-un fel aspru. Frumuseţea lui brută, masculinitatea izbitoare, cumulate cu dimensiunile lui, induceau în eroare cu privire la vârsta pe care o avea.

Henry ştia câţi ani avea tânărul, dar, dacă n-ar fi ştiut, ar fi jurat că era mai în vârstă. Poate că ţinuturile muntoase îmbătrâneau oamenii mai repede, din cauza climatului aspru şi a greutăţilor pe care le presupunea traiul în ţinuturi atât de izolate.

Cât despre întrebarea care-i fusese adresată, Henry

îşi dorea ca Archibald MacTavish să fi fost prezent. El ştia despre promisiune şi despre cum cei doi bătrâni ajunseseră, după un schimb încins de scrisori, la un compromis. Ar fi trebuit să-i explice situaţia tânărului Duncan înainte de acest moment.

— Este vorba de o promisiune făcută de mama ta înainte să te naşti, spuse Henry în cele din urmă. Fără această promisiune, nu i s-ar fi permis să se căsătorească cu tatăl tău. A făcut-o bucuroasă. L-a iubit pe tatăl tău. Nimeni nu a ridicat vreo obiecţie atunci, nici măcar tatăl tău, care voia să o aibă în orice condiţie – şi el a iubit-o – şi nici tatăl lui, Archibald.

— Sir Henry, dacă nu spui odată care a fost promisiunea ceea, îs în stare să-ţi arunc fundul afară în zăpadă chiar în secunda asta.

Replica fusese dată pe un ton calm. Chiar şi expresia lui Duncan devenise de nepătruns. Cu toate acestea, Henry nu se îndoia că băiatul vorbise serios. Nu-l putea învinui pentru că se supărase. De ce nu-i spusese nimeni nimic până atunci?

— Tu, sau mai degrabă primul născut al mamei tale, i-ai fost promis lordului Neville drept moştenitor, dacă nu avea cumva alţii, ceea ce nu s-a întâmplat.

Duncan se lăsă pe spate.

— Asta e tot?

Henry nu era sigur cum trebuia să procedeze cu tânărul. Oricare altul ar fi considerat că asta ar fi fost cea mai fericită zi din viaţa sa, să afle că era moştenitorul unui mare lord. Însă ştia, de asemenea, ce simţeau muntenii faţă de englezi, iar Duncan MacTavish fusese crescut ca un scoţian. El nu-şi întâlnise niciodată celălalt bunic, nici nu pusese vreodată piciorul în Anglia.

— Realizezi ce mare onoare este, Lord Duncan? încercă să sublinieze Henry.

— Nu-s niciun lord, aşa că nu-mi spune…

— De fapt, eşti, îl întrerupse Henry cu repeziciune. Unul dintre titlurile mai puţin valoroase ale lordului Neville ţi-a fost deja acordat, precum şi proprietatea…

— La naiba cu asta! Duncan sări din nou în picioare. N-o să mă transformi într-un englezoi doar pentru că ticălosul ăla bătrân o doreşte.

— Eşti pe jumătate englez.

Afirmaţia îi atrase o privire dezgustată din partea lui Duncan, care-l făcu să tresară, însă replica acestuia fu din nou una tăcută. Era uimitor cum putea trece de la furie la calm şi din nou la furie.

— Crezi că n-ar trebui să accept titlul ăla englezesc? spuse Duncan.

— Înţelegi că vei deveni marchiz de Birmingdale indiferent dacă vrei sau nu?

Urmă un moment lung şi inconfortabil – cel puţin pentru Henry – de tăcere, timp în care Duncan scrâşni din dinţi, înainte de a spune:

— De ce ai venit să-mi spui asta acuma când, după cum ai spus, marchizul n-a murit încă?

— Ai devenit major. Conform promisiunii mamei tale, trebuia să fii trimis la lordul Neville acum, dacă încă trăia, astfel încât să te poată instrui el însuşi în privinţa responsabilităţilor, şi pentru a te vedea aşezat cum se cuvine înainte de moartea sa.

— Aşezat?

— Căsătorit.

— Presupun, deci, că îmi va alege şi o mireasă? spuse Duncan sarcastic.

— Ei bine, da, a şi ales-o, replică Henry cu cea mai mare reticenţă.

În acel moment însă, Duncan MacTavish izbucni în râs.

Capitolul 6

Duncan se amuzase deoarece nu crezuse că impertinenţa bunicului său englez l-ar fi putut afecta. Neville Thackeray îi putea alege o duzină de mirese. Cine-l

putea forţa să se căsătorească cu vreuna dintre ele? El era propriul stăpân. Dacă Neville dorea să-l dirijeze şi să-l controleze aşa cum sugera avocatul său, ar fi trebuit să trimită după el mai devreme, înainte ca el să poată lua propriile decizii.

Întreaga situaţie era incredibilă. Archibald îi încredinţase lui Duncan conducerea fermelor, a minelor şi a celorlalte afaceri MacTavish atunci când împlinise optsprezece ani. De ce ar fi făcut acest lucru ştiind că Duncan nu avea să rămână acolo? O promisiune făcută înainte de naşterea lui, despre care ştiau cu toţii – în afară de el. De-a dreptul incredibil.

Nu avea nimic personal împotriva englezilor. La urma urmei, propria mamă fusese englezoaică, deşi după ce devenise o MacTavish, acest lucru fusese trecut cu vederea. În ceea ce-l privea, era vorba de o animozitate adânc întipărită, rezultatul lipsei de încredere şi a dispreţului la care fusese martor întreaga lui viaţă. Cu toate acestea, se aşteptau de la el să meargă în Anglia, să trăiască printre englezi? Chiar să se căsătorească cu una de-a lor? La naiba, nu avea să o facă.

Amuzamentul lui nu dură prea mult după ce-l predă pe micul englez pe mâna menajerei, care-l conduse la culcare. El însă petrecu o noapte fără odihnă, uimit şi furios, pe rând, din cauza secretului care îi fusese ascuns. Până la urmă hotărî că probabil Archibald avea un plan care să-l ajute să iasă din încurcătură. Nimic altceva nu i se părea logic. Avea să afle toate detaliile dimineaţă.

*

Aşa cum era de aşteptat, Archibald era deja în bucătărie înainte de ivirea zorilor. Duncan i se alătură, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă. Amândoi se trezeau devreme. În bucătărie, care era cea mai caldă încăpere din toată casa la acea oră, îşi luau de obicei micul dejun, sufrageria oficială fiind prea mare şi prea friguroasă doar pentru ei doi.

Aşa stăteau lucrurile încă de acum paisprezece ani, când murise ultimul dintre cei patru fii ai lui Archibald. Fusese tatăl lui Duncan. Doi dintre fii muriseră din cauza neglijenţei, iar ceilalţi doi, din cauza furiei naturii. Părinţii lui Duncan muriseră împreună. Navigau spre Franţa, ca să semneze noi contracte pentru lâna provenită de la ferma MacTavish. Fusese o călătorie scurtă, însă furtuna care-i lovise fusese atât de bruscă şi de violentă, încât nava nu ajunsese niciodată în portul francez de destinaţie.

Duncan ar fi trebuit să fie şi el la bordul vasului, dacă nu ar fi trecut printr-un atac groaznic de rău de mare încă înainte de plecarea corăbiei. Archie, care era acolo în acea zi pentru a-şi lua rămas-bun de la ei, insistase să-l lase pe uscat. Duncan fusese dezamăgit. Îşi dorise să călătorească. La şapte ani, ar fi fost prima sa călătorie atât de departe de casă – şi ultima.

Fiind ultimul descendent direct al lui Archibald, Duncan fusese atât de răsfăţat şi de cocoloşit, încât adesea se simţise sufocat de grija lui Archie. Nu-l putea însă învinui pe bătrân. Nu putea să-i fie uşor, după ce le supravieţuise tuturor copiilor săi. Iar Duncan era singurul lui nepot.

Doi dintre ceilalţi fii ai lui Archibald fuseseră căsătoriţi înainte de a muri, însă soţiile avuseseră trei sarcini neduse la termen, aşa că acestea, rămase văduve, se întorseseră la părinţii lor atunci când le muriseră soţii. Ultimul fiu devenise preot. El murise în urma unei căzături de pe acoperişul bisericii sale, pe care încerca să îl repare.

Archie trecuse prin multe tragedii de-a lungul vieţii. La fel se întâmplase şi cu Duncan, care-şi cunoscuse toţi unchii, cu excepţia unuia. Era uimitor că Archibald nu se transformase într-un bătrân ursuz. Nici măcar nu era chiar atât de bătrân, deşi aşa i se spunea atunci când se vorbea despre el. Se căsătorise tânăr, iar cei patru fii ai săi sosiseră unul după celălalt, în primii patru ani de mariaj. Soţia lui i-ar fi dăruit probabil mulţi alţi copii dacă nu ar fi murit născându-l pe ultimul.

Nu se recăsătorise niciodată, deşi ar fi putut, şi încă putea. Avea abia şaizeci şi doi de ani. Cea mai mare parte a

părului său era încă roşie, chiar dacă nuanţa pălise puţin, iar argintiul de la tâmple şi din barbă îi confereau un aer distins, cel puţin atunci când se ostenea să se aranjeze. Întrucât se retrăsese din activitate atunci când îi predase conducerea lui Duncan, ieşea rareori din casă, iar acasă era de obicei mai puţin preocupat de felul în care arăta.

Neavând pe cine altcineva să impresioneze, în afară de bucătăreasă, cu care flirta de mulţi ani şi care, din nefericire, nu-l luase niciodată în serios, se întâmpla adesea ca Archie să fie chiar şi la mijlocul zilei încă în hainele cu care dormise.

Astăzi era însă complet îmbrăcat, pieptănat şi spălat, şi nu arăta prea încântat atunci când Duncan i se alătură în bucătărie. I se spusese despre sosire avocatului. Bun. Acest lucru îi permise lui Duncan să atace subiectul încă din momentul în care se aşează la masă.

— De ce nu mi-ai spus, Archie?

Archibald făcu o grimasă, însă nu din cauză că Duncan îi spusese pe nume. Nu era vorba de lipsă de respect, ci aşa dorea el. Nu încercă să evite întrebarea, prefăcându-se că nu ştia despre ce vorbea Duncan.

— Pentru că n-am vrut să îţi împarţi loialitatea înainte să fie nevoie.

— Ce împărţeală? Loialitatea mea e aici şi aici va fi mereu.

Archie zâmbi auzindu-l, şi pentru un moment păru plin de sine.

Apoi însă oftă.

— Trebuie să ştii cum a fost, băiete. Donald al meu s-a îndrăgostit de mamă-ta. Nu mai conta nimic în afară de dorinţa lui de-a fi cu ea, în ciuda faptului că era englezoaică. Dar ea era o fătucă tânără, nici n-avea optsprezece ani. Tatăl ei n-a fost prea fericit că-l iubea şi ea pe Donald. Nici nu-şi dorea ca ea să trăiască atât de departe de casă. A refuzat să-i lase să se căsătorească. A refuzat aproape un an. Dar îşi iubea fiica, şi nu putea s-o vadă murind de inimă rea. Aşa că a făcut un compromis. A cerut ca moştenitorul lui Donald – moştenitorul meu – să-i

fie trimis lui la vârsta majoratului. Dacă-i făcea promisiunea asta, se putea căsători cu Donald.

— Înţeleg de ce a fost făcută promisiunea, dar nu înţeleg de ce sunt ultimul care află de ea.

— Sincer să fiu, am sperat că bătrânul va fi mort la vremea asta, iar avocaţii lui nu vor şti de existenţa ta. Cu siguranţă că trebuie să mai aibă vreo rudă pe undeva, căreia să-i dea afurisitul ăla de titlu. Dar nu, se pare că va trăi să ne îngroape pe toţi.

Ultimul lucru fu spus pe un ton plin de dezgust. Duncan ar fi putut râde dacă nu ar fi fost vorba despre el în toată această încurcătură. Şi încă nu auzise care fusese planul lui Archie pentru a-l scoate din asta. Însă Archie nu-i răspunsese de fapt la întrebare.

Îi aminti.

— Şi mama? De ce a ţinu secretul ăsta faţă de mine?

— N-a fost niciodată un secret. Doar că erai prea mic atunci când a murit, băiete. Ţi-ar fi spus după ce mai creşteai puţin. Promisiunea asta nu a făcut-o nefericită. La urma urmei, era englezoaică şi o încânta idee că aveai să preiei titlul de marchiz de Birmingdale de la tatăl ei. Îi plăceau mult titlurile, ştii. Celor mai mulţi englezi le plac.

— Ar fi trebuit să-mi spui, Archie. Nu ar fi trebuit să-i laşi să vină după mine să mă ia fără să ştiu. Ce să mă fac cu englezul de sus, care crede că plec cu el?

— Dar vei pleca cu el.

— Pe naiba, voi pleca!

Duncan sări din scaun atât de repede, încât acesta se răsturnă pe podea, speriind-o pe bucătăreasă, care se afla în cealaltă parte a încăperii şi care scăpă cuţitul din mână şi ţipă atunci când acesta aproape că-i reteză degetele de la picioare. Ea îi aruncă lui Duncan o privire aspră. El nu observă, fiindcă el însuşi îi arunca o privire similară bunicului său. Înţelept, Archibald îşi ţinu privirea aţintită asupra mesei.

— Nu poţi sta acolo, fără să-mi spui că ai găsit o cale de a ieşi din încurcătura asta, continuă Duncan cu aprindere. Nu cred aşa ceva! Cine va conduce locul ăsta

dacă eu plec?

— M-am descurcat suficient de bine înainte să preiei tu conducerea. Nu-s aşa de bătrân…

— O să ajungi în mormânt înainte de vreme…

De data aceasta, chicotitul lui Archie fu ceea ce-l opri pe Duncan.

— N-am crezut că, dacă ţi-am predat ţie conducerea, eram gata de pensionare. Nu, doar că aveai nevoie să înveţi, băiete, şi ăsta a fost cel mai bun mod.

— Pentru ce? Ca să plec şi să devin un afurisit de marchiz, în schimb?

— Nu, să ştii la prima mână ce va trebui să-ţi înveţi fiul să facă.

— Ce fiu?

Capitolul 7

Cei doi bătrâni schimbaseră multe scrisori – şi se certaseră destul. Lui Duncan i se explică acest lucru în această dimineaţă, în timp ce el ignora micul dejun pe care i-l pusese bucătăreasa în faţă, cerând în schimb un pahar de whisky şi ignorând, de asemenea, şi privirea aspră pe care i-o aruncă bătrâna din cauză că dorea să bea atât de devreme dimineaţa. Cearta nu avusese drept motiv plecarea lui Duncan în Anglia, ci dreptul de proprietate asupra primului său născut.

— Cel pe care-l vei aduce aici, explică Archie. Nimeni nu se aşteaptă să te împarţi în două, Duncan, băiete. Ai prea multe afaceri aici şi vei avea de preluat multe îndatoriri şi în Anglia. Asta ar fi peste puteri pentru orice bărbat şi ar fi pierdere de vreme să te plimbi mereu încoace şi-ncolo.

Ambii doriseră ca el să se căsătorească cât mai curând şi să aibă un moştenitor care avea să fie promis, aşa cum se întâmplase şi cu el. Nu le păsa despre ce

credea el cu privire la faptul că-i aranjau astfel viaţa. Deja stabiliseră că, dat fiind faptul că Neville îl primea pe el, era corect ca Archie să-l primească pe întâiul său născut.

Îi trecu prin minte să urce pe prima corabie şi să plece departe de insulă, şi la naiba cu amândoi. Însă îl iubea pe Archie. În acest moment era furios pe el, însă îl iubea în continuare şi nu i-ar fi putut frânge inima într-un asemenea mod.

Cu toate acestea, simţea că viaţa sa nu-i aparţinuse de fapt niciodată. Ei hotărâseră cu mult timp în urmă că avea să facă ce i se spunea, şi asta era tot. Poate că dacă ar fi fost crescut în alt mod, nu l-ar fi deranjat deloc să fie controlat astfel. Însă scoţienii erau independenţi, iar muntenii mai mult decât toţi. De aceea încă nu-i venea să creadă că Archie avusese de gând să onoreze promisiunea aceea afurisită. Să fie de acord, da, pentru a păstra pacea şi pentru a-i obţine lui Donald mireasa dorită, însă la final ar fi trebuit să o ignore, pur şi simplu.

Află însă de ce Archie era atât de pornit să-şi respecte promisiunea atunci când îl întrebă direct:

— Şi dacă refuz să plec?

Archie oftă şi spuse deznădăjduit:

— Am iubit-o pe mama ta ca pe o fiică. Nu credeam că aveam s-o fac, fiind englezoaică, dar era cea mai dulce fată şi mi-a intrat curând pe sub piele. Mi-am dat seama cu mult timp în urmă, înainte să moară, că nu aş fi putut-o dezonora, refuzând să-i respect promisiunea. Chiar şi după ce a murit, iar alegerea mi-a aparţinut cu adevărat doar mie, tot nu i-am putut dezonora amintirea.

— Alegerea este a mea, Archie, nu trebuie să alegi tu pentru mine.

— Nu, nu ai de ales mai mult decât mine, pentru că ţi-ai iubit mama, şi nu ai vrea să-i pătezi memoria astfel, nu-i aşa?

Duncan nu răspunse nimic. Cuvintele i se opriră în gât. Desigur că nu-şi putea dezonora mama. Însă deocamdată o ura pentru că-l pusese în această poziţie imposibilă, iar asta făcu să crească nodul pe care-l simţea

în gât, aproape înecându-l.

Tăcerea lui îl făcu însă pe Archie să adauge:

— Încă nu-ţi dai seama de avantajele pe care le-ai avut prin faptul că ţi-am întârziat plecarea. După bătrânul Neville, ai fi plecat încă de acum trei ani, fiind deja la mila lui. Acum va trebui să aibă grijă ce-ţi cere, pentru că poate primi foarte uşor un nu în locul da-ului pe care-l aşteaptă de la tine. De dragul mamei tale, vei lua asupra ta datoria pe care ea ţi-a pus-o cu atâta uşurinţă pe umeri, dar poţi face ceea ce trebuie făcut aşa cum vrei tu, nu cum ar fi făcut-o Neville.

Acest lucru nu-l făcu pe Duncan să se simtă mai bine, deoarece el nu voia decât să-l trimită pe Henry Myron înapoi în Anglia, fără el. Gândul era foarte ispititor, şi aproape că părăsi bucătăria pentru a-l pune în practică. Nici mama şi nici bunicul lui nu luaseră în considerare preferinţele lui. Trăise întreaga viaţă în regiunea muntoasă a Scoţiei. Cum ar fi putut crede vreunul din ei că i-ar fi plăcut să trăiască altundeva? Cu sau fără titlu, cu sau fără avere, nu dorea să trăiască în Anglia.

Dar dacă exista un mod facil de a-l manipula pe Neville Thackeray, aşa cum se părea că făcuse Archie, dorea să-l cunoască. Aşa că-şi ridică scaunul de jos şi se aşeză din nou, întrebându-l pe Archie:

— Şi cum ai reuşit să faci asta?

Archie zâmbi, mândru de realizarea sa şi de felul în care se descurcase.

— Întâi am arătat că eşti şi moştenitorul meu, şi de vreme ce eu te aveam deja, lui avea să-i fie destul de greu să mi te ia.

— Când planificaseşi deja să mă sacrifici? spuse Duncan pe un ton amar.

— Of, băiete, aş vrea să nu fii atât de supărat din pricina asta. A fost o păcăleală ce i-am spus, da’ el nu ştia asta. Am petrecut aproape şase luni amenințându-ne unul pe celălalt, apoi alte nouă luni în care ne-am certat cu privire la întâiul tău născut, cu care i-am spus că m-aş fi mulţumit dacă nu dorea să cedeze. Cred că se gândea că,

dacă nu te-ai acomoda, ţi-ar putea modela moştenitorul să-ţi ia locul. Nu gândea deloc clar bătrânul, dacă-şi închipuia că va trăi suficient pentru asta.

— Dar tu vei trăi?

Archie chicoti.

— Nici tu nu gândeşti limpede, Duncan, băiete. Ca moştenitor al meu, la fel ca şi al lui, te vei bucura de un fiu sau doi sau trei, să le transmiţi ce-ţi vom lăsa ţie. Va fi spre beneficiul lui să-ţi trimiţi întâiul născut aici cât mai repede. Dar da, eu voi trăi mai mult cu mulţi ani decât ticălosul acela bătrân, iar el o ştie prea bine.

— Ai pomenit doar despre cincisprezece luni, mormăi Duncan. Ce l-a oprit până acum?

— Ei bine, discuţia despre moştenitori a dus în mod natural la discuţia despre mirese. El insista să te căsătoreşti cu o englezoaică. Nu a vrut să cedeze deloc, deşi au mai trecut cinci luni în care am… discutat despre asta. Am insistat apoi ca fata să fie cât mai frumoasă posibil, şi asta i-a luat ceva timp.

— O englezoaică de familie bună, presupun?

Archie chicoti.

— Da, de asta i-a luat atât de mult timp. Nu a fost uşor să găsească una şi frumoasă, şi cu un titlu potrivit.

— Cu toate acestea, a fost o pierdere de timp, replică Duncan, adăugând: Poate că voi merge în Anglia, dar nu mă voi căsători cu o fată aleasă pentru mine, pe care nu am văzut-o niciodată.

— Nu-ţi bate capul în privinţa asta, băiete. A fost doar o altă tactică de amânare din partea mea, să îl pun să-ţi aleagă o mireasă. Dacă nu vrei să te căsătoreşti cu cea mai frumoasă fată din Anglia din pură încăpăţânare, nimeni nu va insista s-o faci – ei bine, poate că Neville ar putea, dar, aşa cum am spus, trebuie doar să refuzi, şi gata.

— N-are nimic de-a face cu încăpăţânarea, spuse Duncan, ridicând tonul enervat.

— Sigur că n-are.

Tonul condescendent îi aduse lui Archie o căutătură încruntată.

— Îmi voi alege singur mireasa, asta-i tot, şi nu e treaba nimănui să se bage în asta, nici chiar tu.

— Sunt bucuros să aud asta. Dar de ce să dai foc podului înainte să-l treci? Vezi întâi ce fată ţi-a găsit Neville, înainte să o refuzi. S-ar putea să îţi placă. Dar dacă nu, cel puţin fă efortul de a găsi alta.

Duncan pufni.

— Nu am nimic împotriva căsătoriei, Archie, dar sunt puţin cam tânăr să mă gândesc deja la asta.

— Iar eu sunt puţin cam bătrân ca să nu te gândeşti. S-ar putea să trăiesc mai mult decât Neville şi să găsesc pe cineva care să mă ajute aici între timp, dar vreau să mă simt confortabil şi să mă retrag definitiv din nou când fiul tău va fi suficient de mare să preia conducerea.

Ceea ce însemna că Archie era în acord cu Neville în privinţa căsătoriei, care trebuia să aibă loc imediat. Era vorba despre una dintre cele mai importante decizii ale vieţii sale, iar el trebuia să se arunce cu capul înainte.

Duncan părăsi bucătăria plin de dezgust. Avea să plece în Anglia. Însă se îndoia că bunicul său Neville avea să fie prea bucuros de acest lucru.

Capitolul 8

Era probabil locul cel mai sumbru şi părăsit pe care Duncan îl văzuse vreodată. Probabil că perdeaua groasă de ceaţă care se ridica la câţiva metri deasupra solului avea de-a face cu impresia aceasta, precum şi copacii lipsiţi de frunze, care puteau foarte bine să fie morţi. Sau poate era vina orei matinale că totul arăta atât de dezolant.

Pe de altă parte, Duncan se îndoia cu adevărat că vreo rază de soare sau fauna locului, dacă exista vreuna, i-ar fi putut schimba dispoziţia din acel moment. Era pornit să urască Summers Glade, aşa că asta intenţiona să facă.

Sir Henry dorise să ajungă cu o noapte înainte, lucru uşor de făcut de vreme ce hanul la care poposiseră era la

mai puţin de douăzeci de minute de trap constant. Însă Duncan nu avea de gând să-şi întâlnească bunicul englez pentru prima dată după o zi întreagă de călătorit. Dorea să fie cât mai alert, nu obosit şi visând doar la o baie fierbinte şi un pat moale.

Nu plănuise să ajungă înainte ca Neville Thackeray să fi ieşit măcar din pat totuşi, aşa cum se dovedi, iar asta îi tăie avântul, de vreme ce era pregătit pentru o confruntare cu bunicul său. Iar locul nu era părăsit, aşa cum aproape că sperase, după cum arăta. Înăuntru, casa mişuna de servitori, mai mulţi decât ar fi fost nevoie pentru zece familii numeroase, toţi gata să-l servească pe bătrânul lor stăpân.

Încercând să fie totuşi obiectiv, Duncan recunoscu că marchizul locuia într-o casă mare, lucru care justifica probabil prezenţa servitorilor în plus. Recunoscu în plus faptul că englezilor le plăcea să fie răsfăţaţi, mai ales celor din lumea bună, aşa cum era bunicul său, aşa că probabil aveau impresia că un personal atât de numeros era justificat, când de fapt lucrurile nu stăteau deloc aşa.

Dar cu toată aparenţa sumbră a exteriorului proprietăţii, înăuntru lucrurile arătau într-un fel aproape grandios. Mobila din majoritatea încăperilor pe care le zărise Duncan în trecere aparţinea unui stil franţuzesc delicat şi cam prea înflorat. Era bine păstrată pentru vechimea sa, însă ornată pentru a da locului un aer vesel, deşi ţipător.

Oglinzile şi tablourile aveau rame aurite şi foarte late. Candelabrele erau atât de mari şi cu atât de multe elemente de cristal atârnând de ele, încât oricine ar fi avut proasta inspiraţie să privească direct în sus atunci când toate lumânările ar fi fost aprinse, ar fi fost probabil orbit. În fiecare cameră erau flori, sugerând că undeva pe proprietate se afla o seră.

Una peste alta, Summers Glade, cel puţin în interior, nu era deloc ce se aşteptase Duncan să fie, mai ales nu după felul mohorât în care arăta exteriorul. Presupunerea lui fusese că Neville se înconjurase de lucruri solide şi

nepretenţioase, şi nu se aşteptase la un astfel de decor frivol, potrivit secolului care trecuse.

Dar, după ce se gândi puţin, Duncan îşi dădu seama că, de vreme ce Neville trăise în secolul trecut, nu era atât de surprinzător să-i placă mobilierul sculptat şi pictat printre care probabil crescuse. Duncan nu ar fi fost deloc surprins să-şi vadă bunicul apărând cu una din perucile acelea albe caraghioase care fuseseră la modă în aceeaşi perioadă cu mobilierul din casă.

Fu nevoie de patru servitori care să-l conducă pe Duncan în camera sa de la etaj – majordomul arogant care-l dădu pe mâna uneia din servitoarele de jos, care-l conduse la una din servitoarele de sus, care îl dădu, în cele din urmă, pe mâna menajerei neafectate. Duncan aproape că râdea din cauza numărului mare de persoane care-l conduseseră, atunci când menajera sosi pentru a-i ura bun venit, gândindu-se că ar fi fost suficient ca una singură dintre ele să-i fi indicat direcţia potrivită. Însă procesiunea nu luă sfârşit aici.

O nouă cameristă apăru pentru a aprinde focul din camera lui. O alta veni cu apă fierbinte şi prosoape. O a treia o urmă purtând o tavă încărcată cu gustări pentru micul dejun – biscuiţi, cârnaţi, câteva produse de patiserie şi mici recipiente cu ciocolată fierbinte şi ceai. La nici măcar zece minute după plecarea acesteia, o altă tânără apăru şi-l întrebă dacă mai avea nevoie de ceva.

În cele din urmă, sosi şi Willis.

Willis era un omuleţ subţire, de vârstă mijlocie, care declară plin de mândrie că fusese ales pentru a deveni valetul lui Duncan.

Puţinul păr pe care-l mai avea era de culoare şatenă, iar ochii căprui. Expresia lui era una de o aroganţă extremă – deşi Duncan crezuse că majordomul deţinea recordul însă Willis reuşea să pară şi mai mândru şi mai trufaş.

Duncan nu era atât de ignorant pentru a nu şti la ce servea un valet. Fu însă surprins să vadă unul în camera lui, despachetându-i deja cufărul cu care călătorise – pentru care se luptase cu unul dintre lachei să-l aducă sus –

înainte ca Duncan să apuce să-i spună că nu avea nevoie de el.

Apoi auzi:

— O fustă, domnule?

— Este un kilt, prostănacule, aproape că mugi Duncan din cauza insultei, în timp ce obrajii i e aprinseră de furie.

Willis rămase netulburat din cauza tonului său, scoţând doar un sunet dezaprobator în timp ce puse kiltul la loc pe masă. Duncan se holbă la el exasperat. Insulta fusese suficientă, dar acum micuţul îi ignora furia?

Cu buzele strânse, Duncan îi ordonă:

— Ieşi de-aici!

Acest lucru atrase în sfârşit atenţia lui Willis, care spuse doar:

— Domnule?

Duncan explică, în faţa expresiei sale perplexe.

— Nu am avut niciodată nevoie de un valet şi nu voi avea nevoie nici acum.

Însă în loc să se supere şi să plece, Willis scoase din nou un sunet dezaprobator şi spuse:

— Nu este vina dumneavoastră că aţi fost crescut într-un asemenea loc, dar acum sunteţi în Anglia şi veţi dori, de bună seamă, să faceţi lucrurile aşa cum se cuvine.

— Chiar aşa? replică Duncan ameninţător, în timp ce mânia i se aprinse din nou.

— Sigur că da, şi sigur că veţi avea nevoie de mine. Niciun gentleman nu s-ar gândi să se îmbrace singur.

— Nu sunt un gentleman şi nu sunt un lord, aşa că mă voi îmbrăca singur. Acum pleacă, înainte să te scot eu afară.

La acestea, Willis îl luă în sfârşit în serios şi pe chipul său apăru o expresie de panică.

— Nu renunţaţi cu adevărat la mine, nu-i aşa? Acest lucru ar avea consecinţe teribile pentru mine.

— Doar pentru că nu am nevoie de dumneata?

— Dar nimeni nu va crede aşa ceva, îl asigură Willis. Nu, va fi doar vina mea şi mă va împiedica să mai ajung într-o asemenea poziţie prestigioasă. Voi fi ruinat, domnule,

dacă mă trimiteţi înapoi în Londra.

Duncan ar fi putut jura că buza de jos a bărbatului tremura. Oftă. Nu era un om rău, doar unul obişnuit să facă lucrurile într-un anumit fel. Cu toate acestea, nu dorea să fie responsabil pentru distrugerea vieţii cuiva. La naiba, nu-i plăceau deloc compromisurile.

— Foarte bine, te poţi ocupa de spălatul şi călcatul hainelor, dar mă îmbrac singur, este clar?

— Mulţumesc, domnule, spuse Willis, reluându-şi tonul arogant şi condescendent. Pot să-l chem pe croitorul marchizului să vă ia măsuri, sau mai aveţi şi alte cufere care trebuie să sosească?

Duncan se mulţumi să-l privească ţintă pe individ. Dă-i unui englez un deget...

Capitolul 9

Sabrina nu găsi tragică revelaţia despre istoria familiei sale. Însă lumea bună a Londrei reacţionă într-un mod atât de caraghios, încât era mai degrabă amuzată de întreaga situaţie. Dacă până atunci oamenii o priviseră cu simpla curiozitate rezervată unei nou-venite pe scena vieţii publice londoneze, acum privirile lor spuneau: „Încă eşti în viaţă? Nu pentru mult timp, desigur”. O doamnă prostuţă ţipase chiar, crezând că era o stafie. Sabrina îşi imagina cât de tare se deformaseră zvonurile înainte de a ajunge la urechile acelei doamne.

Perspectivele ei de a găsi un soţ în Londra erau acum aproape nule, desigur. La urma urmei, ce gentleman care s-ar fi căsătorit pentru a avea un moştenitor, motiv pentru care se căsătoreau cei mai mulţi dintre ei, ar fi ales o soţie care s-ar fi putut să nu trăiască suficient pentru a produce respectivul moştenitor? Ambele ei mătuşi erau încă în viaţă, mult după tragedii, schimbând în mod evident datele problemei, dar luase cineva acest aspect în considerare? Nu, lumea bună a Londrei trecea în mod evident peste

acest lucru.

Nu ar fi făcut niciun bine dacă ar fi spus cuiva adevărul despre familia ei. Ar fi crezut oricum ceea ce doreau să creadă, iar dovezile păreau să le sprijine oricum presupunerile. Nu era aşa, însă adevărul nu ar fi făcut subiectul atâtor bârfe delicioase. Era mult mai interesant să se pretindă că înclinaţia de a-şi pune capăt zilelor înainte de vreme era ceva ce se moştenea în familie.

Din nefericire, străbunicul Sabrinei, Richard, făcuse tocmai acest lucru, iar soţia sa fluşturatică, incapabilă să trăiască după această tragedie, făcuse la fel. Lucrurile ar fi trebuit să se sfârşească acolo, totuşi. Fiica lor, Lucinda, era deja căsătorită în acel moment cu William Lambert, un duce cu o constituţie solidă, şi aveau deja două fiice, Hilary şi Alice. Tatăl Sabrinei, John, nu se născuse încă, de aceea titlul bătrânului duce fusese transmis unei ramuri îndepărtate a familiei, cu care familia Lambert nu se întâlnise niciodată.

Nimeni, din familie cel puţin, nu ştia dacă Lucinda sărise de la balconul de la etaj sau căzuse accidental. Sănătatea ei se deteriorase după ce-i născuse un fiu lui William, şi suferise timp de luni întregi după naşterea lui John, aşa că era foarte posibil să fi ales acelaşi mod de a muri ca şi părinţii ei. Însă, fie că făcuse sau nu acest lucru, nimeni altcineva nu se îndoise că se sinucisese, motiv pentru care scandalul ieşi din nou la iveală şi dură suficient de mult pentru a distruge şansele lui Alice şi lui Hilary pentru un sezon londonez de succes.

Lucrurile ar fi trebuit să se oprească acolo. La urma urmei, în familie intrase sânge proaspăt, din partea ducelui. Discuţiile despre tara din familie luară într-adevăr sfârşit până când John se căsătorise cu Elizabeth, uniune în urma căreia rezultase Sabrina.

Însă părinţii ei avură nenorocul de a consuma mâncare stricată şi muriră amândoi înainte de sosirea doctorului. Chiar şi câinele, care primise resturile, murise. Două dintre fetele care lucrau în bucătărie, care gustaseră doar, suferiseră şi ele de crampe puternice. Însuşi doctorul

stabilise că fusese vina mâncării stricate. Însă nu dură mult până când zvonurile că luaseră în mod deliberat otravă să apară.

Hilary şi Alice cunoşteau adevărul. Fratele lor şi soţia lui se iubiseră unul pe celălalt şi fuseseră foarte fericiţi. Cel puţin morţile lor fuseseră accidentale. Însă, din nou, nimeni altcineva nu credea asta.

Lucru deloc surprinzător, ambele ei mătuşi fuseseră devastate de scandalul care izbucnise din nou, după atâţia ani, mai ales că avuseseră speranţe mari pentru Sabrina, speranţe care acum muriseră. Nu-şi puteau imagina cine fusese atât de răuvoitor pentru a reintroduce în circuitul bârfelor vechiul scandal, însă oricum acest lucru nu mai conta cu adevărat. Răul fusese făcut. Din cauza lui, nu mai aveau niciun motiv pentru a mai rămâne în Londra.

Sabrina se bucura de perspectiva întoarcerii acasă. După cum îşi dăduse seama, Londra, cu toată strălucirea şi agitaţia ei, nu i se potrivea deloc. Era mult prea aglomerată, destul de murdară, cu aerul deseori îmbâcsit de funingine şi fum. Ducea dorul plimbărilor prin zăpada curată de pe câmpurile de acasă şi al mirosurilor de copaci şi animale din lunile mai calde, pe care le prefera mirosurilor produse de către oameni şi gunoi, pe care le întâlnise în Londra.

Era bucuroasă că luase parte la cel puţin un bal, de vreme ce era puţin probabil să mai participe la vreunul odată ajunsă acasă, şi alte câteva petreceri, înainte ca zvonurile pe seama ei să se dezlănţuie. Cel puţin acum ştia cum era Londra. Era mai bine să ştie decât să se întrebe mereu, aşa că, în mintea ei, călătoria nu fusese deloc una inutilă.

Spre deosebire de mătuşile ei, nu era îngrijorată de faptul că era posibil să nu se căsătorească niciodată. Dimpotrivă, se gândea că avea să găsească odată un bărbat cumsecade, unul suficient de inteligent care să nu dea crezare zvonurilor. Câţiva dintre strămoşii ei îşi puseseră capăt vieţii. Asta nu însemna că întreaga ei familie era sortită să facă acelaşi lucru. Iar dacă nu avea să

găsească pe nimeni, nici asta nu ar fi fost o tragedie în ochii ei, iar mătuşile ei erau o dovadă suficient de bună a acestui lucru.

În mod ironic, membrii familiei Reid, care le găzduise, găsiră de cuviinţă să călătorească spre Yorkshire, deoarece primiseră veşti că nepotul lui Neville Thackeray urma să sosească în curând la Summers Glade, aşa că erau invitaţi să-l cunoască. Sugestia de a călători împreună veni de la sine. Fusese ideea lui Lady Mary. Fiica ei, Ophelia, se întrecu însă pe sine încercând să le convingă pe cele trei femei să li se alăture la Summers Glade.

Alice şi Hilary ar fi declinat invitaţia, fără îndoială, dacă nu ar fi fost prea confuze din cauza motivului pentru care părăseau Londra. La urma urmei, nici măcar nu-l prea plăceau pe marchiz. Însă Ophelia admise că invitase deja mulţi dintre prietenii ei la Summers Glade, aşa că întâlnirea de acolo urma să fie una destul de festivă.

Mătuşile Sabrinei vedeau probabil acest eveniment ca pe o ultimă oportunitate ca nepoata lor să întâlnească un tânăr gentleman, aşa că acceptară cu bucurie. Anticipau, de asemenea, numărul mare de petreceri pe care avea să le organizeze Ophelia la Summers Glade după căsătorie, alte şi alte ocazii potrivite pentru nepoata lor. Gândul acesta le înveseli puţin, aşa că Sabrina nu avu inima să refuze, deşi i se părea nepoliticos să apară în casa marchizului de Birmingdale fără să fi fost invitate personal de către acesta.

Sabrina era, de asemenea, conştientă de motivele pentru care Ophelia le invitase pe ele, împreună cu alte câteva persoane, la Summers Glade. Fusese furioasă că era târâtă în afara Londrei în mijlocul sezonului, iar acesta era modul ei de a lua „sezonul” cu ea. Mai mult, însă, părea să aibă nevoie de întăriri care să-i redea curajul, deoarece lăsase să se înţeleagă cât se putea de clar că era îngrozită de barbarul muntean cu care o forţau părinţii ei să se căsătorească.

Deşi Sabrina era încă dezgustată de felul în care Ophelia proceda pentru a scăpa de logodnicul ei, o

înţelegea oarecum. La urma urmei, logodna cu cineva absolut necunoscut era depăşită în această epocă. Teama Opheliei era de înţeles.

Sabrina ar fi fost şi mai înduioşată dacă Ophelia şi-ar fi exprimat dorinţa de a se căsători din dragoste, în schimb, însă acest lucru nu părea să fie pe lista ei de priorităţi. Fusese doar prea nerăbdătoare pentru a aştepta să vadă dacă nepotul marchizului i se potrivea sau nu şi, în plus, aspira la un titlu şi mai pompos decât al lui. Faptul că în jur nu păreau să existe prea mulţi tineri duci care s-ar fi potrivit căutărilor ei era în afara subiectului. Era sigură că putea găsi unul, sau un prinţ, ori chiar un rege, dacă-şi punea asta în gând. Atât de bună era părerea pe care o avea despre propria persoană.

Fusese un moment destul de stânjenitor atunci când dăduse cu ochii de majordomul sever de la Glade, care nu se aşteptase decât la trei musafiri şi primise în schimb opt – doi dintre admiratorii Opheliei li se alăturaseră pe drum – şi cu alţii care urmau să mai sosească. Ophelia procedase însă în felul ei caracteristic, îndepărtându-l pe bărbat ca pe un simplu lacheu.

— Dacă eu trebuie să stau aici, îi spuse ea, atunci şi prietenii mei trebuie să stea. Se întâmplă foarte rar să nu am vizitatori, aşa că va trebui să te obişnuieşti.

Din fericire pentru Ophelia, părinţii ei erau încă afară şi nu auziseră remarca sa arogantă, altfel ar fi fost probabil certată pentru ea. Expresia majordomului arăta însă clar că marchizul avea să audă despre întâmplare. Fără îndoială, Ophelia spera acest lucru. Nu dorea ca marchizul să o placă. Deoarece atât el, cât şi nepotul său puteau desface logodna, era hotărâtă să se facă cât mai neplăcută pentru amândoi.

Cel puţin, Sabrina şi mătuşile ei nu aveau de mers mult până acasă în cazul în care lucrurile s-ar fi înrăutăţit. Casa lor, aflată în apropierea micului oraş Oxbow, era doar la douăzeci de minute distanţă, aşa că nu ar fi fost dificil să plece, nici măcar în timpul nopţii. Trebuiau doar să aştepte şi să vadă câte avea să-i îngăduie lordul Neville viitoarei

sale nepoate.

Capitolul 10

Neştiind despre sosirea oaspeţilor londonezi, Duncan şi bunicul său erau în acel moment sus, întâlnindu-se şi ei pentru prima dată. Duncan insistase să aştepte în salonul lui Neville, în timp ce valetul acestuia refuzase să-l trezească înainte de ora obişnuită. Aşa că Duncan aşteptase, aproape două ore, până când bătrânul domn se trezise şi îşi făcuse apariţia.

Dar o făcuse, în cele din urmă, iar valetul, roşu la faţă, fusese în mod evident certat pentru că nu-l trezise pe Neville mai devreme. Pe Duncan nu-l deranjase aşteptarea, care-i oferise timpul pentru a examina câteva dintre bunurile lui Neville, care păreau să fie suficient de importante pentru ca acesta să le ţină în salonul său personal.

Ciudatele artefacte africane de pe unul din pereţi sugerau că Neville vizitase acel continent cândva pe parcursul vieţii sale, sau că îşi dorise să o fi făcut. Un alt colţ al încăperii era decorat cu obiecte de artă chinezească; deasupra şemineului erau obiecte egiptene. Fie lui Neville îi plăcea să călătorească, fie era un colecţionar de artă neobişnuită.

Mobilierul aparţinea însă aceluiaşi stil franţuzesc înflorit care predomina în întreaga casă. Biroul arăta atât de graţios, încât lui Duncan i-ar fi fost teamă să-l folosească, îngrijorat că greutatea unui cot l-ar fi făcut fărâme. Pe birou se aflau câteva portrete miniaturale, iar într-unul dintre ele o recunoscu pe mama sa în tinereţe; fără îndoială, portretul fusese pictat înainte ca ea să fi plecat de acasă, pentru a se căsători cu Donald. Celălalt îi aparţinea unui copil cu părul de un roşu aprins.

Cel de-al doilea portret îl făcu pe Duncan să se oprească şi să se holbeze pur şi simplu la el. Putea fi el,

presupunea, deşi nu-şi aducea deloc aminte să-l fi pictat cineva. Nu era un portret studiat, era un copil care se juca afară, neatent la cine ar fi putut să-l privească. Părul său avusese acea culoare aprinsă în copilărie, deşi acum nu mai era aşa, se închisese destul de mult la culoare pe măsură ce înaintase în vârstă. Nu vedea nicio asemănare, totuşi, în afara părului, însă aceea putea fi vina artistului; Duncan începea să rămână fără argumente contrare, când în sinea lui ştia că era vorba de portretul lui.

Nu-şi dădea însă seama de ce l-ar fi avut sau l-ar fi dorit Neville, când nu încercase nici măcar o dată să-l viziteze sau să-l contacteze. Îi scrisese lui Archie, dar lui, nepotului său, nu-i scrisese nici măcar o dată, ceea ce vorbea suficient de elocvent, din punctul de vedere al lui Duncan, despre sentimentele pe care Neville le avea pentru el. Era doar o posesiune promisă, iar Neville îl vedea probabil ca pe oricare altul dintre obiectele din colecţia sa de artă, ceva preţios, care merita expus, fără să fie deloc implicat sentimental.

Acum, văzându-se pentru prima oară, se uitară doar ţintă unul la celălalt – Neville se oprise în pragul uşii –, fiecare surprins că celălalt nu arăta deloc aşa cum se aşteptase.

Neville avea capul acoperit cu păr, deşi toate firele erau alb-argintii, şi era tuns puţin mai jos de urechi, în stilul epocii. Îmbătrânise cu graţie. Nu încăpea îndoială că era înaintat în vârstă, dar, cu toate acestea, avea foarte puţine riduri, iar ochii îi erau vioi. Ţăcălia argintie îi conferea un aer distins, deşi continental, aspect întărit de silueta sa subţire şi înălţimea redusă. Ţinuta sa era însă dreaptă. Bărbatul nu arăta deloc ca şi cum ar fi fost pe patul de moarte, aşa cum sugerase Henry. Departe de asta. Neville părea să fie pe deplin sănătos.

— Eşti… mai mare decât mă aşteptam, fu primul lucru spus de Neville.

În acelaşi ton, Duncan replică:

— Nu eşti atât de bătrân pe cât mă aşteptam, şi nici atât de bolnav.

Cuvintele întrerupseră tăcerea surprinsă. Neville intră în cameră, cu un pas alert, deşi oftă atunci când puse mâna pe scaunul din spatele micului său birou.

Nevăzând în încăpere niciun scaun care să fi părut suficient de rezistent, Duncan rămase în picioare în faţa şemineului. Află curând că fusese o idee neinspirată, de vreme ce focul fusese aprins încă înainte de sosirea sa şi încă ardea, încălzind încăperea într-un mod inconfortabil, iar aerul din apropierea şemineului era de-a dreptul fierbinte.

Se îndreptă spre una din ferestre şi încercă să o deschidă – toate cele trei ferestre din cameră erau bine închise.

— Te rog nu o deschide, îl opri Neville, şi, după privirea întrebătoare pe care i-o aruncă Duncan, adăugă pe un ton oarecum stânjenit: Mi s-a recomandat să evit curentul. Doctorii mei par să creadă că plămânii nu ar rezista încă unei boli. Din păcate, acest lucru înseamnă că încăperile în care îmi petrec timpul sunt mereu încălzite.

— Aşadar, ai fost bolnav?

— Am petrecut toată iarna trecută în pat. Anul acesta mi-a fost mai bine.

Duncan dădu din cap. Afirmaţia fusese făcută pe un ton prozaic. Neville nu înfrumuseţa faptele, le relata doar. Duncan rămase lângă fereastră, unde era puţin mai răcoare, însă nu destul de rece după ce stătuse atât de aproape de foc. Transpirând deja, îşi dădu jos haina.

— Presupun că ai moştenit înălţimea de la tatăl tău – la fel şi părul, remarcă Neville, privindu-l.

— Mi s-a spus că am ochii tăi.

— Te-ar deranja să te apropii, să văd şi eu?

Întrebarea, aproape sub forma unei implorări, îl tulbură pe Duncan.

— Nu vezi prea bine?

— Am ochelari, replică Neville mormăind. Doar că îi rătăcesc mereu.

Noul ton, care-i aminti de Archie, aproape că îl făcu pe Duncan să se relaxeze. Trebui să-şi amintească în sinea sa

că acesta nu era bunicul care-l crescuse şi care-i câştigase dragostea. Acesta, care nu făcuse niciodată parte din viaţa lui, nu însemna nimic pentru el.

Însă se apropie şi rămase în picioare în faţa biroului lui Neville. Începu să se simtă destul de inconfortabil din cauza examinării amănunţite la care-l supuse Neville. Îi venea să se plimbe de colo-colo, însă reuşi să rămână nemişcat.

— Elizabeth ar fi mândră de tine dacă te-ar putea vedea acum.

Era un fel de compliment, venind de la Neville şi nu de la mama sa. Avu efectul de a-l enerva pe Duncan, în loc să-l flateze.

— Şi de unde ştii ce ar simţi ea, când nu ai văzut-o niciodată după căsătorie?

Amărăciunea din glasul lui nu putea fi confundată. Neville ar fi trebuit să fie surd ca să nu o audă, iar auzul nu era unul dintre simţurile care se deterioraseră din cauza vârstei. Înţepeni. În caz că avusese intenţia de a discuta despre trecut, renunţă.

Spuse, brusc:

— Astăzi trebuie să sosească Lady Ophelia şi părinţii ei. Ar fi în interesul nostru să faci eforturi pentru a o impresiona. Deşi avantajele ei în urma acestei căsătorii sunt mai mari decât ale tale, am fost informat că este extrem de populară în rândul lumii bune a Londrei şi are numeroase alte oferte de căsătorie, aşa că, până la nuntă, trebuie să o facem fericită. Tinerii din ziua de astăzi, continuă el dezgustat, nu au nicio reţinere în a renunţa la angajamente dintr-un capriciu.

Duncan se întrebă dacă afirmaţia fusese făcută pentru urechile lui. Poate că erau rude de sânge, însă Neville nu făcuse niciodată efortul de a-l contacta, nici măcar prin intermediul scrisorilor, înainte de sosirea momentului în care trebuia îndeplinită promisiunea, şi chiar şi atunci îi scrisese lui Archie, nu lui Duncan. Nu avea de unde să ştie ce fel de bărbat ajunsese Duncan – decât dacă îi spusese Archie. Se încruntă, întrebându-se ce-i spusese

Archie lui Neville despre el în toate acele scrisori pe care şi le trimiseseră.

— Eu nu renunţ la angajamente, odată ce le fac, dar acum nu am făcut nici unul.

Pe chipul lui Neville apăru o expresie surprinsă.

— Nu ţi-a spus Sir Henry despre logodnă…?

— Mi-a spus despre logodna aranjată de tine, nu de mine. Încă nu ştii, Lord Neville, că în faţa ta stă un bărbat, nu un băiat care are nevoie de ajutor în luarea deciziilor? Sunt aici de dragul mamei mele. Mă voi căsători de dragul lui Archie, de vreme ce îşi doreşte ca asta să se întâmple repede. Dar îmi voi alege singur mireasa. Dacă domnişoara aleasă de tine mi se potriveşte, s-ar putea să mă căsătoresc cu ea, dar nu voi consimţi nicidecum înainte să aleg eu.

— Înţeleg, spuse Neville încet, pe un ton rigid. Vii aici, purtând ranchiună…

— Aşa crezi? Nu sunt aici de bunăvoie. Cineva – tu, Archie, mama – cineva ar fi trebuit să-mi spună despre această promisiune înainte să o facă Sir Henry.

Duncan părăsi apoi încăperea fără a mai spune altceva ce putea regreta mai târziu. Nu ar fi trebuit să-şi deconspire adevăratele sentimente. Nu intenţionase să o facă, cel puţin, nu atât de repede.

Capitolul 11

Nu era surprinzător că Sabrina se folosi de prima ocazie pentru a ieşi la plimbare. Îi plăceau toate anotimpurile şi se putea bucura de o plimbare chiar şi atunci când era frig afară. Natura era mereu surprinzătoare pentru ea, indiferent că se prezenta aspră sau frumoasă, îi plăcea să-şi îndrepte faţa în sus sub picăturile de ploaie, în loc să caute repede adăpost, îi plăcea să simtă vântul prin păr şi soarele pe obraji. Mătuşile o tachinaseră în copilărie, spunându-i că avea sânge de zână şi că îşi rătăcise aripile.

Urcă pe dealul pe care se oprise uneori în trecut atunci când se întorcea dintr-o plimbare din altă direcţie. Era locul în care se apropiase cel mai mult de Summers Glade înainte şi care oferea o perspectivă perfectă asupra proprietăţii lordului Neville. O admirase în toate anotimpurile, şi ştia că aspectul mohorât de acum avea să se schimbe odată cu sosirea primăverii, când copacii bătrâni care o înconjurau aveau să-şi îmbrace din nou mantiile verzi.

Era o clădire veche cu adevărat minunată, iar acum, că văzuse şi interiorul ei, era impresionată. Era păcat că lordul Neville nu avea musafiri mai des, pentru a-şi arăta proprietatea vecinilor care, ca şi familia Lambert, fuseseră mereu curioşi cu privire la el şi la casa lui.

Desigur, nici acum nu organiza de fapt o petrecere, deşi avea oaspeţi dintre cei mai neaşteptaţi. Încă nu se ştia exact cum avea de gând să procedeze în privinţa lor. Era foarte posibil ca Sabrina să se întoarcă din plimbare şi să-şi găsească mătuşile împachetând lucrurile pentru întoarcerea acasă. Nu ar fi deranjat-o foarte tare acest lucru, deşi era nerăbdătoare să-l întâlnească pe stimatul Lord Neville, după ce trăise în proximitatea lui toţi aceşti ani fără să-l vadă de fapt niciodată, nici măcar de la distanţă.

Însă nu se grăbea să se întoarcă şi să afle, aşa că după ce ajunse în vârful dealului se aşeză fără să se gândească la noroiul sau petele de iarbă cu care îşi putea murdări hainele, bucurându-se pur şi simplu de privelişte. Mătuşile ei obişnuiau să se plângă că în copilărie nu-i rămăseseră niciodată mici hainele, deoarece erau mereu distruse de rupturi sau pete înainte să fie nevoie să le înlocuiască.

Fusese neglijentă în această privinţă, şi încă era, însă felul în care era privită de cei din jur nu însemnase nicicând prea mult pentru ea. De ce să piardă timp încercând să îmbunătăţească ceva ce nu putea fi îmbunătăţit?

Îşi dădu jos boneta şi-o aşeză pe iarbă, lângă ea. Ar fi fost luată de vânt dacă nu i-ar fi ţinut panglicile în mână,

însă aşa săltă doar pe pământ, fără ca ea să o observe, stricându-se. Sabrina îşi închise ochii pentru a simţi mai bine vântul prin păr. Chicoti atunci când o şuviţă îi mângâie nasul, gâdilând-o.

Faptul că nu văzu sau auzi călăreţul care se îndrepta spre ea şi aproape o doborî nu fu din cauză că avea ochii închişi şi urechile atente la cântecul vântului. El însă venise atât de repede din cealaltă parte a dealului, încât ajunse la ea înainte ca vreunul din ei să-şi dea seama.

Fură atât de aproape de un accident, că atunci când calul se ridică pe picioarele din spate şi se trase în lateral pentru a evita să o lovească, copitele lui coborâră peste boneta Sabrinei. Ea însă nu observă acest lucru – încă. Era prea ocupată să se rostogolească din calea calului, ceea ce fu mai uşor de făcut decât să-şi regăsească apoi echilibrul.

Însă nu era singura care se rostogoli pe jos. Călăreţul fusese doborât de pe cal atunci când acesta se ridicase, şi, din cauză că aterizase pe o pantă destul de abruptă, se rostogoli de câteva ori înainte să se poată opri.

Sabrina fu prima care-şi reveni şi reuşi să se ridice în picioare. Bărbatul stătea încă jos, cu picioarele depărtate, arătând ameţit, sau întrebându-se probabil ce se întâmplase. Calul se îndepărtase, pufnind, însă nu se duse foarte departe. Luase cu el boneta Sabrinei, care era agăţată încă de piciorul lui, iar acum încerca să pască floricelele de mătase cu care era decorată.

Bărbatul de jos era mare. Acesta fu primul lucru pe care-l observă Sabrina, uitându-se la felul în care haina lui scurtă de iarnă se întindea peste umerii largi. Însă picioarele lui o făcură să se holbeze. Nu se putu abţine, deoarece erau pe jumătate goale; cel puţin genunchii erau dezgoliţi, porţiunea rămasă liberă între kiltul pe care-l purta şi cizmele lui înalte.

Cât de neobişnuit – un kilt iarna! mai văzuse înainte scoţieni purtând kilturi, oameni care treceau prin Oxbow în drum către sud sau înapoi acasă, în nord, însă numai vara. Cei mai mulţi preferau să se îmbrace mai călduros pentru anotimpul rece. Oare bărbatul acesta nu simţea frigul?

Bănuia cine putea fi, logodnicul Opheliei. Kiltul şi părul roşu-închis sugerau că era scoţian, iar la Summers Glade, în direcţia în care se îndrepta el, era aşteptat un scoţian. Poate că Ophelia avea să-şi schimbe totuşi părerea odată ce dădea cu ochii de el. Cum ar fi putut să nu o facă, de vreme ce era atât de frumos încât îi tăiase Sabrinei răsuflarea?

El se ridică şi o surprinse şi prin înălţime, nu doar prin dimensiuni. Începu să-şi scuture kiltul, făcând-o pe Sabrina să roşească atunci când îşi descoperi accidental coapsele. El nu o observase încă, dar oricum obrajii ei erau înroşiţi din cauza vântului.

— Sunteţi bine?

El se întoarse cu faţa la ea.

— Ah, iată-vă. Eu ar trebui să întreb asta. Nu v-am văzut stând acolo decât când era prea târziu.

Ea îi zâmbi. Tonul lui era calm şi plăcut, iar vocea avea un timbru adânc. Îi plăcea cum suna, ciudat pentru urechile ei, dar melodios. Iar ochii lui, de un albastru întunecat, o făceau să se piardă acum când se uitau direct la ea.

— Mi-am dat seama.

— Trebuie să-mi cer scuze. Nu mă prea înţeleg cu bestia, spuse el, uitându-se încruntat în direcţia calului. Dar nu sunt un călăreţ foarte bun nici eu, prefer să merg pe jos dacă nu e prea departe.

Ce coincidenţă. Exact la fel simţea şi ea. Putea călări, încă foarte bine. Învăţase acest lucru în copilărie, ca o completare a abilităţilor ei. I se părea însă incomod să călărească pe o parte; în plus, fusese înzestrată cu două picioare zdravene, pe care dorea să le folosească.

Menţionarea distanţei o făcu să-l întrebe:

— Abia aţi ajuns aşadar la Summers Glade?

El aruncă o privire încruntată în josul dealului, spre casă, apoi spuse:

— Nu, doar că am avut nevoie să mă răcoresc puţin şi am crezut că mă pot folosi de armăsarul ăsta. Proastă idee. Ar fi trebuit să ştiu că plimbarea călare va duce la şi mai

multe necazuri.

Ea chicoti. Duncan o privi un moment, mai atent decât prima dată.

Avea în faţă o fătucă murdară, cu părul castaniu lung încâlcit din cauza vântului, însă i se păru atrăgătoare lipsa ei de etichetă. Era micuţă, însă nici măcar haina ei lungă, ce o acoperea de la gât până la picioare, nu putea ascunde rotunjimea pieptului ei, deşi reuşea să-i ascundă restul siluetei. Observă că doi dintre nasturii hainei lipseau. Remarcă, de asemenea, că avea cei mai frumoşi ochi de culoarea liliacului pe care-i văzuse vreodată.

Îi veni deodată un gând şi întrebă pe un ton destul de abrupt:

— Sunteţi cumva Lady Ophelia?

— Dumnezeule, nu, dar dumneata trebuie să fii barbarul muntean despre care am auzit atâtea.

Dintr-un oarecare motiv, el nu se supără auzindu-i replica. Poate din cauza sclipirii şmechereşti din frumoşii ei ochi. Era evident amuzată de termenul „barbar”, folosit pentru a-l descrie pe el, iar el era amuzat de amuzamentul ei.

Însă, desigur, mai era faptul că-şi pusese kiltul, lucru pe care nu-l făcea de obicei iarna, pentru a-i sublinia lui Neville faptul că prefera lucrurile scoţiene celor englezeşti. Acest lucru ar fi putut constitui o declaraţie barbară pentru ceilalţi, luând în considerare anotimpul în care erau, deşi frigul acesta anemic, englezesc, nu-l prea deranja, însă şi asta era amuzant, acum că se calmase suficient pentru a se gândi puţin.

Aşa că spuse, cu o urmă de umor în voce:

— Da, ăsta aş fi eu.

— Nu sunteţi atât de bătrân pe cât credeam, continuă ea.

El ridică dintr-o sprânceană arămie în direcţia ei, întrebând:

— Cât de bătrân ar fi trebuit să fiu?

— De cel puţin patruzeci de ani.

— Patruzeci! mugi el.

Hohotul ei de râs era contagios. Duncan abia se stăpâni să nu râdă alături de ea, oferindu-i în schimb ceea ce spera că era o privire aspră.

— Aşadar, m-ai tachinat? spuse el.

— A fost atât de evident?

— Nu cunosc mulţi care să fie atât de curajoşi.

Ea îi zâmbi.

— Mă îndoiesc mult că dumneata ai fi barbarul care se presupune că eşti, dar pe de altă parte nici eu nu sunt fantoma care cred ceilalţi că aş fi. Ciudate sunt zvonurile şi bârfele. Rareori au de-a face cu adevărul, cu toate acestea, sunt adesea luate drept adevăr.

— Aşadar, Neville aştepta un barbar? spuse Duncan.

Ea clipi, apoi râse din nou.

— O, mă îndoiesc! Ar fi trebuit să te cunoască suficient de bine, fiind bunicul dumitale. Nu, nu, este vorba de cei care încă nu te-au cunoscut, dar ştiu de venirea dumitale; ei ar putea fi cei predispuşi să facă presupuneri despre un scoţian de la munte, când aceştia vin atât de rar în Anglia pentru a dovedi că ţinuturile muntoase ale Scoţiei sunt acum civilizate; am spus prea multe, nu-i aşa?

Duncan fusese pe cale să mormăie drept răspuns. Presupunerea că bunicul lui ar fi trebuit să-l cunoască îl cam deranjase. Însă ceea ce spusese în continuare i se păruse atât de amuzant, încât se relaxă din nou, atât de mult încât o tachină şi el, în loc să discute cu seriozitate despre ce se presupunea cu privire la scoţieni.

— Trebuie să fie? spuse el.

— Ce?

— Civilizate.

Ea păru să se gândească profund, apoi replică, logic:

— Ei bine, s-ar putea să nu fie la fel de civilizate ca Anglia, desigur. Dar mă îndoiesc serios că încă mai produc barbari adevăraţi. Uită-te la dumneata, de exemplu. Sau ai uitat să te vopseşti în culorile războiului?

El izbucni în râs. Râdea atât de tare, încât se aplecă în faţă. Trebui să-şi şteargă lacrimile care-i apăruseră la ochi.

Dar după ce-şi reveni puţin, observă că ea îl privea

încruntată, iar apoi îi spuse pe un ton cât se putea de serios:

— Aşa ai făcut, nu? Ai uitat.

De data aceasta el râse atât de tare, încât căzu. Iar după ce termină, se simţi… aproape normal, cu toată amărăciunea care-l măcinase dispărută, cel puţin deocamdată. Văzu apoi zâmbetul ei pişicher şi realiză că nu făcuse decât să-l tachineze din nou.

Ce deosebită era această fată, cu totul altfel decât se aşteptase să fie o englezoaică. Dacă şi restul erau la fel, era posibil să nu i se pară atât de groaznic să se căsătorească cu una dintre ele.

Capitolul 12

Oaspeţii lui Neville – al căror număr crescuse considerabil pe parcursul zilei – nu ştiau că singurul motiv pentru care nu fuseseră trimişi acasă era acela că Neville nu dorea să mai aibă o confruntare cu nepotul său, după prima întâlnire dezastruoasă de dimineaţă. Spera că o casă plină de tineri – şi fusese informat că majoritatea celor care sosiseră aveau vârstă apropiată de a lui Duncan – avea să-l ţină suficient de ocupat, făcându-l să se simtă mai confortabil în legătură cu prezenţa lui aici.

Fusese evident că nu se simţea aşa, că lui Duncan îi displăcea că fusese nevoit să călătorească în Anglia. Era ciudat, însă Neville nu îşi pusese niciodată problema că s-ar fi putut ca moştenitorul lui să nu-şi dorească această moştenire. Nu prea ştia cum să facă faţă acestui fapt, sau cum să-l determine pe nepotul său să îşi asume responsabilităţile care aveau să sosească odată cu moştenirea titlului.

Duncan avea multe de învăţat, dar poate că nu era momentul să înceapă chiar acum. Poate că o variantă mai potrivită ar fi fost finalizarea căsătoriei, de vreme ce Duncan nu părea să se opună acestei idei – de dragul lui

Archie.

Neville găsea enervant felul în care băiatul era dispus să facă pe plac rudei sale scoţiene, însă nu şi celei engleze. Presupunea că era de aşteptat, însă tot nu îi plăcea. Oricum, era recunoscător că Archibald îl făcuse pe băiat să fie de acord cu însurătoarea. El nu avea să se simtă uşurat decât după nuntă şi după conceperea unui copil, deoarece se temea că dacă Archie ar fi fost lăsat fără moştenitorul promis, odată cu moartea lui Neville ar fi putut încerca să-l ademenească pe Duncan înapoi în Scoţia.

Nu era o teamă nefondată. Comunicările sale cu Archibald MacTavish arătaseră cu claritate un lucru. Bărbatul era foarte posesiv în privinţa proprietăţilor lui şi foarte încăpăţânat atunci când îşi punea ceva în cap. Lui Neville nu-i plăcea această împărţire a moştenitorilor, aşa cum fusese propusă de către scoţian. Duncan era singurul său moştenitor, indiferent de promisiunea făcută de Elizabeth, că tânărul avea să vină în Anglia să-şi reclame şi să-şi administreze moştenirea.

Neville nu avea nicio problemă cu faptul că Duncan era, de asemenea, şi singurul moştenitor al lui Archibald. Atunci când Duncan ar fi fost nevoit să-şi împartă timpul administrând cele două mari proprietăţi, putea să-şi angajeze supraveghetori. Posesiunile lui Neville nu solicitau o supervizare constantă. Ar fi fost plăcut ca Duncan să se dedice exclusiv uneia dintre ţări, însă englezii erau obişnuiţi să aibă proprietăţi în locuri îndepărtate, la fel ca şi acasă.

Era însă irelevant, oricum. Scoţianul simţise că-l pierduse pe Duncan din cauza promisiunii făcute de Elizabeth, aşa că insistase pe continuarea liniei, care să-i ofere un nou moştenitor. Cu acest lucru, cel puţin, Neville era de acord. Cărui bărbat nu i-ar fi plăcut să ştie că numele familiei sale avea să fie dus mai departe, înainte ca el însuşi să moară? Dacă Duncan avea să producă un lung şir de moştenitori, ambii bărbaţi ar fi fost liniştiţi în această privinţă, dar asta însemna că trebuia să înceapă cât mai curând.

Neville era mulţumit de mireasa pe care o alesese

pentru nepotul său. Poate că ar fi trebuit să facă efortul de a o cunoaşte înainte de a face aranjamentele de căsătorie, însă fusese atât de furios din cauza insistenţei lui Archibald de a găsi cea mai frumoasă fată, ca şi cum acesta ar fi fost singurul aspect de luat în considerare, încât atunci când agenţii săi îl asiguraseră că o găsiseră, îi contactase de îndată părinţii.

Dar nu era deloc neplăcut impresionat, acum că o cunoscuse în sfârşit, în această după-masă. Ophelia Reid era cu siguranţă frumoasă. Poate că era puţin prea rigidă, şi părea oarecum arogantă, însă răceala aceasta putea fi uşor atribuită agitaţiei pricinuite de întâlnirea viitoarei ei familii.

În plus, în opinia lui, mândria nu era un lucru rău. Neville lăsase şi el adesea aceeaşi impresie celor din jur. În funcţie de persoanele cu care avea de-a face, o anumită cantitate de condescendenţă era bine-venită. Acum însă era sigur că Duncan avea să fie fascinat de ea, odată ce s-ar fi întâlnit. Asta era tot ce conta, la urma urmelor, ca băiatul să fie mulţumit de mireasa lui.

*

Sabrina ar fi putut avea dreptate atunci când presupusese că Ophelia avea să-şi schimbe părerea despre Duncan MacTavish după ce l-ar fi întâlnit. Acest lucru ar fi fost cu siguranţă posibil, dacă s-ar fi întâlnit prima dată singuri şi în alte circumstanţe.

Dar se întâmplă ca Ophelia să fie înconjurată de prieteni şi de admiratori atunci când Duncan îşi făcu apariţia în salonul în care erau adunaţi cu toţii. Întors de la partida de călărie, încă purta hainele pe care le îmbrăcase pentru Neville, iar ea le văzu ca o confirmare a zvonurilor nefondate pe care le scornise pe seama lui. Din păcate, la fel făcură şi prietenii ei.

— Dumnezeule, este îmbrăcat cu o fustă, auzi ea şoptindu-se în apropiere.

— Este o ţinută perfect acceptabilă în Scoţia, încercă altcineva să sublinieze. Se numeşte…

— Este o afurisită de fustă. Şi eu care credeam că ruda marchizului nu ar putea fi atât de sălbatică; se pare însă că m-am înşelat.

Ophelia se simţi stânjenită, o situaţie pe care o ura din toată inima. Se aşteptase să fie nevoită să-l ridiculizeze pe Duncan MacTavish în alte moduri, nu să vadă că zvonurile pe care le stârnise pe seama lui erau adevărate. Din această cauză, nu-l vedea cu prea multă limpezime pe Duncan. Văzu kiltul şi şuviţele roşii din părul lui încâlcit de vânt, dar nu mai văzu nimic în afara acestora, cu excepţia faptului că avusese, în mod ironic, dreptate.

Pe de o parte, se simţea uşurată. Părinţii ei aveau să înţeleagă acum că un scoţian barbar nu i se potrivea nicidecum. Auziseră zvonurile, se asigurase ea de acest lucru. Însă refuzaseră să creadă că ar putea fi adevărate. Acum nu mai puteau nega.

Însă, pe de altă parte, una era să controleze ea zvonurile, făcându-le să lucreze în beneficiul ei, şi cu totul alta era să fie prinsă în mijlocul acestora – cu toată stânjeneala aferentă. Ophelia ura să se simtă stingherită. Pur şi simplu nu i se potrivea roşeaţa din obraji.

Aşa că fu destul de iritată atunci când Duncan, după ce stătu un moment în pragul uşii, observând încăperea şi pe cei prezenţi acolo, se prezentă şi făcu o plecăciune – pe care ea o văzu exagerată – în direcţia ei şi spuse:

— De vreme ce nicio altă fată nu e mai frumoasă, dumneata trebuie că eşti Lady Ophelia.

Ea-l înţelese suficient de bine, însă spuse:

— Când vei reuşi să faci complimentele în engleză, poate că le voi da atenţie. Ar trebui, de asemenea, să încerci să te îmbraci cum se cuvine, sau vouă, scoţienilor, vă place să arătaţi ca nişte femei?

Aluzia că un kilt scoţian ar avea trăsături feminine era o insultă cât se putea de serioasă. Duncan ar fi putut-o ierta totuşi, atribuind-o ignoranţei englezeşti, dacă Ophelia nu ar fi spus-o pentru efectul asupra celor din jur. Duncan nu avu cum să rateze efectul, şoaptele şi chicotele audienţei, precum nici înfăţişarea ei plină de îngâmfare.

Stinghereala lui fu de neconfundat, totuşi, şi părea să fie exact efectul aşteptat de ea. De ce, nu-şi putea imagina, însă oricum nu mai avea importanţă acum. Cu toate acestea, sentimentele sale iniţiale – entuziasm, uimire, recunoştinţă şi resemnarea că avea pentru ce-i mulţumi totuşi bunicului său – făcură lovitura cu atât mai dureroasă.

Fusese cu adevărat surprins atunci când o văzuse pentru prima dată, şi fusese fermecat de frumuseţea ei – era cu adevărat o privelişte demnă de admiraţie. Însă, în acel moment, nu ar fi putut fi mai urâtă de atât în ochii lui.

Nu-i mai spuse niciun alt cuvânt. Se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea, căutându-şi bunicul pe care-l găsi de îndată, deoarece Neville tocmai cobora scările, dorind să li se alăture oaspeţilor săi.

Duncan nu se opri în drumul său spre etaj, spunând doar în trecere:

— Nu mi se potriveşte.

Şocat la început de tonul său categoric, Neville l-ar fi urmat pe Duncan pentru a afla motivele. Însă, luând în considerare relaţia lor prea puţin amicală, se hotărî să afle detaliile prin alte mijloace.

Fiind atât de încântat de Ophelia Reid, era de înţeles de ce Neville era iritat şi dorea să afle mai multe despre ce se întâmplase, distrugând eforturile sale de peste un an de a găsi mireasa perfectă. Îi semnală majordomului său, care stătea la datorie în holul de jos şi care nu-l dezamăgise niciodată atunci când avusese nevoie de informaţii. Nici de această dată nu fu altfel, de vreme ce fu informat, cuvânt cu cuvânt, despre cele petrecute în salon.

Fată prostuţă, care nu ştiuse să-şi ţină ignoranţa sub tăcere. Frumuseţea era dezirabilă, dar nu atunci când venea la pachet cu o asemenea stupiditate. Duncan avea dreptate, nu i se potrivea deloc.

Capitolul 13

Duncan plecase, lăsând-o pe Sabrina pe deal, dar nu avusese de unde să ştie că şi ea mergea în aceeaşi direcţie. Iar ea nu era grăbită să-l urmeze, ba dimpotrivă. Se aşezase din nou jos şi pierduse noţiunea timpului, trecând în revistă fiecare cuvânt pe care i-l spusese el, închizându-le pe toate pentru totdeauna în memoria ei.

Ce după-amiază interesantă pentru ea, probabil cea mai interesantă din toate câte şi le amintea; deşi, sincer vorbind, nu mai petrecuse niciodată timpul discutând cu un bărbat atât de frumos. Şi de complicat. El nu dorise să zâmbească sau să râdă cu ea. Trebuise să facă un efort suplimentar pentru a-l face să zâmbească. Se întrebă, după plecarea lui, ce-l deranja, făcându-l să fie într-o dispoziţie atât de proastă.

Însă el zâmbea atunci când plecase, iar faptul că reuşise să-i descreţească fruntea îi făcea mai multă plăcere decât voia ea să recunoască, deoarece îl plăcuse. De obicei nu judeca oamenii atât de repede, însă în cazul lui ar fi fost dificil să nu-l placă, să nu-i placă vocea lui, zâmbetele, simţul umorului şi, desigur, felul în care arăta. O tulburase în nenumărate feluri, însă îi plăcuse fiecare secundă pe care o petrecuse în prezenţa lui.

Însă nu-şi făcea iluzii. Un bărbat ca el nu era pentru ea; era pentru Opheliile lumii. Era păcat, însă asta era realitatea. Frumuseţea se însoţea cu frumuseţea, iar ei îi era destinat un bărbat drăguţ, normal, inteligent, ingenios, bun, cineva cu care să se poată plimba, cu care să râdă, cu care să stea pe vârful unui deal, privind apusul împreună…

Ah, soarele era cu adevărat pe cale să apună. Unde zburase timpul?

Sabrina sări în picioare şi alergă aproape tot drumul până la Summers Glade. Intră în casă prin spate, pentru a se întâlni cu cât mai puţină lume care să o vadă arătând în asemenea hal şi, găsind scările pe care le foloseau servitorii, urcă în camera ei. Mătuşa ei Alice era acolo, aşa că nu avea cum să scape neobservată. Însă Alice era ocupată să-i strângă lucrurile, aşa că nu-i aruncă decât o privire grăbită înainte de a aduce o altă rochie la cufărul

deschis de pe pat.

Interogatoriul se rezumă numai la:

— Unde ai fost? Ar fi trebuit să plecăm acum câteva ore, cu toată lumea.

— Toată lumea? Lordului Neville nu i-a plăcut până la urmă să fie asaltat de toţi aceşti musafiri londonezi?

Alice scoase un sunet dezaprobator.

— Că i-a plăcut sau nu, până la urmă a fost de acord să dea o petrecere, apoi s-a răzgândit brusc, dar la ce altceva te poţi aştepta de la un boşorog senil ca el? Noi tocmai ne pregăteam să coborâm, când menajera a venit şi ne-a spus să plecăm. Biata femeie, era stânjenită peste măsură din cauza asta.

Sabrina începu să o ajute pe mătuşa ei cu împachetatul.

— Nu-l poţi învinui pe lordul Neville, nu a fost ideea lui. Probabil crede că Ophelia şi logodnicul ei trebuie să aibă parte de puţin timp împreună, să se poată cunoaşte mai bine…

— Asta va fi cam greu de făcut, draga mea, când familia Reid a plecat deja către Londra.

— A plecat? Sabrina se încruntă. Doar pentru că marchizul a refuzat să dea petreceri grandioase? Ophelia nu s-ar supăra numai din cauza asta, nu-i aşa?

— Nu am nicio idee. Nu i-am văzut înainte de a pleca. Poate că Hilary i-a întâlnit. Poţi să o întrebi pe ea.

Sabrina făcu acest lucru, în timp ce aşteptau în holul de la intrare, cu bagajele pregătite. Menajera trimisese după unul din vehiculele lordului Neville, de vreme ce ele nu aveau un alt mijloc de transport, deoarece sosiseră cu familia Reid.

— Mary a spus că-mi va scrie, replică Hilary la întrebarea Sabrinei. A spus că este prea supărată să vorbească acum, şi chiar arăta supărată, draga de ea.

— Iar Ophelia? Pe ea ai văzut-o?

— Da, spuse Hilary şi adăugă, în şoaptă: Părea să fi fost în sfârşit certată de tatăl ei pentru obrăznicia ei. Avea un obraz destul de înroşit. Nu sunt de acord cu pedepsele

fizice, dar fiicei lui Mary i s-au permis prea multe lucruri până acum.

Sabrina era uluită.

— Tatăl ei chiar a pălmuit-o?

Hilary dădu din cap.

— Aşa s-ar părea, după urmele de pe obrazul ei.

— Dar nu au obiectat atunci când ne-a invitat aici, arătă Sabrina.

— Abia am fi fost observate, dacă am fi fost doar noi, dar astăzi au sosit aici cincizeci şi şase de oameni, toţi invitaţi de Ophelia, ca şi cum ar fi fost deja marchiză şi avea toate drepturile de a invita pe cine poftea. Nu este de mirare că Neville a pus piciorul în prag. Aş fi făcut la fel, dacă oaspeţii pe care i-am invitat eu invită alte cincizeci şi şase de persoane. Draga mea, aşa ceva nu se face.

Desigur că nu se făcea, iar Ophelia ştiuse fără îndoială acest lucru. Dar Sabrina nu vorbise niciodată cu mătuşile ei despre tentativele Opheliei de a sabota logodna aranjată fără voia ei. Pur şi simplu nu se simţise destul de confortabil să aducă vorba despre asta, deoarece nu era de acord cu această abordare, iar mama Opheliei era prietena bună a lui Hilary.

Probabil că ultima uneltire a Opheliei, de-a aduce jumătate din lumea bună a Londrei la Summers Glade, fusese pusă în practică doar pentru a-l înfuria pe marchiz. Dar asta se întâmplase înainte de a-şi cunoaşte în sfârşit logodnicul, iar dacă-l întâlnise între timp, probabil că îşi regreta deja acţiunile.

Planurile Opheliei şi mijloacele de punere a lor în funcţiune erau o poveste foarte complicată. Sabrina era bucuroasă că nu mai avea de-a face cu toate acestea. Fusese prea bine-crescută. Pur şi simplu nu-i plăceau uneltirile complicate, puse în mişcare cu speranţa de-a avea efectul scontat. Nu avusese parte de niciun moment de plictiseală în preajma Opheliei, însă Sabrina abia aştepta acum să se simtă din nou plictisită.

Oricum ar fi fost, spera să mai dea cu ochii de Duncan MacTavish înainte de a părăsi Summers Glade, de vreme ce

era improbabil să-l mai întâlnească după aceea, cel puţin nu înainte de nuntă, la care avea cu siguranţă să fie invitată. Cu Ophelia întoarsă din nou la Londra, probabil că şi el avea să plece acolo. Însă oriunde ar fi fost în casa aceasta mare, cu siguranţă nu era undeva lângă intrare, iar ele plecară în curând către casă.

Capitolul 14

— Ei bine, unde este? Tre’ să recunosc că am aşteptat cu nerăbdare să întâlnesc cea mai frumoasă fată din toată Anglia, pe care ai găsit-o pentru flăcău.

Neville se zburli la scoţianul care dăduse buzna în sufrageria lui, unde avea parte de o cină solitară. Ajuns cu o secundă mai târziu, majordomul lui Neville îi aruncă acestuia o privire îndurerată, scuzându-se astfel că nu ajunsese la timp pentru a-l avertiza asupra intrusului.

— Archibald? ghici Neville.

— Da, pe cine altcineva aşteptai?

— Cu siguranţă nu pe tine, spuse Neville pe un ton neplăcut. Ce naiba faci aici?

Scoţianul trase un scaun în faţa lui Neville şi se holbă la majordom, ca şi cum ar fi aşteptat să-l servească, dacă tot era acolo. Către Neville, spuse:

— Nu credeai că las numai în seama ta să te asiguri că nunta se face repede şi bine, nu-i aşa?

— Duncan nu a pomenit despre venirea ta, adăugă Neville.

Archie chicoti auzind asta.

— Poate pentru că nu ştia că am să vin. Băiatul nu face lucrurile la întâmplare, ştii. Odată ce-şi pune ceva în minte, într-acolo se îndreaptă. Nu e rău, dar e puţin cam iute pentru bătrânele mele oase. S-ar fi simţit tras înapoi dacă m-aş fi alăturat lui pe parcursul călătoriei încoace, aşa că m-am hotărât să-l urmez în ritmul meu, fără să-i spun. Nerăbdarea îl enervează, la urma urmei, şi nu ai fi vrut să ajungă aici nervos – mai mult decât era oricum.

Ultima parte fusese adăugată pe un ton plin de

îngâmfare. Lui Neville nu-i scăpă acest aspect şi abia se abţinu să nu scrâşnească din dinţi din cauza propriei sale enervări.

— Da, a sosit destul de arţăgos. Mă întreb de ce.

Archibald pufni.

— Nu ai de ce să mă învinuieşti pe mine pentru asta, bătrâne. Nu eu am decis să cunoască o singură casă în timp ce creştea, mama lui a făcut-o. O decizie înţeleaptă, dacă mă întrebi pe mine, una cu care am fost repede de acord, dar tu ai fi putut să-l vizitezi, să-l laşi să te cunoască înainte să crească de tot.

— După ce prima călătorie încolo aproape că m-a omorât?

— Oh, voi, englezii, sunteţi slabi, tremuraţi din cauza unui friguleţ, spuse Archie dezgustat, conştient de vizita lui Neville în ţinuturile muntoase. Dar, dacă nu ţi-a spus, nu faptul că nu te-a întâlnit niciodată l-a deranjat, ci felul în care l-ai silit să-şi lase casa şi să vină aici, să trăiască printre străini.

— Nu vom fi străini pentru el pentru mult timp.

— Şi nu a fost niciodată avertizat că va trebui să trăiască aici.

Neville roşi uşor, ştiind că nu putea contesta acuzaţia, şi spuse slab, în apărarea sa:

— Elizabeth ar fi trebuit să-i spună.

— Da, şi probabil ar fi făcut-o dacă ar fi trăit suficient, biata fată.

— I-ai fi putut spune tu cu mult timp în urmă, adăugă Neville. De ce nu ai făcut-o?

Archie ridică dintr-o sprânceană la auzul acestora.

— Când eu speram că ai să mori înainte să ajungă la majorat, fără să mai fie nevoie de afle nimic din toate astea?

Obrajii lui Neville se înroşiră complet de această dată, dar mai degrabă din cauza furiei decât a stingherelii.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, însă tot ar fi devenit următorul marchiz, indiferent de momentul morţii mele.

— Nu ai şi alte rude, nici chiar unele mai îndepărtate, ca de exemplu nişte veri de mult uitaţi?

— Am fost singur la părinţi, spuse Neville înţepat. Tatăl meu a fost singur la părinţi. Bunicul meu a avut două surori, dar ambele au murit în copilărie. Generaţiile de dinainte au trăit destul de puţin, şi niciun moştenitor din aceste linii nu a supravieţuit. Duncan este singurul meu moştenitor, şi nici acum nu înţeleg de ce insişti că nu poate să te moştenească şi pe tine.

— Nu te-ar deranja deci dacă ar trăi tot anul în Scoţia? spuse Archie mimând surprinderea. Bătrâne, ar fi trebuit să-mi spui…

— Sigur că nu poate rămâne permanent acolo, îi tăie Neville vorba nerăbdător. Va avea aici responsabilităţi care…

— Exact cum credeam, tăie Archie la rândul său vorba lui Neville. Dar să ştii că pentru cea mai mare parte a anului nu e bine să călătoreşti departe în munţi, nici măcar pentru cei care trăiesc acolo. Dar l-ai pune totuşi pe flăcău să facă asta? Sau sugerezi că responsabilităţile lui de aici sunt mai importante decât cele din Scoţia? Sau vrei să spui că ar trebui să meargă acasă, la singura casă pe care a cunoscut-o vreodată, doar câteva săptămâni pe an, în timpul scurtei noastre veri?

— Nu, ce cred eu este că nu ai suficientă încredere că este capabil să conducă singur un imperiu. Dar are sânge de Thackeray în vine. Spre deosebire de tine, nu sunt deloc îngrijorat că nu se va descurca.

— Flăcăul poate face orice-şi pune în minte, aproape că strigă Archie. Doar că nu aş vrea să văd că moare încercând să se întindă peste tot, aşa cum eşti tu dispus să-l laşi să facă.

— Aşadar, ne contrazicem cu privire la ce credem că este capabil să facă, de fapt, ce crezi tu că este capabil să facă. Începe să sune destul de mult ca scrisorile acelea ridicole pe care le-am schimbat între noi. N-aş fi deloc surprins dacă te-ai scuipa singur, ca să ai motiv de ceartă apoi.

Archie izbucni în râs.

— În Scoţia nu cresc proşti.

— Permite-mi să nu fiu de acord – proştii nu se cresc, se nasc, şi se pot naşte oriunde. Faptul că stai aici, în casa mea, certându-te cu mine, este o dovadă a acestui lucru.

— Mă faci prost acum? chicoti Archie. Mi se pare că ţie îţi spui de fapt aşa.

La acestea, Neville spuse pe un ton abrupt:

— Ieşi afară, MacTavish.

— Voi rămâne până când se căsătoreşte flăcăul, aşa că asigură-te să se întâmple cât mai curând, ca să poţi scăpa de mine. Când este nunta?

Neville renunţă la ideea de a scăpa de duşmanul său la gândul că Archibald era conştient că lui Duncan i-ar fi displăcut să audă că bunicul său fusese rău primit.

— Nu ştiu, de vreme ce deocamdată nu are nicio mireasă cu care să vrea să se căsătorească.

Archie sări din scaunul său, mânat de temperamentul lui exploziv de scoţian.

— Nu a vrut-o? Aş putea jura că a spus că o va vedea măcar înainte să…

— A întâlnit-o.

Archie îşi îngustă privirea în direcţia lui Neville.

— Atunci n-a fost aşa de frumoasă pe cât te-ai lăudat?

— O, este cu siguranţă cea mai frumoasă fetişcană pe care am văzut-o vreodată, replică Neville.

Archie oftă în timp ce se aşeză din nou pe scaun, dezamăgit cu adevărat.

— Speram că flăcăul n-are să se lase condus de mânie, însă se pare că mai are nevoie de puţin timp pentru a se adapta la schimbările prin care l-ai făcut să treacă.

— Că are sau nu nevoie de timp, asta nu are nimic de-a face cu refuzul său de a se căsători cu fata. Aş fi făcut eu însumi acelaşi lucru, la cum l-a insultat. S-a dovedit că nu era frumoasă decât pe dinafară, nu era deloc ce ne-am fi dorit pentru băiat.

Archie scoase un mormăit, apoi spuse:

— Care e următoarea pe lista ta de mirese? Sau nu ai

căutat altceva?

— Mai sunt alte câteva posibilităţi, dar nu voi face de două ori aceeaşi greşeală, de a nu le întâlni înainte de a face orice aranjament.

— Ai aranjat aşadar să vină aici, să rezolvăm partea cu întâlnirea?

Neville se uită în sus pentru câteva clipe. Ar fi preferat să-şi dea ochii peste cap, dar asta-i provoca dureri de cap în ultimul timp. Calm, ca şi cum i-ar fi dat explicaţii unui copil, spuse:

— A refuzat prima fată doar în după-masa aceasta. Abia am avut timp să mă gândesc la tot timpul pierdut din cauza ei, nu mi-a trecut încă prin cap să aranjez întâlniri cu celelalte fără să le spun motivul…

— Eşti prea izolat, bătrâne, altfel ai fi ştiut că cel mai simplu mod de a aduce aici oamenii este de a organiza o petrecere. Aranjează una, mare, şi asigură-te că toate candidatele sunt invitate. Flăcăul poate apoi hotărî pe care o doreşte de soţie.

Neville aproape că izbucni în râs. O petrecere? După ce tocmai dăduse afară o parte numeroasă din lumea bună a Londrei, trebuia acum să o invite înapoi?

— S-ar putea ca o petrecere să nu fie o idee foarte bună…

— Oh, refuzi doar pentru a te contrazice cu mine, o ştiu bine. O petrecere mare este modul perfect de a le aduna pe toate laolaltă, pentru ca flăcăul să aibă de unde alege. Dacă nu ştii să organizezi o petrecere, roagă pe una din doamnele din înalta societate să te ajute.

Neville se înroşi din nou.

— Nu a trecut atât de mult timp de când obişnuiam să am oaspeţi.

Archie era mai puţin reţinut. Atunci când îi venea să râdă, râdea, iar acum era un astfel de moment. Neville scrâşni puţin din dinţi de această dată, ascultându-l, şi se gândi la vremurile în care un duel în zorii zilei era o modalitate acceptabilă de a scăpa de duşmani.

— Mă pot descurca, mulţumesc foarte mult, replică el

cu buzele strânse.

— Atunci nu ar trebui să te apuci de trimis invitaţiile? Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi.

— Dacă nu te superi, îmi voi termina întâi cina, răspunse Neville printre dinţi.

— Apropo de cină, eşti o gazdă nepricepută, bătrâne, nu mi-ai oferit deloc din vita asta care miroase delicios, spuse Archie cu un oftat, clătinându-şi capul în timp ce se uita la mâncarea din farfuria lui Neville. Sper să te porţi mai bine când or începe să sosească oaspeţii.

Insulta nu funcţionă. Neville arătă înspre uşa din spatele lui Archie şi replică, de data aceasta cu un zâmbet:

— Bucătăria e în direcţia aceea.

Archie scăpă un hohot de râs.

— S-ar putea să fii totuşi un adversar pe măsură, Thackeray, s-ar putea să fii. Numai timpul va arăta asta, dar acum avem ceva timp la dispoziţie, de vreme ce ai dat greş cu prima fată. Acum spune-mi, unde-l ţii ascuns pe nepotul meu, sau l-ai trimis şi pe el să mănânce în bucătărie?

— Presupun că-şi linge pe undeva rănile provocate de limba ascuţită a domnişoarei. L-a rănit cu adevărat, sau cel puţin aşa mi s-a spus. Dar te rog scuteşte-mă de prezenţa ta şi du-te să-l cauţi. Probabil eşti exact ce are nevoie el pentru a se înveseli, deşi eu, personal, nu-mi pot imagina aşa ceva.

Archibald chicoti îndreptându-se către uşă.

— Te vei obişnui cu mine, englezoiule… dar de fapt nu prea ai de ales, nu-i aşa?

Capitolul 15

Când sosi Ophelia, Sabrina se bucura de plimbarea ei zilnică, aşa că londoneza despacheta deja, făcându-se comodă, atunci când Sabrina se întoarse şi află despre sosirea neaşteptată a musafirei. Venise într-adevăr fără să

anunţe, şi era singură, fără părinţi.

Trecuse o săptămână de când familia Reid se întorsese la Londra. Hilary nu mai auzise nimic de la Lady Mary, aşa că încă nu ştiau cu exactitate ce se întâmplase la Summers Glade în ziua în care fuseseră cu toţii trimişi acasă.

Ştiau, totuşi, că marchizul de Birmingdale se hotărâse să dea o petrecere uriaşă; nu aveau cum să nu ştie, de vreme ce în întreaga vecinătate se discuta despre acest lucru. Se aflase, graţie zvonurilor care circulau printre servitori, şi care erau de obicei mai precise decât cele din lumea bună, că marchizul organiza această petrecere pentru a găsi o nouă logodnică pentru nepotul său.

Pentru Sabrina, cel puţin, fusese un şoc să afle acest lucru. Încă nu-i venea să creadă că, dintr-un motiv sau altul, tânărul muntean o refuzase pe Ophelia după ce o întâlnise, aşa cum se zvonea. Asta fusese, desigur, exact ce sperase Ophelia, însă Sabrina era în continuare convinsă că, odată ce tinerii s-ar fi întâlnit, ar fi fost amândoi încântaţi de ideea logodnei. În schimb, Duncan MacTavish părea să-şi caute o nouă mireasă acum, şi era foarte probabil să-şi găsească una curând, dată fiind oferta bogată reprezentată de tinerele domnişoare care fuseseră invitate la Summers Glade.

Sabrina şi mătuşile ei, desigur, nu fuseseră invitate la grandioasa petrecere. Motivul era, fără îndoială, faptul că vechiul scandal de familie ieşise din nou la iveală şi ajunsese la urechile marchizului, dacă nu cumva şi-l amintise singur după toţi aceşti ani. Atunci când era vorba de căsătorie, se încerca evitarea oricărui scandal; nimeni nu alegea să se căsătorească cu cineva asupra căruia plutea umbra unui asemenea eveniment.

Summers Glade începuse să se umple de elita aristocraţiei engleze cu o zi în urmă. Mai mult de o sută de oaspeţi sosiseră deja, inclusiv o parte care fuseseră trimişi acasă cu o săptămână în urmă. Dar se preconiza a fi petrecerea anului, aşa că nu se putea lipsi de la asta.

Unul dintre motive era faptul că lumea bună era la fel

de curioasă să-l întâlnească pe lordul Neville ca şi vecinii acestuia. Alţii erau de părere că unui marchiz nu i se putea refuza nimic. Însă o anumită contesă îşi anulase balul de la mijlocul sezonului doar pentru a veni în Yorkshire, în schimb. Acest lucru avea să crească preţul invitaţiilor mult râvnite, odată ce se afla.

Hilary şi Alice erau dezamăgite că Sabrina nu fusese invitată, şi chiar avură o discuţie pe această temă. Nu că ar fi crezut că nepoata lor ar fi avut o şansă în ochii viitorului marchiz, însă toţi ceilalţi tineri eligibili aveau să fie prezenţi acolo. Sabrina era şi ea dezamăgită, însă nu din acelaşi motiv. Regreta doar ocazia de a-l vedea pe Duncan MacTavish din nou, după ce prima întâlnire cu el îi produsese atâta bucurie.

Însă acum Ophelia sosise din nou în Yorkshire şi probabil nici ea nu avea o invitaţie pentru petrecerea de la Summers Glade. Odată ce surpriza iniţială păli, Sabrina fu curioasă asupra motivului, şi aceasta fu prima întrebare pe care i-o puse prietenei sale, în maniera ei extrem de directă, în timp ce i se alătură Opheliei în camera care-i fusese repartizată.

— M-aş fi gândit că te bucuri să te întorci în Londra, la toată distracţia de acolo, spuse Sabrina.

Ophelia mai că nu izbucni.

— Când toată Londra este de fapt aici?

Sabrina ridică dintr-o sprânceană la auzul tonului ei. Poate că Ophelia era aici, însă nu îşi dorea să fie, aşa că ce naiba căuta în Yorkshire? Doar dacă nu…

— Ai fost aşadar invitată din nou la Summers Glade? Nu mai au camere…

*

— Nu fi aşa încuiată, replică Ophelia. Sigur că nu m-ar invita din nou acolo. Am venit aici să mă ascund, dacă vrei să ştii, şi să văd ce pot face pentru a corecta situaţia aceasta îngrozitoare.

Sabrina avea dificultăţi în a ţine pasul cu felul în care

funcţiona gândirea Opheliei.

— De cine să te ascunzi? De părinţii tăi? Ei nu ştiu că ai venit aici?

— Sabrina, jur că uneori eşti toantă, spuse Ophelia fără pic de bunăvoinţă. Părinţilor mei nu le pasă unde merg. În acest moment sunt supăraţi pe mine. Tata chiar m-a plesnit. Îţi vine să crezi aşa ceva? M-a plesnit! Dar pentru asta nu-l voi ierta niciodată!

— Te ascunzi aşadar de ei?

Ophelia se aruncă pe pat cu un oftat sonor, indicând că se săturase să explice lucruri unor persoane care nu aveau suficientă minte pentru a o înţelege. Sabrina nu se supără. Mai avusese parte de asemenea scene teatrale din partea londonezei, aşa că nu mai era impresionată, deşi de această dată părea că Ophelia nu se prefăcea. Părea într-adevăr supărată.

Sabrina se hotărî să nu mai comenteze nimic. Tăcerea avea un efect surprinzător asupra Opheliei. De cele mai multe ori o făcea să revină asupra subiectului discuţiei, în vreme ce alte ori îl ocolea atât de mult, încât interlocutorilor ei le venea să moară de curiozitate – sau de exasperare.

La fel se întâmplă şi de această dată. După câteva momente, mormăi ceva ca pentru ea şi se ridică, aruncând o privire tăioasă în direcţia Sabrinei, ca şi cum ar fi fost vina acesteia, însă clarifică de îndată motivul supărării sale.

— Sunt în dizgraţie, spuse ea, apoi continuă pe un ton plângăreţ: mi se plânge de milă! Milă! Poţi crede aşa ceva? Nu, sigur că nu poţi, pentru că este pur şi simplu incredibil.

Înţeleaptă, Sabrina replică exact aşa cum se aştepta de la ea.

— Nu îmi vine să cred.

Ophelia dădu din cap.

— Este totuşi adevărat. Chiar şi prietenele mele apropiate mi-au spus „biata de tine” înainte de a porni către Summers Glade, după ce au primit invitaţiile oficiale.

„Biata de tine” părea într-adevăr să fie milă. Cu grijă, Sabrina întrebă:

— Dar de ce?

Mânia reveni, făcând-o pe Ophelia să sară de pe pat şi să se plimbe agitată prin cameră înainte de a răspunde:

— Din cauza barbarului aceluia! Prostul trebuia să fie de acord că nu ne potrivim unul cu celălalt. Trebuia să fie o decizie comună, de pe urma căruia niciunul nu ar fi avut de suferit. În schimb, s-a ofuscat din cauza unei mici critici şi i-a lăsat pe toţi să înţeleagă că nu mă găseşte acceptabilă. Acum toată lumea ştie că aproape m-a părăsit în faţa altarului.

— Dar nu aţi ajuns până acolo, arătă Sabrina pe un ton calm.

Asta-i aduse o altă privire tăioasă care spunea „idioato, care e diferenţa?" Însă cu glas tare, Ophelia spuse:

— Încă tot nu înţelegi? Trebuia să fiu felicitată pentru că am scăpat de o căsătorie aranjată groaznică. În schimb, am ajuns ultimul subiect de bârfă. Din cauză că el a rupt logodna, toată lumea crede acum că trebuie să fie ceva în neregulă cu mine. La urma urmei, de ce altceva nu m-ar vrea?

În acest punct, Sabrina oftă.

— Bănuiesc că totuşi nu înţeleg. Aş fi jurat că sperai ca el să rupă logodna.

— Nu el! Părinţii mei trebuiau să-i pună capăt, de vreme ce ei m-au băgat în asta. El ar fi trebuit să rămână fermecat până la sfârşit, indiferent de ce i-aş fi spus eu. Dar este prea barbar pentru a-şi da seama ce rol ar fi trebuit să joace. Iar acum nu am curajul să mă arăt până când nu se stinge totul – sau până când rectifică el situaţia.

Ei bine, asta cel puţin explica „ascunsul" din vizita Opheliei. Sabrina nu-şi putea imagina totuşi cum ar fi putut Duncan rectifica situaţia pentru Ophelia, decât oferind un motiv pentru ruperea logodnei, unul care să o prezinte pe ea într-o lumină mai bună.

— Ce i-ai spus pentru a-l face să te respingă?

— Ţi-am spus, a fost doar o remarcă neînsemnată care l-a ofensat mai mult decât era cazul. Recunosc, n-am

stat prea mult pe gânduri, dar nu gândeam prea clar atunci când a apărut în costumul acela barbar al lui, lucru care mi-a confirmat că era tot ce credeam eu despre el. Dacă ar fi fost îmbrăcat normal, nu aş fi fost atât de şocată, iar prima noastră întâlnire s-ar fi desfăşurat cu totul altfel.

Sabrina trebui să fie de acord cu această posibilitate. Nu crezuse chiar ea că cei doi tineri aveau să fie încântaţi de logodnă, odată ce s-ar fi cunoscut? Însă o cunoştea prea bine pe Ophelia şi-şi dădea seama că aceasta făcea cam prea mult pe nevinovata, iar asta o făcu să se întrebe de ce.

— Vrei aşadar să rămâi aici până se sting bârfele?

— Dumnezeule, nu, asta ar putea dura o veşnicie. La urma urmei, sunt o ţintă grozavă pentru bârfe. Nu, vom rezolva asta noi.

Sabrina clipi.

— Noi?

— Da, dădu Ophelia din cap. Măcar atâta poţi face, după ce m-am împrietenit cu tine în Londra şi te-am ajutat să-ţi faci debutul. Trebuie să mă ajuţi şi tu acum.

— Sigur că da – dacă pot.

— Poţi, o asigură Ophelia. Şi nici măcar nu trebuie să faci prea multe. Doar să aranjezi o întâlnire.

— O întâlnire cu cine?

— Cu fostul meu logodnic, desigur. Trebuie să-l facem să mă ceară din nou de soţie. Atunci totul va părea ca o ceartă între îndrăgostiţi, lucru perfect acceptabil, care va pune capăt tuturor bârfelor.

Capitolul 16

— Apari pur şi simplu la uşă.

Adevărul era că Sabrina era atât de îngrozită de noua maşinaţiune a Opheliei şi de faptul că aceasta voia să o implice şi pe ea, încât gândurile îi erau înceţoşate. Iar sugestia Opheliei cu privire la cum anume să procedeze era

pur şi simplu lipsită de orice tact.

— Nu am fost invitată, Ophelia, la fel cum n-ai fost nici tu, îi aminti Sabrina fetei.

— Dar sunteţi vecini. Vecinii nu au nevoie de invitaţii pentru a se vizita.

— În cazul unei petreceri, au nevoie.

Ophelia dădu din mână.

— Asta este irelevant. În plus, nu trebuie să intri în casă, unde ai putea fi auzită de vreunul dintre oaspeţi. Nu, nu, trebuie să-l atragi afară, unde îi poţi vorbi fără să fiţi auziţi.

Pe de o parte, discuţia cu Duncan era ceva ce Sabrina voia foarte mult să facă. Dar, pe de altă parte, era conştientă că nu se cuvenea să apară la uşa vecinului ei, ştiind că acolo avea loc o petrecere – la care ea nu fusese invitată. Era extrem de nepoliticos. Pur şi simplu nu se făcea aşa ceva.

Iar subiectul discuţiei era la fel de stânjenitor. Nu ştia nimic despre peţit, la urma urmei, iar Ophelia îi cerea tocmai acest lucru.

În plus, lăsând toate celelalte lucruri la o parte, îl plăcea pe Duncan. Dorea ea oare să-l vadă căsătorit cu o femeie ca Ophelia, care punea mereu ceva la cale şi stârnea mereu zvonuri pe seama celorlalţi? Deoarece îl plăcea şi ştia că ea nu ar fi avut nicio şansă cu cineva ca el, îşi dorea să-l vadă căsătorit cu o femeie la fel de frumoasă ca Ophelia, dar cu un simţ moral mai dezvoltat decât cel al tinerei londoneze.

Aşa că nu-şi dorea cu adevărat să o ajute pe Ophelia. Totuşi, nu putea nici să o refuze direct, când Ophelia se împrietenise cu ea în Londra. Îi datora puţin ajutor pentru asta. Însă dorea să clarifice un lucru înainte de a fi de acord cu această ultimă intrigă.

— Acum vrei să te căsătoreşti cu el, sau este doar un mod de a pune capăt bârfelor care circulă pe seama ta?

Ophelia păru surprinsă de întrebare. Faptul că avu nevoie de puţin timp de gândire înainte să răspundă nu o linişti foarte mult pe Sabrina.

În cele din urmă, spuse:

— Sigur că da. Ţi-am spus, dacă l-aş fi observat cu adevărat atunci când l-am întâlnit, în loc să văd doar kiltul acela pe care-l purta, nimic din toate acestea nu ar fi necesar acum. Este destul de frumos, la urma urmei, lucru de care mi-am dat seama abia când era prea târziu.

— A existat întotdeauna posibilitatea ca el să fie frumos, zise Sabrina.

— Nu chiar, replică Ophelia, şi scutură din cap pentru a sublinia negaţia. Mama mea l-a cunoscut pe lordul Neville cu ani în urmă, când locuia aici, şi mi-a mărturisit că avea o înfăţişare destul de comună, care nu lăsa prea mari speranţe în privinţa nepotului său. Este ironic faptul că jumătatea scoţiană a lui Duncan, care era de fapt cea împotriva căreia obiectasem – din cauză că atât de departe în nord, regiunea este una încă barbară – este cea care-i oferă înfăţişarea aceasta frumoasă.

Sabrina fu obligată să accepte acest raţionament, nu partea legată de regiunile nordice – pentru că, la urma urmei, cine ştia cu adevărat cum stăteau lucrurile acolo, atâta vreme cât englezii le vizitau atât de rar? Nu, acceptase raţionamentul deoarece ştia că oamenii se îndrăgosteau pe baza atracţiei reciproce, iar dacă Ophelia era acum atrasă de Duncan, acest lucru putea fi suficient pentru a o transforma într-o soţie potrivită pentru el. Londoneza pusese la cale intrigi şi minţise deoarece se simţise disperată şi prinsă în capcană, însă acum îşi dăduse seama că totul fusese în zadar, că de fapt era mulţumită de logodnicul ei, sau fostul ei logodnic, deocamdată.

Aşa că Sabrina sfârşi îndreptându-se către Summers Glade în acea după-masă, deşi îşi dorea să meargă oriunde altundeva. Chiar nu-şi dorea deloc să facă acest lucru, nu doar din cauză că-l plăcea pe Duncan, iar pe Ophelia nu prea, odată ce ajunsese să o cunoască, ci deoarece amestecul acesta nu era ceva ce ar fi făcut în mod obişnuit.

În mod obişnuit? Mai degrabă niciodată. Amestecul acesta în viaţa altora putea avea consecinţe dezastruoase, pe care le-ar fi văzut ca fiind din vina ei.

Însă încerca să vadă situaţia ca pe o favoare – de fapt, nu, ci ca pe o datorie pe care o avea de plătit. Cu cât mai repede reuşea să scape de ea, cu atât mai repede avea să-i dispară ghemul din stomac.

*

Duncan se simţise istovit de îndată ce oaspeţii lui Neville începuseră să sosească la Summers Glade. Era suficient de rău că, încă înainte de începerea petrecerii, trebuia să treacă prin chinul planificării acesteia. Ar fi jurat că, dacă bunicul său ar fi fost mai tânăr, s-ar fi luat la bătaie unul cu celălalt, atât de tare se certau pe marginea acestui subiect.

Însă odată ce oaspeţii începură să apară, Archie îl purtă din cameră în cameră pentru a-i prezenta atributele fizice ale fiecărei fete cu care se întâlneau. Neville îl târî la o parte, încercând să-i prezinte istoria familială a fiecăreia dintre aceste fete şi să i le indice pe cele mai dezirabile din punct de vedere social. În cele din urmă fu nevoit să pună piciorul în prag. Erau prea multe femei şi nu putea ţine pasul cu toate aceste informaţii despre fiecare dintre ele. Aşa că acum cei doi bătrâni îi trimiteau notiţe, iar majordomul, care le livra, era la fel de istovit ca şi el.

Se întreba ce se întâmplase cu vechea filosofie – te îndrăgosteşti şi apoi te căsătoreşti – care le fusese de folos atâtor oameni până la el. Nu i se potrivea să-şi aleagă soţia pe baza frumuseţii sau a conexiunilor sociale.

O văzuse deja pe cea mai frumoasă, aşa că ştia din proprie experienţă că frumuseţea nu garanta cea mai potrivită pereche. Desigur, Archie argumentase că nu puteau fi toate la fel de lipsite de bun-simţ ca Ophelia Reid, aşa că el, unul, încă insista asupra frumuseţii, mai degrabă decât asupra recomandărilor. Neville era de acord că frumuseţea venea deseori împreună cu prea multă vanitate şi mândrie prostească, aşa că încă insista asupra statutului social. Duncan era înclinat să creadă că se contraziceau doar de dragul de a avea păreri diferite.

Trebuia să recunoască, totuşi, că avea de unde alege. De vreme ce fusese de acord să se căsătorească – într-un moment de nebunie, desigur –, singurul motiv pentru care să nu-şi găsească o mireasă potrivită printre cele vreo cincizeci de tinere invitate ar fi fost dat de lipsa lui de interes. În prima zi şi în dimineaţa următoare sosirii primilor oaspeţi, se surprinse căutând o pereche de ochi liliachii, însă nu-i găsi nicăieri.

Nu că s-ar fi gândit la acea fată ca la o potenţială candidată pentru căsătorie. Pur şi simplu îi plăcuse compania acesteia şi abia aştepta să se mai bucure de umorul ei, care reuşise să-l înseneineze în ziua aceea în care o întâlnise, iar acum avea din nou nevoie de aşa ceva.

Când începu să se întrebe de ce nu-şi făcuse apariţia, de vreme ce părea să locuiască în vecinătate – şi pe cine să inviţi la o petrecere, dacă nu pe cei din vecini? – se hotărî să-şi întrebe bunicul.

Era pentru prima dată de la sosirea sa că se ducea să-l caute pe bătrân. Vorbiseră, desigur, atât în timpul meselor, cât şi în trecere, atât cât puteau vorbi doi străini, ceea ce încă erau. Dar Duncan nu se simţea nici acum prea confortabil în prezenţa lui Neville, care-l făcea încă să simtă amărăciune, astfel încât îl ocolea de câte ori avea ocazia.

Îl găsi pe Neville după prânz, în camera sa privată. Bătrânul părea să se ascundă la etaj în cea mai mare parte a zilei. Îşi făcea apariţia la ora mesei şi timp de câteva ore în fiecare seară, însă în afara acestor intervale, îşi lăsa oaspeţii de capul lor.

Duncan presupunea că era vorba de toţi acei ani de izolare socială care făceau ca o petrecere de asemenea dimensiuni să pară intimidantă sau, mai degrabă, neatrăgătoare. Neville nu era genul care să fie intimidat, la urma urmei, deşi, la vârsta sa, nici nu inspira acest sentiment, cel puţin nu nepotului său. Însă era genul care să-şi dorească să fie lăsat doar în pace, de unde eticheta de „pustnic” pe care Duncan o auzise de mai multe ori alăturată numelui lui Neville.

Nu avea intenţia de a-l deranja prea mult pe bunicul

său; de fapt, trecu direct la subiect, întrebând despre vecina cu ochi violeţi.

După ce clipi de câteva ori, lucru care arăta că probabil Neville aţipise puţin chiar înainte de sosirea lui Duncan, marchizul spuse pe un ton plin de siguranţă:

— În vecinătate nu locuieşte nicio fată de familie bună, potrivită pentru o căsătorie cu tine, altfel aş fi invitat-o, mai ales că nu ar fi trebuit să locuiască aici pe durata balului. Rămânem fără camere libere.

Duncan respinse gândul că fata putea avea o origine comună – discursul ei fusese unul cult, iar ea nu fusese deloc agitată de prezenţa unui lord, aşa că insistă:

— Sigur e de familie bună.

— Atunci se poate să fi fost doar în vizită pe aici, poate chiar a fost una dintre musafirele invitate de Ophelia, pe care am trimis-o probabil deodată cu ea acasă. Ochi liliachii, spui? Neville scutură din cap. Nu cunosc nici o singură persoană cu astfel de ochi neobişnuiţi. Dar, dacă ţi-a plăcut, voi investiga şi voi descoperi despre cine este vorba.

Duncan clătină din cap.

— Mi-ar plăcut compania ei, doar atât. M-a făcut să râd, şi aveam mare nevoie de asta atunci când am întâlnit-o.

Duncan făcuse remarca fără a se gândi prea mult, iar acum ambii se simţeau stânjeniţi. Oftând din cauză că vorbise atât de liber – deoarece, dacă tot intenţiona să-şi recunoască aprecierea faţă de cineva, trebuia să fie ceva deliberat –, Duncan se întoarse la parter.

Era dezamăgit, totuşi, că fata nu avea să-şi facă apariţia aşa cum crezuse el, prin urmare, nu se grăbea să se alăture oaspeţilor într-una din multele încăperi în care erau adunaţi. De aceea profită de ciocănitul în uşă şi se duse să deschidă el însuşi. Majordomul, absent, plecase fără îndoială în căutarea lui, pentru a-i livra un alt mesaj. Gândul acesta aproape că-l făcu să se simtă amuzat.

Îşi dori însă să nu fi profitat de această întârziere atunci când tânărul aflat de cealaltă parte a uşii îl privi

nepoliticos şi exclamă:

— Dumnezeule, cu părul acesta, trebuie să fii barbarul! Nu mă aşteptam să te întâlnesc atât de curând. Te-au însărcinat cu deschisul uşilor?

În încercarea sa nu prea reuşită de a descâlci accentul englezesc, Duncan se opri asupra cuvântului pe care-l auzise puţin prea des de când sosise în Anglia. În dispoziţia sa curentă, care era încă împletită cu stingherealã, putu să se enerveze destul de uşor.

— Vrei să spui că sunt barbar?

— Eu? Nici nu mi-ar trece prin cap. Barbar de frumos, poate, dar nu, nu, e doar ce se zvoneşte, ştii – sau poate că nu ştii? Eşti principalul subiect de discuţie de săptămâni bune.

Duncan se hotărî că ceea ce auzea putea fi la fel de bine o limbă străină; cu toate acestea, înţelese partea cu „eşti principalul…”, şi ceru o clarificare:

— Ce subiect de discuţie?

— Al bârfelor, dragă băiete, al bârfelor suculente, i se răspunse. Ştiu dintr-o sursă sigură – dar există aşa ceva atunci când este vorba de zvonuri? – că draga ta logodnică, adică fostă logodnică, a fost cea de la care a pornit totul.

Nu auzea pentru prima dată că fusese subiectul zvonurilor. Inclusiv fata de pe deal menţionase ceva despre cum auzise că ar fi fost un barbar. Pe ea însă nu se putuse supăra. Cu individul din faţa sa avea însă dificultăţi în a nu se supăra.

Aproape la fel de înalt ca el, deşi cu umerii mai puţin largi, bărbatul avea o constituţie atletică. Purtând o haină gri de călătorie drapată în jurul umerilor şi îmbrăcat impecabil pe dedesubt, în ciuda faptului că tocmai se încheiase călătoria, lucru care avea tendinţa de a şifona chiar şi cele mai de calitate materiale, avea o înfăţişare elegantă. Blond – aşa cum Duncan credea deja cu adevărat că erau majoritatea englezilor –, cu ochi albaştri şi de douăzeci şi ceva de ani, bărbatul avea un aer plin de importanţă.

Lui Duncan nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi făcut parte

din familia regală, nu-i plăcea individul, aşa că pe unul din cele mai calme tonuri ale sale – deşi cei care-l cunoşteau ar fi recunoscut ameninţarea din spatele acestuia – întrebă:

— Dacă nu te superi, ce anume se spune despre mine?

— Prostii pe care cineva cu un dram de inteligenţă nu le-ar crede oricum, dar ştii cât de ridicole pot fi uneori femeile. Uite, de exemplu, sora mea.

Individul arătă din cap înspre o fată care avea acelaşi păr blond. Era ocupată cu supravegherea a patru servitori care descărnau nu mai puţin de şase cufere mari din trăsura oprită în faţa casei. O fată foarte drăguţă, de altfel.

Abia îşi termină Duncan gândul, că tânărul continuă:

— A trebuit să o târăsc încoace cu forţa, prostuţa e sigură că ai să te îmbraci cu o piele de urs la cină. Mandy ia de bune toate zvonurile, care ar trebui tratate drept ceea ce sunt de fapt, adică ficţiuni destinate să elimine plictiseala aristocraţilor.

— De ce a venit dacă nu voia?

— Să rateze ocazia de a-l întâlni pe Neville Thackeray? Nici vorbă! S-a speculat despre el timp de ani şi ani, iar cei mai mulţi oameni pe care-i cunosc n-au dat niciodată ochii cu el. În plus, surioara mea este pe piaţă, dacă înţelegi ce vreau să spun, aşa că mama şi tata au insistat să nu piardă ocazia de a se expune în faţa unei asemenea adunări grandioase. Nu că ar spera să îţi placă ţie în mod special, dragă băiete, însă doresc să o facă văzută pe toată durata sezonului, iar eu am onoarea de a-i fi însoţitor.

Duncan începea să-l înţeleagă acum mai bine pe tânăr, deşi îşi dorea să nu o facă. Găsea apelativul „dragă băiete” deosebit de condescendent, suficient pentru a remarca:

— Dacă nu ai observat, nu sunt chiar un băiat, şi cu siguranţă nu unul drag ţie, de vreme ce nu ne-am mai întâlnit. Am pus bărbaţi la pământ pentru mai puţin de atât.

— Chiar aşa?

Întrebarea fusese pusă pe un ton neimpresionat. Apoi

însă tânărul începu să chicotească. Chicotitul se transformă în hohote de râs. Când acestea se stinseră, englezul continuă:

— Un sfat, prietene. Învaţă să faci distincţie între o insultă deliberată şi ceea ce este o vorbire afectată. S-ar putea să te scutească de multe supărări, sunt sigur, şi ar putea salva, de asemenea, câteva nasuri nevinovate.

Lui Duncan nu-i plăcuse niciodată să se simtă ridicol. De obicei acest lucru îl înfuria la culme, şi lucrurile nu stătură altfel nici de această dată.

— Nasul tău încă nu este în siguranţă, omule. Cine eşti, de fapt?

Rânjind, şi în mod evident neluând ameninţarea lui Duncan în serios, englezul răspunse:

— Am câteva titluri, dar detest să le înşir. Spune-mi Rafe, bătrâne.

Acest ultim comentariu îi trânti uşa în faţă. Deşi era unul dintre cei mai căutaţi tineri lorzi, moştenitor al unui ducat, bogat peste măsură, cea mai bună partidă a sezonului, Duncan îi trânti totuşi uşa în faţă.

Chiar dacă ar fi ştiut toate acestea despre tânăr, Duncan tot nu ar fi fost impresionat. Spera ca această primă întâlnire a lor să fie şi ultima. Aveau însă să devină buni prieteni. Doar că încă nu o ştiau.

Capitolul 17

— Domnişoară Sabrina! exclamă Richard Jacobs, surprins. Nu ai venit niciodată atât de departe într-una din plimbările dumitale. S-a întâmplat ceva?

Sabrina îi zâmbi majordomului lordului Neville pentru a-l linişti. Îi cunoştea bine atât pe bărbat, cât şi familia acestuia. Cunoştea aproape pe toată lumea din mica lor bucăţică de Yorkshire, inclusiv pe servitori, şi toată lumea o cunoştea pe ea. Plimbările ei o purtau peste tot, şi fiind o fată atât de prietenoasă, intra adesea în vorbă cu oricine îi ieşea în cale. Pe de altă parte, crescuse aici, şi era greu să nu-i cunoşti pe toţi cei din vecinătate – cu excepţia lordului

Neville.

Stingherea ei devenea vizibilă, totuşi, de vreme ce Jacobs ştia că nu venise aici invitată. El se mândrea cu faptul că ştia tot ceea ce avea de a face cu lordul Neville, şi, fiind cel însărcinat cu întâmpinarea oaspeţilor, ar fi ştiut pe cine trebuia să aştepte.

Pentru a se linişti, nu trecu direct la subiect, întrebând în schimb:

— Ce mai face frumoasa dumitale soţie? Sper că e mai bine.

— O, mult mai bine, domnişoară. Mulţumeşte-i din nou mătuşii dumitale, Alice, pentru reţeta aceea. A fost exact ceea ce i-a uşurat tuşea.

Sabrina ar fi putut continua conversaţia, însă îşi simţea deja obrajii înroşindu-se şi, înainte de a se aprinde prea tare, îşi adună curajul.

— Îi voi transmite. Nu, nu s-a întâmplat nimic. Am fost doar însărcinată să livrez un mesaj personal lordului Duncan în timpul plimbării mele de astăzi.

Nu-şi putu da seama de ce bărbatul îşi dădu ochii peste cap, până când acesta spuse:

— Am fost însărcinat cu aceeaşi misiune, în mod repetat, încă de aseară. Tânărul lord începe să se enerveze din cauza mea, şi nu-l pot învinovăţi. Apoi se aplecă şi şopti: Este vorba de bunicul său, de ambii săi bunici. Par să tragă de el în direcţii diferite, fără să-i ofere un moment de linişte.

— E aici şi bunicul său scoţian?

— O, Doamne, da… este un domn foarte zgomotos. Iar atunci când se află în aceeaşi încăpere, vorbesc de lordul Neville şi de lordul Archibald, ei bine, chiar nu se pun niciodată de acord unul cu celălalt, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Asta era păcat. Ai fi crezut că bunicii aveau să se înţeleagă de minune, de vreme ce amândoi doreau ce era mai bine pentru nepotul lor. Dădu însă din cap în direcţia lui Jacobs, şi, oricât ar fi preferat să nu facă asta, reveni asupra subiectului.

— Dacă lordul Duncan este ocupat, nu-l deranja. Pot să mă întorc cu altă ocazie, de vreme ce nu cred că mesajul meu este atât de urgent. Dar dacă are un moment liber, şi nu ar trebui să dureze mai mult de atât, aş vrea să mă achit de această sarcină.

— Sigur, domnişoară Sabrina. Voi încerca să-l găsesc chiar acum. Dar te rog intră…

— Nu! Tuşi, pentru a masca tonul oripilat pe care exclamase. Adică, ştiu că aveţi casa plină de oaspeţi şi, ei bine, vremea este atât de frumoasă astăzi, încât aş prefera să aştept afară.

Vremea nu era deloc frumoasă, era înnorat şi părea că ploaia este iminentă, însă cei care o cunoşteau pe Sabrina ştiau că îi plăcea să-şi petreacă timpul afară şi că nu rata nicio ocazie de a-şi face plimbarea zilnică, indiferent de vreme. Fie că ploua, ningea sau era cea mai călduroasă zi a verii, ea ieşea, iar ceea ce părea a fi o zi rece şi posomorâtă, ei i se părea reconfortantă sau chiar frumoasă.

El dădu din cap şi, pentru a nu fi nepoliticos, lăsă uşa deschisă cât timp dispăru în interiorul casei. Sabrina, temându-se că cineva ar fi putut-o observa în trecere, se îndepărtă de uşă. Spera că Duncan era ocupat; pe de altă parte, îşi dorea să termine cu asta. Nu-i plăcea să aibă sentimente atât de contradictorii, iar stomacul ei protesta vehement cu o senzaţie de greaţă care nu voia să dispară.

Trecură cinci minute, apoi alte cinci. Era absolut convinsă că avea să vomeze în tufişuri dacă mai trebuia să îndure aşteptarea pentru încă un minut, şi se hotărî că ar fi fost mai bine, pentru stomacul ei cel puţin, să plece. Apoi auzi sunetul unor paşi în spatele ei.

Se întoarse tocmai când Duncan începea să spună:

— Majordomul a spus că ai… Se opri, surprinderea luminându-i chipul în timp ce o recunoscu, apoi adăugă. Tu! Deci locuieşti totuşi în apropiere, nu?

— Ei bine, da, căsuţa noastră este pe drumul înspre Oxbow, la vreo douăzeci de minute de aici.

— Noastră? Nu eşti căsătorită, nu?

Ea clipi, apoi rânji.

— Nu, din câte am observat în ultima vreme. Locuiesc cu cele două mătuşi ale mele.

El se încruntă.

— Eşti nouă în regiune şi de aceea nu a ştiut bunicul meu să te invite la petrecerea asta a lui?

Atinsese un subiect delicat, iar ea ar fi preferat să nu intre în detaliile legate de motivul pentru care nu fusese invitată de către lordul Neville. Duncan era prea curios – cu privire la ea – când ar fi trebuit să o întrebe despre mesajul pe care îl avea pentru el.

Aşa că spuse doar:

— Nu l-am întâlnit niciodată pe lordul Neville, aşa că nu, nu mă cunoaşte.

— Ei bine, atunci, îi zâmbi el, de vreme ce eu te cunosc, lasă-mă să te invit cu întârziere…

Ea ridică o mână, oprindu-l. Chiar crezuse că avea să poată evita subiectul?

— Mă tem că te-am indus în eroare. Bunicul dumitale nu m-a întâlnit niciodată, dar asta nu înseamnă că nu a auzit despre mine, aşa că pot afirma cu siguranţă că nu mă consideră potrivită pentru scopul acestei petreceri.

Obrajii ei erau de un roşu aprins când termină de vorbit. El însă dădu aprobator din cap, apoi o surprinse spunând:

— Vei veni oricum, la cererea mea, şi la naiba cu ce are de spus bătrânul despre asta.

— Nu, nu aş putea. Acum, permite-mi să-ţi transmit mesajul şi să-mi pot vedea de drum.

El îşi muşcă uşor buzele, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a insista, apoi însă oftă.

— Foarte bine, despre ce mesaj este vorba?

Acum că trebuia să-l transmită, cuvintele nu voiau să iasă. Obrajii ei, care nu avuseseră ocazia de a reveni la culoarea lor obişnuită, erau acum purpurii. Îşi îndepărtă privirea de la el, disperată, conştientă că el aştepta.

Zărind marginea grajdului în lateralul casei, mai întârzie puţin.

— A fost foarte ciudat să văd atâtea trăsuri

îndreptându-se spre grajd, în loc de cai, deşi nu sunt atât de multe pe cât te-ai aştepta la o petrecere atât de mare. Au fost unele trimise pe izlaz?

— Trimise...? începu el, însă imaginea provocată de cuvintele ei, cu vreo cincizeci de trăsuri risipite pe izlaz, îl făcu să râdă înainte de a putea termina.

Sabrina nu găsi nimic amuzant în ceea ce tocmai spusese, însă profită de faptul că el era distras şi scuipă cuvintele:

— Lady Ophelia ar dori o şansă de a-ţi vorbi în privat. A sugerat o întâlnire în sala mare a hanului din Oxbow, pentru a-ţi putea cere scuze.

Reuşise să-l ia cu totul prin surprindere. De fapt, acum o privea ca şi cum ar fi fost scrântită. Se încruntă însă de îndată şi replică:

— Adică vrea să mă mai insulte puţin.

— Nu, m-a asigurat că regretă ceea ce ţi-a spus înainte. Vrei să o întâlneşti?

— Nu.

În mod ciudat, Sabrina simţi cum stingherealа îi dispare la auzul acestui răspuns categoric. Însă nu ar fi simţit că şi-a făcut cu adevărat datoria dacă nu ar mai fi încercat să-l convingă, pentru Ophelia.

Aşa că spuse:

— Este un nu care înseamnă „mă mai gândesc” sau unul care înseamnă „am nevoie să mai fiu convins”?

— Este un nu care înseamnă, pur şi simplu, nu.

— Oh, şi eu care credeam că acest fel de nu este unul demodat.

— Cum adică? În tonul lui începea să se ghicească exasperarea. Despre ce vorbeşti acum?

— Despre refuzul tău de a te mai gândi. Credeam că toată lumea lasă puţin loc de răzgândire. Te scuteşte de stingherealа, ştii? Este mai bine să fii evaziv – doar în caz că îţi schimbi părerea mai târziu.

— Da, dar te scuteşte de timp pierdut atunci când ştii exact ce vrei şi o spui.

Ea renunţă să mai continue, întrebând în schimb:

— Ar fi atât de greu să asculţi ce are de spus?

— Greu, nu. Dar ar fi o pierdere de timp pentru mine.

Ea roşi din nou, intens, conştientă de faptul că şi ea îşi pierdea timpul.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu este un moment bun să te deranjez acum cu asta, când ai atât de multe de făcut aici. Voi pleca. O zi bună, Duncan MacTavish! A fost plăcut să te revăd.

— Aşteaptă.

Ea făcuse deja vreo cincisprezece paşi repezi, încercând să scape de propria stinghereală, ceea ce o făcuse să ajungă destul de departe. Se întoarse, nefiind sigură că el spusese ceva. Însă el venea în direcţia ei, într-adevăr, şi când ajunse lângă ea, avea aerul unui bărbat care se pregătea să facă ceva neplăcut.

— O voi întâlni cu o singură condiţie, spuse el.

Ea fu suficient de surprinsă pentru a răspunde:

— Sigur. Care ar fi condiţia?

— Să-ţi faci bagajele şi să te întorci aici înainte de cina de diseară.

Ochii ei se deschiseră larg.

— Mă inviţi la cină?

— Te invit la afurisita de petrecere, oricât de lungă ar fi.

Ea zâmbi. Nu se putu abţine, suna atât de deranjat de faptul că făcuse un compromis doar pentru ca lucrurile să iasă aşa cum îşi dorea.

— Nu trebuie să fac niciun bagaj. Locuiesc în apropiere.

— Vei veni, aşadar?

— Va trebui să fiu însoţită de mătuşile mele. Nu mă pot duce la astfel de evenimente fără supravegherea lor.

— Vino cu cine vrei – în afară de ea.

Ea dădu din cap.

— Dar o vei întâlni? La aprobarea lui, întrebă: Când?

— Într-o oră. Dar, dacă nu ajunge la timp, nu voi sta după ea. Iar tu îmi vei povesti mai târziu de ce mi-ai adus mesajul ăsta de la ea.

Se întoarse brusc şi intră din nou în casă. Sabrina, uimită de rezultatul vizitei sale, se întoarse în grabă acasă pentru a-i da veştile bune Opheliei. Datoria ei era plătită. Se simţea atât de uşurată că se terminase, că nu mai avea să se simtă obligată să facă ceva atât de neplăcut.

Era aproape la jumătatea drumului spre dealul pe care-l întâlnise pe Duncan când majordomul lordului Neville, alergând după ea, sosi la o distanţă suficientă pentru a fi auzit.

Rămas fără aer, respiră din greu atunci când ajunse lângă ea şi abia reuşi să-i spună:

— Trăsura lordului Neville va veni diseară după dumneata.

— Nu este nevoie, îi spuse ea. Ştii că avem şareta noastră.

— Da, domnişoară, dar cred că tânărul lord vrea să fie sigur că vii.

Ea roşi. Era doar o presupunere de a lui Jacobs, dar suna plăcut.

Capitolul 18

Lui Duncan nu îi venea să creadă că iarăşi nu o întrebase pe fată care era numele ei; nici nu-şi dădu seama de asta până când nu fu întrebat de lordul Neville cine era. Se simţi destul de stingherit, îl căutase pe Neville încă o dată, pregătit să aibă parte de o ceartă din cauză că invitase la Summers Glade pe cineva care nu făcea parte din aristocraţie. Aceasta fusese concluzia la care ajunsese el atunci când fata îi spusese de ce nu ar fi luat-o Neville în considerare pentru lista sa de oaspeţi, şi că locuia cu mătuşile ei într-o căsuţă din apropiere.

Statutul ei social nu însemna nimic pentru el. O plăcea în continuare, îi plăcea mai cu seamă talentul ei de a intra în situaţii absurde, care dispersa de îndată orice urmă de furie pe care ar fi putut-o simţi el. Nu era ca şi cum

ar fi vrut să o ia în căsătorie, aşa că ce ar fi avut Neville de obiectat? Însă se păcălea singur.

Ştia foarte bine ce clasă de oameni fusese invitată la petrecerea lordului Neville, iar aceştia ar fi putut fi ofensaţi de prezenţa cuiva de alt rang în mijlocul lor. Ştia, de asemenea, că aceasta ar fi fost obiecţia lui Neville, motiv pentru care venise pregătit pentru o ceartă.

Nu avu însă parte de una, pentru că nici măcar nu ştiu să-i spună lui Neville numele fetei. Ar fi putut menţiona că nu era o aristocrată, dar se hotărî să-l lase pe Neville să descopere singur acest lucru. La urma urmei era o oportunitate excelentă de a vedea cum ar reacţiona bătrânul englez într-o asemenea situaţie. Duncan avea să afle dacă era un aristocrat din vechea şcoală, snob dincolo de orice limită, sau unul cu o minte mai deschisă, care-şi dădea seama că titlul nu reprezenta valoarea unei persoane.

Ar fi trebuit însă mai degrabă să aleagă cearta, ceea ce ar fi diminuat tensiunea pe care o simţea. Tensiunea se înrăutăţi pe măsură ce se apropia de hanul din Oxbow. Fusese distras puţin doar atunci când încercase să-şi dea seama care era căsuţa fetei, deoarece nu văzuse nicio căsuţă, numai un conac şi câteva ferme în drumul său într-acolo.

Poate că se referise la cealaltă parte a drumului, dinspre Oxbow, sau poate la marginea micului orăşel – acolo erau o mulţime de căsuţe, la urma urmei. Dar jocul acesta de-a ghicitul nu-i luă prea mult timp, nu când ajunse atât de repede în Oxbow.

Încă nu-i venea să creadă că fusese de acord să vorbească cu Ophelia Reid, pe care sperase să nu o mai vadă niciodată. Ce alt scop avea această întâlnire, în afara uşurării conştiinţei ei? Scuzele fetei nu aveau să însemne nimic pentru el. Îşi arătase adevărata faţă. Nimic din ce spunea nu putea atenua insulta pe care i-o adusese. Iar acum, dacă era să-l creadă pe individul acela, Rafe, ştia că de la ea porniseră toate zvonurile pe seama lui.

Ea nu ajunsese încă. Duncan sosise cu cinci minute

înainte de ora fixată, însă se aşteptase ca ea să fie deja acolo, fiindcă se arătase atât de nerăbdătoare să-şi repare greşeala. Acum trebuia să aştepte, dar chiar şi cinci minute erau prea mult, după părerea lui.

Îl îndepărtă pe hangiu cu un gest al mâinii şi se aşeză lângă şemineul din camera comună a hanului. Ar fi preferat un pahar de whisky, însă dorea să aibă capul limpede atunci când se întâlnea cu această fată.

Ea intră prin spate. Aşadar, ajunsese mai devreme şi dorise doar să facă impresie? Era o apariţie interesantă. Cu o bonetă de blană albă aşezată peste părul blond şi cu haina lungă, de catifea albastră, peste care îşi pusese o capă din aceeaşi blană albă, arăta fascinant, iar zâmbetul pe care-l aruncă în direcţia lui, atunci când îl văzu, fu aproape orbitor. Se îndreptă spre el încet, oferindu-i suficient timp pentru a fi fermecat de frumuseţea ei. Blana albă şi lumina din încăpere o făceau să strălucească, asemenea unei apariţii eterice.

Nu fu singurul din încăpere care nu-şi putu lua ochii de la ea. Cei câţiva clienţi care erau înăuntru se holbau la Ophelia cu gurile căscate. Duncan nu era chiar atât de vrăjit, deşi deocamdată îi venea greu să ţină minte că, în ciuda frumuseţii ei, fata avea o fire urâtă. Era imposibil de spus doar privind-o, însă greu de ignorat odată ce deschidea gura.

Încă zâmbea atunci când ajunse lângă el. Existase un moment în care zâmbetul i se strâmbase puţin, atunci când văzuse că Duncan purta kiltul. Îl îmbrăcase în mod deliberat. Dacă ea avea cât de puţină minte, şi-ar fi dat seama că acest lucru era felul lui de a-i spune, fără cuvinte, că întâlnirea aceasta nu avea niciun rost.

— Văd că ai primit mesajul meu, spuse ea.

— Da, dar de ce mi l-a transmis fata aceea? replică el.

Nu intenţionase să o întrebe acest lucru, intenţionase să discute despre asta mai târziu, cu fata cu ochi violeţi, aşa că fu de fapt uşurat când nu primi niciun răspuns. Nu dorea să-i distragă atenţia. Voia ca ea să-şi spună partea, astfel încât el să poată pleca cât mai repede. Trebuia să

ţină minte acest lucru.

Ea ridică din umeri.

— De ce nu? Cei mai mulţi oameni se simt privilegiaţi să mă ajute.

El nu spuse nimic, dar oricum era dificil să se gândească la o replică în timp ce încerca din greu să nu izbucnească în râs. Această singură declaraţie spunea atât de multe despre ea, şi ironia era că nici măcar nu-şi dădea seama de impresia făcută. Dincolo de condescendenţă, dincolo de mândrie, era vorba de atâta vanitate încât Duncan nu găsea cuvintele potrivite pentru a o descrie, dacă cumva existau.

Tăcerea lui o făcu însă să-şi piardă siguranţa. El se întrebă dacă avea într-adevăr ceva să-i spună. Scopul acestei întâlniri fusese acela ca ea să-i ceară scuze, dar ştia oare cineva ca Ophelia Reid cum să facă aşa ceva? Nu cumva era un concept cu totul străin pentru cineva care nu credea că putea greşi vreodată?

Când ea tot nu spuse nimic, cel puţin nu atât de repede pe cât i-ar fi plăcut lui, ridică din umeri şi se îndepărtă de ea. Nu i se părea că se purta nepoliticos, nu faţă de ea, oricum. Insultele din partea ei o puseseră în categoria „nedemnă de băgat în seamă”, iar asta dacă voia să fie drăguţ. Dacă ar fi fost vorba de un bărbat, ar fi fost considerată un duşman.

Acţiunea lui o făcu însă să vorbească.

— Aşteaptă! Unde pleci?

Părea să fie nedumerită. El se opri suficient pentru a-i spune:

— Nu am venit aici să stau şi să mă mir de frumuseţea ta, fato, aşa cum fac toţi ceilalţi din cameră. Dacă ai ceva să-mi spui, spune.

Ea roşi drăgălaş.

— Doream să-ţi explic de ce nu am fost prea prietenoasă la prima noastră întâlnire.

— Aşa se spune aici? Trebuie să-mi amintesc asta data viitoare când insult intenţionat pe cineva.

— Nu a fost intenţionat, încercă ea să-i explice. Am

fost şocată.

— Ai fost şocată? replică el, cu tonul plin de un scepticism care nu i-ar fi scăpat nici măcar unui copil. Din ce cauză? Că vorbesc ca un scoţian? Că arăt ca unul? Nu te aşteptai la asta, presupun?

Ea oftă.

— Aş vrea să încerci să înţelegi. Eram atât de convinsă că noi doi nu ne-am potrivi.

— Şi că eu sunt un barbar?

— Ei bine, da, m-am temut de asta. Dar îmi dau seama acum cât de prostuţă am fost. Nu eşti deloc un barbar.

— N-aş fi aşa sigur, fată, replică el, îngroşându-şi accentul pentru urechile ei.

— Ce vreau să spun este că m-am înşelat presupunând lucrurile acelea.

Duncan avu senzaţia că acesta era felul în care-şi cerea ea scuze. Orice altceva mai mult ar fi fost absolut neobişnuit pentru cineva ca ea, care simţea că nu poate greşi, neavând de ce să rostească aşadar cuvântul „scuze”.

— Foarte bine, deci te-ai înşelat. Mai vrei să spui şi altceva?

Nerăbdarea lui de a se vedea plecat era aproape palpabilă, dar, cu toate acestea, ea nu o observă.

— Ei bine, mă gândeam că o putem lua de la început, îi spuse ea. Ştii, să uităm de prima noastră întâlnire, ca şi cum nu ar fi avut loc niciodată.

— Ca şi cum am fi încă logodiţi?

Ea îşi ridică ochii şi-i oferi unul dintre zâmbetele acelea orbitoare.

— Într-adevăr. Nu este o idee splendidă?

El glumise. Ea era serioasă. Acum, lui nu-i venea să creadă. Ea chiar avea impresia că putea să uite pur şi simplu stingherealа produsă de insultele ei? Ce-i spusese atunci, în ziua aceea, nu fusese doar pentru el, ci pentru amuzamentul unei încăperi pline de oameni. Dacă acele lucruri ar fi fost spuse de un bărbat, Duncan l-ar fi pus la pământ pe loc. Însă, fiind vorba de o femeie, se văzuse

nevoit să plece cu coada între picioare, ceva ce nu avea să uite niciodată.

Nu era însă singurul motiv pentru care nu s-ar mai fi căsătorit cu ea, şi-i oferi încă unul, replicând:

— Nu cred că aş vrea să concurez cu soţia mea pentru atenţia ei.

— Ce vrei să spui?

Nu fu surprins de faptul că nu-l înţelesese. Oamenii egoişti erau de obicei ultimii care se vedeau aşa cum erau, dar cei cu totul îndrăgostiţi de propria persoană, aşa cum era Ophelia, erau din start o cauză pierdută.

O ascultase. Ea nu-şi ceruse cu adevărat scuze. Din punctul lui de vedere, îi oferise tot timpul pe care-l merita.

— O zi bună!

Ophelia se uită la el şocată. Bărbaţii nu se îndepărtau de ea decât dacă dorea ea. Ce se întâmplase cu aşteptările ca el să i se gudure la picioare, bucuros că-şi schimbase părerea despre el?

Întâlnirea nu decursese după aşteptări. Îi dăduse încă o şansă să o ia în căsătorie, aşa că de ce nu erau logodiţi din nou?

Începea să creadă că el era cu adevărat un barbar. Ce altă scuză ar fi avut pentru a nu înţelege ce-i oferise ea în cadrul acestei întâlniri?

Capitolul 19

Ophelia încă nu ştia că Sabrina fusese invitată la petrecere. Se grăbise să se pregătească atunci când Sabrina se întorsese cu răspunsul lui Duncan. Nici măcar nu ceruse detalii. Nici nu păruse surprinsă că el acceptase întâlnirea. Sabrina suspecta că londoneza luase totul drept sigur, la părerea bună pe care o avea despre ea însăşi, însă era un gând neprietenos, aşa că încercă să şi-l scoată din minte.

Însă Sabrina îşi dădu seama, mult prea târziu, de

greşeala teribilă de a fi acceptat o invitaţie oriunde, atâta timp cât avea ea însăşi un oaspete. Desigur, Ophelia nu putea fi lăsată singură acasă. Fie Hilary, fie Alice trebuia să rămână cu ea. Iar acest lucru avea să cauzeze probleme, deoarece cu siguranţă ambele ei mătuşi ar fi dorit să participe la petrecerea lordului Neville, acum că beneficiau de o invitaţie.

Desigur, Sabrina se îngrijora probabil degeaba. Ophelia avea să se întoarcă şi ea cu o invitaţie, poate era oricum logodită din nou deja. Gândul acesta o făcea să se simtă destul de rău, dar probabilitatea ca lucrurile să stea aşa era una destul de mare. Sabrina văzuse cu ochii ei cum se comportau bărbaţii în jurul Opheliei. Cei mai mulţi erau atât de vrăjiţi de frumuseţea ei că păreau să-şi piardă minţile atunci când se aflau în preajma ei.

Încă nu le spusese mătuşilor ei despre invitaţie, sigură că aveau să poată merge toate – asta până când se întoarse Ophelia, trântind uşa de la intrare în urma ei şi alergând sus în cameră, unde trânti încă o uşă. Nu era prea greu de dedus cum mersese întâlnirea, iar Sabrina se văzu nevoită să le dea totuşi mătuşilor ei vestea.

Reacţia lor fu una tipică pentru ele. Trebuia să meargă, desigur, cel puţin în această seară. Era o oportunitate la care speraseră şi pe care nu o puteau ignora, acum că invitaţia fusese deja acceptată, doar din cauză că aveau un musafir. Dacă Ophelia nu ar fi fost acolo… et caetera, et caetera. Însă trebuia să-i explice tânărului lord, cu blândeţe, că nu avea să poată participa la restul festivităţilor de la Summers Glade, nu înainte ca musafira lor să se întoarcă acasă la ea.

Sabrinei i se păru amuzant, fără să o spună, totuşi, că acum ambele sale mătuşi sperau ca Ophelia să plece acasă, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Voi rămâne eu cu ea, se oferi Alice, reuşind să-şi ascundă parţial dezamăgirea că avea să piardă petrecerea. Şi îi voi spune unde ai plecat, draga mea – dacă întreabă. Există vreun motiv pentru a-i spune, lucru care o va supăra, desigur, în caz că nu-ţi observă lipsa?

Întrebarea îi fusese pusă lui Hilary care, după un moment de tăcere, replică pragmatic:

— Nu văd de ce ar trebui să o supărăm pe fată. Oricum, este vorba doar de o seară. Dacă este nevoie să-i spui, va trebui să înţeleagă că, din cauza surprizei, Sabrina a uitat puţin de vizita ei.

Sabrina avea de fapt o scuză mult mai bună, însă nu credea că Ophelia ar dori să ştie cineva ce făcuse Sabrina pentru ea, aşa că nu le spuse mătuşilor ei despre scurta sa carieră de peţitoare. Dar Opheliei avea să-i spună, dacă era nevoită, că acceptase invitaţia la Summers Glade ca o condiţie impusă de Duncan pentru a fi de acord cu întâlnirea propusă.

Indiferent de rezultatul întâlnirii, iar uşile trântite de Ophelia vorbeau destul de grăitor despre acesta, Ophelia avusese şansa acestei întâlniri doar pentru că Sabrina fusese de acord să participe la petrecere. Nu era foarte flatant pentru Ophelia, iar Sabrina decise să păstreze totul pentru ea, dacă era posibil. Aşa cum sperau mătuşile ei că poate nici măcar nu avea să-i remarce absenţa sau că avea să-şi petreacă toată seara în camera ei, îmbufnată. Putea spera…

Sabrina şi Hilary reuşiră să iasă din casă înainte că Ophelia să-şi facă apariţia, aşa că nu aveau să ştie cum se descurcase Alice decât mai târziu. Însă, după ce sosiră la Summers Glade, nu dură mult până să uite cu totul de musafira lor.

Era o petrecere uriaşă, mai mare decât cele la care participaseră în Londra. Fiecare din cele aproximativ cincizeci de tinere invitate de Neville avea însoţitori, fie că era vorba de părinţi, de un frate sau doi, de surori sau chiar verişori. O singură invitaţie adusese patru sau mai mulţi oaspeţi, şi se părea că înăuntru erau mai bine de două sute de persoane.

Sabrina nu-şi putea închipui unde puteau dormi atâţia oameni, şi îi pomeni mătuşii ei acest lucru. Summers Glade era mare, dar cu siguranţă nu avea cincizeci de dormitoare, cu atât mai puţin două sute. Deoarece participase la cel

puţin un astfel de eveniment în tinereţe, Hilary chicoti şi spuse:

— Fii bucuroasă că nu ni s-a cerut şi nouă să-i găzduim pe câţiva, aşa cum li s-a întâmplat vecinilor noştri.

Sabrina recunoscu vreo câţiva vecini care nu aveau fiice, şi-şi dădu seama că fuseseră invitaţi doar pentru a li se putea cere ajutorul în privinţa găzduirii celorlalţi invitaţi. Probabil că şi hanul din Oxbow era plin de data aceasta.

— În plus, adăugă Hilary, numai cei mai importanţi oaspeţi au primit camerele lor. Îmi amintesc că o dată am împărţit camera cu alte şase fete, iar tata, care ne-a însoţit pe Alice şi pe mine la acea petrecere, nu s-a descurcat la fel de bine, fiind înghesuit cu alţi nouă domni. Dar când organizezi petreceri de asemenea anvergură, care durează câteva săptămâni, nu ai altă opţiune.

— Ai venit.

Sabrina se întoarse şi-l văzu pe Duncan în spatele ei. Îi zâmbise mătuşii ei, aşa că încă zâmbea atunci când se întoarse spre el şi-l salută.

— Credeai că nu voi veni?

— După rezultatul întâlnirii pe care ai aranjat-o, aveam dubiile mele.

— Despre ce întâlnire este vorba, dragă? întrebă Hilary de lângă ea.

Sabrina reuşi să nu roşească şi răspunse evaziv:

— Nimic important, mătuşă Hilary. Pot să i te prezint lui Duncan MacTavish?

Duncan făcu o plecăciune în faţa mătuşii ei, comportându-se ca un adevărat domn. De fapt arăta ca un adevărat domn în această seară, îmbrăcat formal cu o haină bleumarin care scotea în evidenţă albastrul adânc al ochilor lui.

— Nu arăţi deloc ca bunicul tău, tinere, îi spuse Hilary, adăugând fără menajamente, aşa cum îi era felul: Mi se pare că eşti norocos.

El râse, dar în discuţie interveni o altă persoană.

— Aşa crezi, doamnă? Cine eşti dumneata, de fapt?

Hilary ridică dintr-o sprânceană în direcţia bătrânului

domn care li se alăturase.

— Nu mă recunoşti, Neville? Nu mă surprinde, au trecut mai bine de douăzeci de ani.

— Tu eşti, Hilary Lambert?

— Da.

— Te-ai îngrăşat puţin, fato, mormăi el.

— Iar tu arăţi ca şi cum ar trebui să fii în pat, bolnav. Ce altceva mai e nou?

Sabrina îşi duse mâna la gură şi-şi dori să fi fost cu câţiva metri mai încolo, să poată râde în voie. Duncan, plimbându-şi privirea între cei doi bătrâni care se uitau urât unul la celălalt, spuse:

— Aşadar, o cunoşti pe fată?

— Ce fată? întrebă Neville morocănos. Nu-i spui fată păsării ăsteia bătrâne, nu?

— Cred că se referă la nepoata mea, găgăuţă, îl ajută Hilary, săritoare.

Asta îl făcu pe Neville să-şi îndrepte privirea către Sabrina, care deocamdată nu mai simţea nevoia să râdă. Ţâfna lui Hilary putea fi amuzantă, însă nu atunci când îşi insulta gazda.

El nu păru să bage de seamă acest lucru, totuşi, iar acum se uita la Sabrina cu o curiozitate avidă; în cele din urmă, spuse:

— Ei, la naiba, chiar sunt violeţi, nu-i aşa? Am crezut că flăcăul exagerează. Apoi exclamă, ca şi cum tocmai îşi dăduse seama de ceva. Dumnezeule, eşti o Lambert?

Desigur, Sabrina ştia exact motivul şocului acestuia. Din nefericire, la fel ca mătuşile sale, era uneori mai directă decât ar fi trebuit, aşa că replică:

— Ultima dată când am verificat, da, eram; şi încă sunt în viaţă.

El avu decenţa să roşească. Ea roşi din propriile motive, printre care acela că dăduse un răspuns foarte puţin diplomatic. Văzându-i, Duncan se încruntă, îşi ceru scuze pentru întrerupere şi o trase pe Sabrina în încăperea alăturată.

Aceasta era aproape la fel de aglomerată, dar, de

vreme ce era vorba despre sala de bal, care era cât trei alte încăperi, şi în care fusese amenajat bufetul pentru această seară, Duncan reuşi să găsească un colţişor din care să nu fie auziţi. Ea ştia exact de ce avea nevoie de puţină intimitate. Bietul om era confuz, şi pe bună dreptate.

— Vrei să-mi explici despre ce e vorba? întrebă el de îndată ce se opriră şi-i dădu drumul braţului.

Ea tresări, deliberat.

— Trebuie?

El se mulţumi să o privească ţintă, până când următoarea ei tresărire fu adevărată.

— Foarte bine. Oftă. Dar povestea asta ar fi mult mai interesantă dacă ai auzi-o de la altcineva. Eşti sigur că nu vrei să ţi-o spună bunicul tău? Sunt sigură că ar exagera puţin, de dragul efectului. Cei mai mulţi oameni o fac.

— Aud cumva amărăciune în tonul tău, fato? întrebă el.

Ea clipi, apoi îi zâmbi.

— Mi-ai descoperit secretul.

— Încă aştept să-l aud.

— Dar tocmai ai făcut-o.

El îşi lovi capul de câteva ori cu palma, spunând:

— Atunci trebuie să fie ceva în neregulă cu auzul meu, fato, pentru că n-am auzit niciun secret.

— Cum poţi uita atât de repede, când tocmai ai spus că auzi amărăciune în glasul meu? Acesta este secretul meu. Restul, spuse ea, dând din mână, este ceva cunoscut de toată lumea, deci nu este nimic secret.

El o privea din nou ţintă, lăsând-o să înţeleagă că flecăreala ei nu avea să-l facă să se destindă şi de această dată. Doar pentru a se asigura că îl înţelegea, spuse:

— Trebuie să-ţi reamintesc că nu fac parte din publicul acesta de prea mult timp, şi orice informaţii luate de bune în zona asta îmi sunt necunoscute?

— Lasă-mă să-ţi povestesc atunci versiunea prescurtată, de vreme ce nu e chiar aşa de interesant. Se ştie că cei din familia Lambert au murit deseori din cauze nenaturale, din voia lor. Acest lucru a dus la concluzia că în

familia mea avem sânge rău, şi că eu voi urma cu siguranţă aceeaşi cale. Sincer, unii oameni pur şi simplu nu înţeleg cum de mai sunt în viaţă. Unii chiar jură că nu sunt, că trebuie să fiu cu siguranţă…

— O fantomă?

— Ah, ţi-ai adus aminte că am menţionat asta?

El aprobă din cap, replicând:

— Cred că aş vrea să aud versiunea lungă, cea care explică de ce eşti puţin supărată din cauza asta.

— Nu sunt cu adevărat supărată, Duncan. Uneori mi se pare de-a dreptul amuzant, ca atunci când corpolenta Lady Marlow a ţipat şi a leşinat la vederea mea. Poate că nu toţi cei prezenţi acolo i-au auzit ţipătul, dar cu siguranţă au auzit-o atunci când s-a izbit de podea. Unul dintre oaspeţi i-a făcut gazdei un compliment, felicitând-o pentru podeaua atât de rezistentă – doamna chiar era foarte bine construită. Ei, dă-i drumul, ştiu că vrei să zâmbeşti.

El chicoti în schimb, apoi se opri şi încercă să-şi reia înfăţişarea serioasă, încercă din greu, însă nu prea reuşi. Sabrina ar fi izbutit să-l facă să râdă atunci fără prea mare efort, astfel încât el să uite de „versiunea lungă” a poveştii, însă şi-ar fi amintit la un moment dat, iar ea prefera să termine odată cu asta, pentru a se putea bucura de unica ei seară la Summers Glade.

— Scandalul a fost pornit de străbunicul meu, Richard, care s-a sinucis. Nimeni nu ştie exact motivul, dar a făcut-o, iar soţia lui, neputând suporta tragedia, a făcut acelaşi lucru la puţin timp după el. Singurul lor copil, bunica mea, era deja căsătorită pe atunci şi avea două fiice, cele două mătuşi cu care locuiesc eu. A îndurat destul de bine această dublă tragedie, cel puţin pentru un timp. După ce a mai născut o dată, pe tatăl meu, a căzut pe nişte scări. Mătuşile mele insistă că a fost vorba de un accident, dar nimeni altcineva nu a crezut asta, astfel că a apărut teoria sângelui rău, care nu a făcut decât să se împrăştie şi mai mult atunci când părinţii mei au murit împreună.

— Îmi pare rău pentru părinţii tăi.

— Şi mie. Cel mai mult regret că nu i-am cunoscut,

fiindcă eram prea tânără pe atunci. Dar nu s-au sinucis. Au murit din cauza unei mâncări stricate. Chiar şi doctorul, care a ajuns prea târziu pentru a-i mai putea ajuta, a spus asta. Desigur, povestea este mult mai interesantă pentru cei care susţin că s-au otrăvit împreună. Iar acum, deşi mătuşile mele, care provin din aceeaşi familie, sunt sănătoase tun şi nu au nicio înclinaţie spre sinucidere, eu sunt următoarea victimă a vreunei tragedii aşteptate.

— Nu mă pot gândi la nimeni mai puţin potrivit pentru aşa ceva, nu văd cum ai putea ajunge să te gândeşti măcar la sinucidere.

— Dumnezeule, vrei să spui că nu am deloc minte?

— N-am spus deloc aşa ceva.

— Sunt extrem de insultată.

— Pe naiba, eşti.

Ea chicoti.

— Ei bine, am avut o ocazie de vis.

El izbucni în râs, suficient de tare pentru a întoarce câteva capete în direcţia lor. Un bărbat care trecea prin apropiere cu un platou în mână – deoarece Neville nu avea două sute de scaune, aşa că nu toată lumea putea mânca aşezată – se îndreptă către ei. Sabrina aproape că putu simţi cum Duncan devenea ţeapăn, şi fu dezamăgită că eforturile ei de a-l înveseli fură irosite.

— Aici eşti, aşadar. Şi cine e domnişoara? întrebă individul. Nu cred că ne-am întâlnit.

Se uita la Duncan, aşteptând să fie prezentat, însă scoţianul roşi dintr-odată, iar Sabrina îşi dădu seama, cu întârziere, că nu-i spusese numele ei întreg. Înainte ca Duncan să recunoască acest fapt şi să fie şi mai stingherit, se prezentă.

— Sabrina Lambert.

Tânărul fu surprins la început, dar apoi păru de-a dreptul încântat.

— Fantoma? Este o plăcere. Am fost dezamăgit să vă ratez în Londra. Chiar dorisem să o întâlnesc pe tânăra domnişoară care a demonstrat ce proşti pot fi oamenii din lumea bună.

Ea zâmbi, încântată că întâlnise pe cineva care nu dădea crezare zvonurilor despre ea.

— Iar dumneata eşti…?

— Raphael Locke, complet la dispoziţia dumitale.

— Deranjezi la fel de complet, adăugă Duncan.

Raphael nu fu insultat, părând că se aştepta la o astfel de remarcă.

— Ei, haide, prietene, doar nu crezi că o poţi monopoliza pe cea mai interesantă domnişoară de aici, nu-i aşa?

— Nu ar trebui să-ţi supraveghezi sora? întrebă Duncan cu subînţeles.

Raphael păru consternat.

— Draga de ea, e înconjurată de o hoardă de prietene. Doamne fereşte să mă apropii cumva de ele. Arată că ai o inimă! În plus, tu ar trebui să fii acolo. Tu eşti cel care-şi caută o mireasă, la urme urmei, nu eu. Cum poţi să faci alegerea corectă dacă nu circuli printre oaspeţi?

— Poate că am luat deja o decizie.

— Nu spune asta! Sora mea va fi atâât de dezamăgită!

— Sora ta va fi uşurată.

— Aşadar, ei îi vei cere mâna?

— La naiba, pleacă de aici, omule!

Raphael chicoti, aparent satisfăcut că Duncan fusese suficient de iritat – deocamdată – însă plecă, spunând:

— Foarte bine, voi pleca în căutarea bătrânului scoţian care pretinde că este celălalt bunic al tău. Este foarte amuzant ce are de spus despre tine, iar mie îmi place să îmi adun muniţia din timp, să ştii.

Dură destul de mult până când obrajii lui Duncan reveniră la culoarea lor obişnuită, după ce Raphael Locke plecă de lângă ei. Sabrina l-ar fi putut face să se calmeze puţin mai repede, însă ar fi putut, de asemenea, să-i intensifice iritarea care-şi avea rădăcinile în rivalitatea masculină, dincolo de puterea ei de înţelegere. În plus, avea dificultăţi în a digera faptul că era posibil ca ea să fi fost mărul discordiei între cei doi tineri.

În cele din urmă se hotărî că-şi imaginase totul, iar până atunci Duncan se liniştise suficient pentru a o întreba:

— Ai mai auzit de el înainte de seara asta?

— Nu, ar fi trebuit?

El ridică din umeri, adăugând:

— Bătrânul Neville e încântat de prezenţa lui aici. Se pare că e fiul unui duce.

Ea zâmbi.

— Asta face din sora lui o partidă foarte bună pentru tine.

— Aşa crezi? Mi se pare că nu are prea multă minte, şi de data asta am spus-o intenţionat. Fratele ei e de acord, dar aş putea să mă căsătoresc cu ea doar ca să-i fac în ciudă.

— Oh, chiar atât de tare îl displaci?

— Nu, cum poţi crede aşa ceva, când pumnul meu este atât de nerăbdător să se împrietenească cu faţa lui?

Capitolul 20

Sabrina se distra prea bine pentru a-şi da seama că motivul principal era acela că Duncan nu plecase de lângă ea. Chiar mâncase cu ea, după ce găsise două scaune libere în camera de muzică şi-şi duseseră farfuriile acolo. După aceea jucaseră un joc de cărţi, pe care ea trebuise să i-l explice din mers, fără a-i lăsa pe ceilalţi doi jucători să-şi dea seama de acest lucru. Asta fusese de-a dreptul amuzant. Nu mai râsese atât de bine de mult timp.

Atunci când îşi dădu seama că în calitate de oaspete de onoare al petrecerii, sau cel puţin ca motiv pentru care fusese organizată petrecerea, el ar fi trebuit să-şi împartă timpul în mod egal cu ceilalţi oaspeţi, nu-i sublinie acest lucru, aşa cum ar fi trebuit. Avea un acces de egoism, de care îşi dădea prea bine seama. Se hotărî că, atâta timp cât recunoştea ceea ce simţea şi nu încerca să se păcălească, se putea bucura măcar în această seară.

Nu încerca să se păcălească nici cu privire la motivul pentru care el rămăsese lângă ea. Duncan râsese prea mult de-a lungul serii pentru ca ea să creadă altceva decât că-i plăcea compania ei. Nu exista nicio implicaţie romantică. Sabrina îl făcea să râdă. Era o companie plăcută.

Pentru ea fusese o seară încântătoare, totuşi, un adevărat vis devenit realitate. Însă toate visele au un sfârşit, iar acest lucru era la fel de valabil şi pentru seara ei la Summers Glade.

Când îşi văzu mătuşa căutând-o, cu hainele atârnate peste braţ, se întoarse spre Duncan şi-i spuse:

— Trebuie să plec.

El nu protestă, deoarece se aştepta ca ea să fie prezentă pentru tot restul petrecerii, şi-i spuse acest lucru.

— Ne vom vedea dimineaţă, atunci.

— De fapt, nu ne vom vedea.

Sabrina oftă, regretând cu adevărat lucrurile pe care era nevoită să i le spună. El începea deja să se încrunte, însă ea evitase toată seara să facă ce trebuia, şi nu mai putea amâna. Era păcat, totuşi, şi regreta cu adevărat că această noapte minunată, pentru ea, cel puţin, trebuia să se termine.

— Atunci când m-ai invitat, din cauza surprizei, am uitat cu totul de faptul că eu şi mătuşile mele avem un oaspete al nostru. Nu ar fi trebuit să vin nici măcar în această seară. Nu este ca şi cum aş fi fost invitată înainte de sosirea musafirei, iar ea ştia asta. Aşa că nu pot fi nepoliticoasă şi să o abandonez încă o dată.

— Nu ai vrut să vii.

Ea zâmbi auzind concluzia lui greşită, care era atât de lipsită de logică încât era sigură că şi el ştia asta, şi-i spuse:

— E absurd. M-am distrat în seara asta. Mi-ar plăcea cu adevărat să mai vin, şi dacă musafira noastră pleacă înainte de sfârşitul petrecerii, poate că…

— Adu-o şi pe ea, interveni Duncan.

— Oh, Duncan, nu ar trebui să întrebi cine este cea care a venit în vizită, înainte să faci o astfel de ofertă?

— Atâta timp cât nu este Ophelia…

Nu mai continuă. Expresia ei, care îl făcu să înţeleagă că tocmai despre ea era vorba, îl făcu să se încrunte cu adevărat.

Când reuşi să vorbească, aproape mormăia.

— La naiba, ce face acasă la tine?

Asta, cel puţin, era uşor de explicat.

— Profită de aceeaşi curtoazie pe care mi-a arătat-o familia ei atunci când am fost în Londra.

— Şi îndeplinirea sarcinilor date de ea face parte din aceeaşi curtoazie? întrebă el.

— Nu, asta a fost pentru a scăpa de orice datorie, spuse ea, zâmbind în ciuda tonului lui tăios. S-a împrietenit cu mine, Duncan, şi a făcut prima mea călătorie la Londra mult mai uşoară decât ar fi fost altfel. Nu i-am putut refuza cererea, deşi nu am vrut să fac ce mă rugase, atunci când mă simţeam obligată faţă de ea. Dar acum simt că acea datorie a fost plătită.

— Atunci ignoră prezenţa ei aici, sau las-o cu cealaltă mătuşa a ta, din nou, aşa cum ai făcut în seara asta.

Ea clătină din cap.

— Chiar mă vezi fiind atât de nepoliticoasă cu cineva?

El tăcu pentru un moment lung, apoi oftă.

— Nu, cred că nu ai face aşa ceva. Te las să pleci înainte să crezi că sunt un răsfăţat care nu se ştie comporta când lucrurile nu ies cum vreau.

— Nu aş crede asta, îi zâmbi ea larg. Poate te-aş considera însă un barbar scoţian…

— Pleacă odată, replică el, însă acum zâmbea şi el larg.

— Poate te voi întâlni din nou într-una din plimbările mele, spuse ea, plecând.

— Da, şi poate că vei scăpa mai repede de musafirii nepoftiţi.

O conduse pe ea şi pe mătuşa ei la uşă şi rămase un moment acolo cu majordomul în timp ce ele urcau în trăsura care le aştepta, timp suficient pentru ca majordomul să observe şi să remarce:

— O fată drăguţă, domnişoara noastră, Sabrina.

Duncan se întoarse spre domnul Jacobs.

— Noastră? O cunoaşteţi de mult?

— Da, a trăit aici aproape toată viaţa.

— Plimbările astea pe care le face, le face adesea? întrebă Duncan.

— În fiecare zi, indiferent de vreme, replică Jacobs. Preferă dimineţile, însă uneori mai iese şi după-amiaza.

Duncan dădu din cap, gândindu-se să facă şi el o plimbare dimineaţă – până când îşi dădu seama că doar o oră în compania ei nu avea să fie suficientă. În plus, ambii lui bunici ar fi luat-o razna dacă ar fi dispărut în cea mai mare parte a zilei, când avea de găsit o soţie.

După ce se simţise atât de bine în această seară, cu adevărat bine, pentru prima oară de când sosise în Anglia, se culcă într-o dispoziţie cu totul neplăcută.

În trăsura care se legăna pe drumul înspre Cottage by the Bow, conacul care fusese numit astfel cu ani în urmă, când încă mai făcea parte din domeniul ducal, Hilary vorbi neîncetat despre petrecere. Sabrina nu era foarte atentă, încă savura propria experienţă a serii tocmai încheiate, până când auzi:

— Te place.

Această afirmaţie îi atrase categoric atenţia şi nu avu nevoie de nicio explicaţie, de vreme ce o cunoştea suficient de bine pe mătuşa ei pentru a şti la ce se referise.

— Da, cred că mă place, dar nu în felul în care te gândeşti tu.

Hilary se simţi ofensată în locul Sabrinei şi mormăi:

— Şi de ce nu în felul acela?

— Să fim sincere, mătuşă Hilary, dacă m-ai pune pe mine lângă cineva ca Ophelia, sau chiar Amanda Locke, nici n-aş fi băgată în seamă. Lordul Neville a invitat aici floarea aristocraţiei engleze, pentru ca nepotul său să-şi aleagă o mireasă. Ai văzut singură în această seară, tinerele care au participat la petrecere nu sunt aceleaşi care şi-au făcut debutul în Londra în acest sezon, când am fost şi noi. Unele dintre ele sunt, dar cele mai multe pe care le-a invitat Neville nu trebuie să iasă pe piaţa căsătoriilor, pentru că-şi

cunosc valoarea şi nu trebuie să facă paradă pentru asta.

— Prostii, ce au toate acestea de-a face cu faptul că te place?

— Am devenit prieteni, nimic mai mult de atât, replică Sabrina.

Atunci când îşi va alege mireasa, va fi una dintre acele frumoase…

— Nici tu nu eşti de lepădat, deşi poate că aşa crezi.

Sabrina oftă. Era drăguţ să audă asta, desigur, însă una dintre ele trebuia să fie realistă, altfel i s-ar fi urcat la cap şi ar fi început să spere ceva ce nu se putea întâmpla.

— Nu crezi că aş şti dacă un bărbat ar fi interesat de mine în acel fel? Te asigur, mătuşă Hilary, că Duncan nu mă priveşte ca pe o potenţială soţie, mă vede mai degrabă ca pe o confidentă care-i poate oferi sfaturi cu privire la cea pe care ar trebui să o aleagă.

— Numai timpul ne va lămuri, replică Hilary, nedorind să devieze de la speculaţiile sale pline de speranţă.

Nevrând să mai discute acest subiect, ci mai degrabă să-şi savureze în continuare amintirile în tăcere, Sabrina spuse:

— De ce l-ai atacat pe lordul Neville în seara asta, despre ce a fost vorba?

— Ei, nimic. Este doar o neplăcere veche.

Aflându-se într-o dispoziţie defensivă, Hilary nu mai spuse nimic altceva în timpul călătoriei spre casă.

Capitolul 21

Sabrina dormi destul de mult în dimineaţa următoare, aşa că atunci când Alice intră în camera ei pentru a o trezi şi-i spuse pe un ton vesel că nu avea prea mult timp la dispoziţie pentru a se pregăti, deoarece trăsura o aştepta deja, fu prea ameţită pentru a înţelege ce-i spunea. Iar Alice părăsi prea repede dormitorul, înainte ca Sabrina să poată formula o întrebare coerentă sau măcar să afle

despre ce trăsură era vorba.

Nu se grăbi, totuşi. Îşi amintise de noapte trecută şi, zâmbind, se lăsă din nou pe pernă pentru a o mai savura o dată, aşa cum făcuse şi în seara de dinainte atunci când se culcase – acesta fiind motivul pentru care nu adormise decât aproape în zori.

Însă curând Hilary îşi băgă capul pe uşă şi spuse:

— Toată lumea este gata, draga mea, te aşteptăm numai pe tine. Grăbeşte-te, te rog.

Uşa se închise din nou, iar Sabrina, foarte curioasă acum, îşi aruncă la o parte cuvertura şi se grăbi să iasă pe coridor, prinzând-o din urmă pe Hilary, care era deja la jumătatea scărilor.

— Gata pentru ce? Am uitat că trebuia să facem ceva astăzi?

Hilary se încruntă.

— Nu ţi-a spus nimic sora aceea a mea? Trebuia să te trezească şi să-ţi spună. Ştiam că ar fi trebuit să mă ocup eu de asta.

— A pomenit de o trăsură…

— Ah, deci ţi-a spus. Hilary păru dezamăgită, deoarece potenţială ei ceartă cu Alice fusese înăbuşită în faşă. Ei bine, grăbeşte-te. Birjarul este aici de mai mult de o oră deja, aşteptând.

Sabrina avea o dilemă acum. Trebuia fie să afle despre ce naiba era vorba, fie să-i ofere lui Hilary un motiv să se plângă întreaga zi de Alice. Alese să privească pe fereastra din camera ei, care dădea în faţa casei. Acolo se afla trăsura despre care era vorba şi care se dovedi a fi din nou trăsura lordului Neville, deşi nu ar fi trebuit să se afle acolo.

Fu îngrozită de concluzia la care ajunse pe dată. Era evident că Duncan uitase să-i spună birjarului că nu era nevoie de serviciile lui în această dimineaţă, cel puţin nu pentru a o lua pe ea din nou. Iar acum, din cauza acestei scăpări, mătuşile ei credeau că erau toate invitate la Summers Glade, inclusiv Ophelia.

Ce altceva ar fi putut crede mătuşile ei? Se

presupunea că ar fi trebuit să-i spună lui Duncan că nu se putea întoarce la petrecere, nu fără propria musafiră, iar dacă trăsura era aici, însemna că este pentru toată lumea. Nu ar fi putut ajunge la o altă concluzie.

Se gândi să se bage din nou în pat şi să se ascundă acolo întreaga zi. Se gândi să-l lovească pe Duncan cu umbrela de soare peste cap pentru că uitase de trăsură, şi ar fi făcut-o, cu siguranţă, dacă ar fi fost anotimpul potrivit pentru purtatul unei umbrele de soare. Se gândi la cât de furios avea să fie văzând-o pe Ophelia apărând în pragul casei sale. Dar era vina lui. De ce se simţea atunci ca şi când ar fi fost vina ei? Poate din cauză că ştia, pur şi simplu, că el avea să o învinuiască pe ea, doar pentru că Ophelia o vizita pe ea.

Sfârşi prin a se grăbi, în cele din urmă, şi alese una dintre cele mai flatante rochii de dimineaţă pe care le avea, nu din cauză că felul în care arăta ar fi ajutat-o în vreun fel, ci numai pentru că îi oferea puţin curaj în plus. Trebuia să-şi avertizeze mătuşile, şi asta fără să fie auzită de Ophelia. Poate că nu-i mai plăcea atât de mult de ea, însă nu dorea să o rănească, explicându-i că nu primise cu adevărat invitaţia la care sperase atâta timp.

O aşteptau toate, la intrare, aşa că Sabrina nu avu nicio şansă să îi vorbească vreuneia dintre mătuşile ei fără a o trage la o parte, ceea ce ar fi atras întrebările celorlalte două femei. Însă nici măcar nu avu şansa de a încerca, deoarece Ophelia o apucă de braţ şi o trase în direcţia trăsurii, nerăbdătoare să-şi facă odată apariţia.

Călătoria fu îngrozitoare pentru Sabrina, care îşi imagina cele mai groaznice scenarii. Chiar şi-l închipui pe Duncan dându-le pe toate afară din casă. La urma urmei, ea ar fi putut preveni sosirea lor acolo dacă ar fi mărturisit adevărul. Pe el nu l-ar fi îngrijorat sentimentele Opheliei.

În cele din urmă, nerăbdarea Opheliei fu cea care-i oferi şansa de a-şi avertiza cel puţin mătuşile, atunci când trăsura sosi la Summers Glade, iar londoneza fu prima care coborî. Sabrina o prinse pe Hilary de braţ şi-i şopti:

— Nu ar trebui să fim aici. Duncan nu a invitat-o.

Hilary se mulţumi să o bată uşor pe braţ, fără nici cea mai mică îngrijorare, şi replică:

— Probabil s-a răzgândit atunci, deoarece birjarul ne-a informat că a venit după noi toate, inclusiv după musafira noastră.

Acest lucru o făcu pe Sabrina să rămână cu gura căscată, aşa că ea fu ultima care intră în casă. Nu mai ştia ce să creadă. I-ar fi plăcut să creadă că Duncan făcuse din nou un compromis, aşa cum făcuse cu o zi în urmă, doar pentru ca ea să poată veni la petrecere. Însă trebuia să fie realistă. Nu ştia ce se întâmplase de fapt în cadrul întâlnirii de la han. Poate că Duncan o voia acum înapoi pe Ophelia, dar nu dorea ca aceasta să ştie încă. În acest caz, Sabrina îi oferise scuza perfectă pentru a o avea din nou pe londoneză în apropiere.

Opheliei nu-i luă deloc mult timp pentru a le părăsi. Deja dispăruse când Sabrina intră în casă, plecată în căutarea prietenilor ei din Londra, pentru a le face cunoscut faptul că intrase din nou în graţii. Era obişnuită să fie în centrul atenţiei, indiferent de locul în care se afla. Iar simplul fapt că era aici, la petrecerea fostului ei logodnic, avea să pună capăt bârfelor care circulau pe seama ei.

Obţinuse ceea ce dorise. Era din nou în elementul ei, în mijlocul lumii bune a Londrei. Nu era de mirare că strălucea de frumuseţe, punând-o cu mult în umbră pe Sabrina, chiar dacă aceasta purta cea mai frumoasă rochie liliachie a sa.

Ei bine, nu avea altceva de făcut în afară de a accepta lucrurile şi de a se distra cât de bine putea, deşi şansele erau mici acum. Astăzi nu avea să fie ca seara trecută, cu Duncan mereu în prezenţa ei. Nu se putea, nu cu Ophelia acolo.

Ajunseseră la timp pentru micul dejun. Hilary şi Alice mâncaseră deja, dar Sabrina nu, aşa că-şi făcu loc în camera unde se servea micul dejun. Înăuntru mai erau câţiva oaspeţi care se treziseră mai târziu. Raphael Locke şi sora lui, Amanda, erau printre acei câţiva oaspeţi care se aflau lângă bufet, aşteptând ca farfuriile să le fie umplute

înainte de a pleca în căutarea unor scaune libere.

— Singuri, în sfârşit, îi spuse el Sabrinei atunci când o observă şi se apropie de ea.

— În sfârşit?

— Ei bine, toată seara trecută am încercat să găsesc o soluţie ca să te smulg din ghearele barbarului, şi uite că eşti aici, singură, fără el pe lângă tine.

Ea roşi, însă nu pentru ea.

— Aş vrea să nu-i mai spui aşa. Nu e un barbar, să ştii.

Raphael chicoti.

— Sigur că ştiu, dar am cu ce să-l tachinez, nu?

— De ce? întrebă ea plină de îndrăzneală.

— Ei bine, în primul rând, pentru că e atât de amuzant atunci când se supără pe mine. În al doilea rând, pentru că-mi place de el. În al treilea rând, pentru că cineva trebuie să-l înveţe să se adapteze, iar eu mi-am asumat rolul de profesor într-ale umorului englezesc.

— Dumnezeule, şi eu care credeam că eşti doar un glumeţ, replică ea pe un ton zeflemitor.

El izbucni în râs, ceea ce le atrase privirile tuturor celor din încăpere şi o aduse şi pe sora lui lângă ei.

— Ce poate fi atât de amuzant atât de devreme dimineaţa? întrebă Amanda, înăbuşindu-şi un căscat.

— Faptul că ai fost atât de adormită azi-dimineaţă când te-ai îmbrăcat, că ai uitat să-ţi pui camerista să încheie ultimii…

Biata fată ţipă îngrozită şi se întoarse imediat cu spatele la el, ordonându-i:

— Nu sta aşa acolo, rezolvă asta!

Raphael râdea înfundat şi părea să aibă de gând să-şi lase sora acolo, aşteptând o veşnicie pentru a-i încheia nasturii. Sabrinei i se făcu milă de fată şi se aplecă spre ea, şoptindu-i:

— A glumit. Eşti complet îmbrăcată şi arăţi foarte drăguţ.

Mandy se întoarse la loc şi-i aruncă fratelui ei o privire aspră, spunându-i din toată inima:

— Ticălosule! înainte de a pleca.

Sabrina clătină din cap în direcţia bărbatului. Era foarte frumos – ambii fraţi Locke arătau fermecător – însă era, în mod evident, un provocator incorigibil. Nu că ar fi fost neapărat un lucru rău. Şi ea tachina suficient de mult, deşi exista o diferenţă majoră. Sabrina o făcea pentru a amuza oamenii, nu pentru a-i irita.

— Ce este? întrebă el zâmbind când o văzu clătinând din cap.

— Asta a fost urât din partea ta, replică ea.

— Poate, fu el de acord. Dar a trezit-o, nu-i aşa? Nu se poate să arate ca o somnambulă când trebuie să-şi găsească un soţ. Cu cât mai repede face asta, cu atât mai repede pot renunţa la însărcinarea asta de însoţitor.

— Ah, aşadar, ai păcălit-o pentru binele ei? spuse Sabrina.

— Sigur că da, replică el. Doamne, nu-mi spună că m-ai crezut rău intenţionat. Mi s-ar rupe inimă, cu siguranţă.

Sabrina muşcă din cârnatul ei învelit în aluat înainte de a arăta, cu ce mai rămăsese din el, către o masă din apropiere.

— Acolo se serveşte o mâncare din inimi şi rinichi, dacă ai cumva nevoie de înlocuitori.

— *Touché,* spuse el, însă era tot un zâmbet. Din fericire pentru tine, draga mea, nu mă descurajez uşor. Aşa că s-ar putea să-mi mai ia câteva zile să te conving să te căsătoreşti cu mine. Dădu nonşalant din umeri. Când vei realiza cât de bine ne potrivim, vei ceda.

Ea chicoti auzind noua lui abordare.

— Nu suntem deloc potriviţi, şi ştii asta foarte bine.

— Sigur că suntem, insistă el. Ne tragem amândoi din duci.

— Da, dar linia din care provin eu este implicată într-un scandal, îi aminti ea.

— Oh, dar linia din care provin eu serveşte scandaluri la micul dejun, contracară el vesel.

— La care masă mănâncă în această dimineaţă? întrebă ea.

El râse, suficient de tare pentru a atrage din nou privirile asupra lor. Sabrina începea să se simtă bine, dar şi să se întrebe de ce îi acorda el atâta atenţie. Avea să stârnească bârfele, era sigură, dacă nu se îndepărta curând de ea. Era prea bine cunoscut.

În cele din urmă decise că probabil se plictisea şi dorea o distracţie. Oricine ar fi încercat să lege numele ei de al lui ar fi fost nesăbuit, aşa că nu avea de gând să se îngrijoreze din această cauză.

Capitolul 22

— Am auzit chiar de la sora lui, spuse Edith Ward. Îi place să fie apărătorul celor inferiori. Cine s-ar potrivi mai bine descrierii decât Sabrina?

— Nu m-ar deranja să fiu inferioară, dacă astfel aş atrage atenţia lui, remarcă Jane.

— Nu poţi fi aşa doar pentru că-ţi doreşti, draga mea, îi spuse Edith. Eşti prea drăguţă.

Jane roşi, dar era în mod evident dezamăgită, deşi în oricare altă situaţie ar fi fost încântată de compliment. Păstrându-şi însă ideea, adăugă:

— Nu că ar conta, oricum, odată ce o va observa pe Ophelia.

Ambele fete încercaseră să domolească latura geloasă a Opheliei, despre care ştiau că fusese aţâţată atunci când o văzuseră cu toate pe Sabrina părăsind încăperea unde se servea micul dejun împreună cu frumosul Raphael Locke. Expresia de absolută neîncredere care apăruse pe faţa Opheliei era suficientă pentru a prezice ce avea să se întâmple.

Pe de altă parte, Mavis era încântată de turnura pe care o luaseră lucrurile. I se părea că în sfârşit se făcuse dreptate atunci când manevrele făcute de Ophelia pentru a scăpa de logodnicul ei se întorseseră împotriva sa, transformând-o în ţinta bârfelor. Nu mai văzuse niciodată o

asemenea dreptate. Fusese foarte dezamăgită să o vadă pe Ophelia apărând la Summers Glade în această dimineaţă, pe cât se părea invitată, ceea ce ştia, aşa cum o ştia toată lumea, că avea să o repună pe Ophelia în rolul ei de regină a sezonului.

Singurul lucru bun în legătură cu apariţia ei, era, din punctul de vedere al lui Mavis, acela că acum avea să fie prin preajmă, martoră la succesul Sabrinei, şi că tentativa ei de a distruge debutul acesteia eşuase, cel puţin în ceea ce-i privea pe Duncan MacTavish şi pe Raphael Locke.

Iar Ophelia nici nu ştia măcar cine era Raphael Locke, nu-l întâlnise încă. Niciuna dintre fete nu-l întâlnise înainte de ziua anterioară, când sosise împreună cu sora lui. Pe Amanda o cunoşteau, desigur, şi o încolţiseră pentru a afla că era vorba de fratele ei, moştenitorul averii Locke, care tocmai se întorsese în Anglia după câţiva ani petrecuţi în străinătate, acesta fiind motivul pentru care nu-l întâlniseră şi nu auziseră despre el înainte.

Din nefericire, era mai mult ca sigur că, odată ce o întâlnea pe Ophelia, avea să cadă la picioarele ei, venerând-o, aşa cum făceau toţi bărbaţii, cu excepţia lui Duncan MacTavish – lucru pentru care Mavis îl admira cu adevărat. Edith şi Jane erau de aceeaşi părere şi, atunci când el apăruse însoţind-o pe Sabrina, tocmai terminaseră de povestit Opheliei despre el, aducând-o la curent cu toate informaţiile, inclusiv faptul că era moştenitorul unui ducat, că avea o avere considerabilă, că era perechea ideală pentru ea, dacă terminase cu fostul ei logodnic. Cei doi nu păreau să fi părăsit începerea împreună în mod accidental. Vorbeau şi îşi zâmbeau, căutând nişte scaune libere pe care să se aşeze ca să-şi mănânce micul dejun.

Desigur, cele trei fete fuseseră prezente seara trecută şi observaseră succesul Sabrinei în a capta total atenţia lui Duncan MacTavish pentru cea mai mare parte a serii. Jane şi Edith chiar purtaseră o discuţie în contradictoriu cu privire la care dintre ele avea să-l cucerească, acum că Ophelia terminase cu el, până când văzuseră cât de captivat păruse de Sabrina.

Nu aveau însă de gând să-i menţioneze acest lucru Opheliei, cel puţin Jane şi Edith, şi se rugau să nu audă de altundeva. Aşa că nu le veni să creadă atunci când Mavis remarcă, pufnind:

— Inferioară, pe naiba! Am încercat să vă spun că Sabrina are farmecul ei, dar nu m-aţi ascultat. Dovada e că doi dintre cei mai doriţi bărbaţi se luptă pentru atenţia ei.

Comentariul ei îi atrase imediat privirea îngustată a ochilor albaştri ai Opheliei, cu întrebarea:

— Care este celălalt bărbat? Despre cine vorbeşti?

— Despre Duncan, desigur, replică Mavis înainte ca Jane sau Edith să o poată opri.

Abia îşi putu ascunde zâmbetul triumfător după ce termină de vorbit. Însă lovise şi mai tare, doar că nu-şi dăduse încă seama de asta. La urma urmei, nu avea de unde să ştie că Ophelia îşi petrecuse seara singură, necomunicând cu gazdele ei, încuiată în camera sa, încercând să-şi dea seama de ce Duncan nu se comportase aşa cum ar fi trebuit cu o zi în urmă, la întâlnirea lor.

— Ţi-a povestit Sabrina cum abia a plecat de lângă ea seara trecută? mai adăugă Mavis.

De vreme ce Ophelia nici măcar nu ştia că Sabrina îşi petrecuse seara la Summers Glade, tocmai primise o lovitură dublă. În plus, nici nu se pricepea să-şi ascundă sentimentele. Deşi încercă să păstreze un ton nonşalant, multitudinea de emoţii care-i traversară chipul deconspiră ceea ce simţea cu adevărat.

— Sabrina nu este persoana care să facă confidenţe, arătă ea.

— Nici nu-şi povesteşte succesele, aparent. Păcat, replică Mavis. Mie mi-ar fi plăcut să ştiu ce au găsit atât de amuzant, de au râs aproape întreaga seară.

— Poţi să insinuezi ce vrei, Mavis, interveni Edith, încă încercând să domolească temperamentul Opheliei, deşi chiar şi ea ştia că era o cauză pierdută, după tot ceea ce dezvăluise Mavis. Nu înseamnă că vreunul din cei doi bărbaţi ia în considerare posibilitatea de a se căsători cu ea. Uiţi de problema familiei ei?

— Ei bine, cine ar putea uita aşa ceva? replică Mavis, pe un ton sarcastic. Mai ales când pare să fie atât de fericită – şi de vie. Dar a fost vorba doar de un zvon prostesc.

— Uiţi de la cine a pornit zvonul? spuse Jane, în apărarea Opheliei.

— Nu, de fapt, îmi amintesc foarte bine cine l-a repus în circulaţie cu atâta rea-voinţă.

Asta era din nou o insultă la adresa Opheliei. Mavis era încântată că avusese în sfârşit curajul de a o face. Cuvintele ei nu trecură nebăgate în seamă de Ophelia, aşa cum se temuse. Fermecătoarea blondă nu mai era atât de fermecătoare cu faţa roşie de furie.

Edith icni. Jane era prea şocată pentru a vorbi. Ophelia era aproape incoerentă.

— Rea-voinţă? Îmi spui… mie…!

— Oh, chiar te rog să faci o scenă care va face să fii dată afară pentru a doua oară, o întrerupse Mavis cu un zâmbet strălucitor. Poate că atunci noi, ceilalţi, ne vom putea distra din nou.

Mavis se întoarse să plece, conştientă că-şi tăiase definitiv legăturile cu acest grup, dar mândră de ea însăşi pentru că o făcuse, în sfârşit. Însă pe Edith şi pe Jane le plăcuse, cel puţin atunci când nu se purtau ca nişte găini lipsite de creier în preajma Opheliei, aşa că se opri suficient pentru a le spune:

— Voi când aveţi de gând să vă treziţi şi să vă daţi seama că nu vă este prietenă? V-ar înjunghia pe la spate într-o secundă dacă asta i-ar aduce ceva ce-şi doreşte şi nu ar avea nici un singur regret din cauza asta.

Mavis se îndepărtă aproape săltând, cu un zâmbet larg pe buze. Ştia că s-ar putea apuca de împachetat, deoarece chiar în acea zi avea să înceapă să circule un zvon oribil pe seama ei. Doar că nu-i mai păsa de asta.

— Ei bine, eu nu, pufni Jane, incapabilă să spună ceva mai potrivit după discursul şocant al lui Mavis.

— Nici eu, fu de acord Edith.

— Eu, una, nu sunt surprinsă, spuse Ophelia,

revenindu-şi, deşi în sinea ei fierbea. Este o mincinoasă, la urma urmei. Am prins-o chiar eu cu minciuna, cel puţin de vreo cinci ori până acum, dar am fost suficient de bună. Pentru a nu-i spune asta în faţă. Biata de ea, mă întreb dacă se poate abţine. Unii nu reuşesc, ştiţi prea bine.

Capitolul 23

— Aşază-te, Archibald, avem o problemă.

Scoţianul se aşează în faţa biroului lui Neville din camera de zi a acestuia şi-şi privi cu neîncredere duşmanul. Nu-i plăcea să fie chemat astfel, fără să-şi fi luat încă micul dejun, fără să fi dormit prea bine în noaptea precedentă, iar căldura din încăpere îl făcuse să transpire încă de când pusese piciorul înăuntru. Nu avea nevoie şi de alte probleme.

— Avem? Noi? întrebă el. Cum să avem o problemă, când singurul lucru care ne leagă este flăcăul, iar el face exact ceea ce i-am cerut să facă? Ai adunat o grămadă de fete drăguţe aici, apropo, dacă pot spune eu însumi asta. Dacă ştiam că aici simt atâtea frumuseţi, aş fi putut veni în vizită după moartea dragii mele soţii şi mi-aş fi găsit una pentru mine.

— Dacă ai fi făcut asta, poate că acum nu ne certam din pricina lui Duncan, mormăi Neville.

— Cine se ceartă? Aş fi putut jura că am ajuns la un consens cu privire la împărţirea moştenitorilor.

— Nu e o soluţie grozavă, dar nu despre asta vreau să discutăm acum, replică Neville. În caz că nu ai observat, aseară Duncan a invitat pe cineva la petrecere, o anume Sabrina Lambert, cu care şi-a pierdut timpul întreaga seară.

— Fătuca aceea cu forme frumoase? Arată bine, deşi nu este chiar o frumuseţe; după ce se va sătura de ea, va alege una drăguţă.

Neville oftă şi spuse pe un ton obosit:

— Aş vrea să nu insişti atât de mult pe frumuseţea de suprafaţă. O faţă drăguţă nu este singura calitate pentru o soţie ideală, aşa cum am aflat după întâlnirea cu tânăra familiei Reid.

— Sigur că este, îl contrazise Archie cu voioşie. Nu e musai să îţi asculţi soţia, poţi să o ignori dacă ai chef, dar trebuie să o priveşti, aşa că o faţă frumoasă are întâietate în faţa unui cap sec.

Neville îşi dădu ochii peste cap, însă sublinie.

— Probabil că Duncan nu simte la fel, de vreme ce arată un interes crescut faţă de această fată. Poate că îi place doar compania ei. A recunoscut deja asta. Fata îl amuză. Dacă asta este tot, atunci nu există nicio problemă.

În acest punct, Archie se încruntă.

— Ce spui nu are nicio noimă, omule. Dacă nu-ţi pasă dacă se căsătoreşte cu o frumuseţe sau nu, după cum tot spui, care e problema cu fătuca asta? Nu are un titlu suficient de satisfăcător pentru tine?

Neville oftă din nou.

— Felul în care arată Sabrina Lambert nu are nimic de-a face cu îngrijorarea mea, Archibald. Adevărul e că mi se pare destul de drăguţă. Ochii ei sunt cu totul deosebiţi, ies în evidenţă.

— Are ochi frumoşi, care vasăzică? Nu am observat.

— Probabil pentru că nu te uiţi decât la sâni şi feţe; şi nu te preocupi de detaliile fine ale înfăţişării unei fete, darămite de inteligenţă, pe care se poate sau nu să o posede.

Archie zâmbi la auzul tonului acru.

— Eh, încă nu m-am apropiat suficient de fată ca să-i pot vedea ochii. Atunci trebuie că obiectezi faţă de recomandările ei?

— Nu, se întâmplă chiar ca străbunicul ei Richard să fi fost duce, iar bunicul ei, conte. Tatăl ei ar fi moştenit titlul, dacă i-ar fi supravieţuit tatălui său, însă nu a făcut-o. Ea nu are neapărat nevoie de un titlu pentru a fi o pereche corespunzătoare, de fapt, este deasupra multora dintre

fetele de aici. Ce mă preocupă însă este faptul că vine la pachet cu două mătuşi care simt fete bătrâne…

Chicotitul lui Archie îl întrerupse.

— Asta este problema ta, nu a mea, mă bucur să o pot spune. Eu plec acasă după nuntă.

— Slavă Domnului pentru asta, spuse Neville fără să-şi ascundă uşurarea. Dar vine însoţită şi de un scandal vechi de patruzeci de ani, despre care am aflat că a reînceput să circule.

Archibald nu mai era amuzat, aşa că se aplecă în faţă şi întrebă:

— Ce fel de scandal?

— Nu unul căruia i-am dat prea mult credit, de vreme ce l-am cunoscut pe Richard Lambert personal, şi ştiam cât era de neîndemânatic cu armele de foc. Aproape că mi-a tras în picior odată când vânam împreună, aşa că este perfect posibil să se fi împuşcat mai degrabă accidental decât voit, aşa cum spun zvonurile. Cu soţia lui este însă altă poveste. Era o prostuţă şi nu am nicio îndoială că ea s-a sinucis atunci când a izbucnit scandalul. Nu ar fi avut curajul de a-i face faţă, nici curajul de a înfrunta ridicolul situaţiei.

— Ăsta nu mi se pare cine ştie ce scandal, mormăi Archie.

— Aş fi de acord cu tine dacă asta ar fi tot, însă a mai existat o fiică în familie care a făcut acelaşi lucru, iar fiul ei şi soţia lui – părinţii Sabrinei – tot aşa. Înţelegi, Archibald? Dacă principala ta preocupare este de a avea un moştenitor care să ne continue liniile, chiar vrei să riscăm ca în această tristă poveste să existe totuşi un sâmbure de adevăr?

— Duncan ştie toate astea?

— Crezi că-mi face confidenţe? Nu am nicio idee dacă ştie sau nu povestea, deşi este posibil să fi auzit bârfele. S-ar schimba în vreun fel lucrurile dacă ar şti?

Archibald se încruntă, gânditor.

— Probabil că nu, şi cu siguranţă nu dacă deschidem noi discuţia.

Buzele lui Neville se întinseră la auzul acestora.

— Nu am mai trecut o dată prin asta? Ştiu că ai vrea să crezi că flăcăul s-ar încăpăţâna să facă ceva contra bunului-simţ doar pentru a-mi face în ciudă, însă eu îi dau mai mult credit. Oricum, în ceea ce priveşte afacerea asta cu mariajul, este mai probabil să asculte de tine, aşa că află dacă ştie, iar dacă nu ştie, lămureşte-l şi fă-l să înţeleagă că fata asta nu e potrivită pentru el.

Archie dădu din cap aprobator, deşi adăugă, plin de speranţă:

— Probabil că nu-i mai mult decât ai spus chiar tu, fata-l amuză.

— Aşa cum am spus, nu ar fi nicio problemă, dar faptul că Lady Ophelia Reid se află din nou sub acoperişul meu de azi-dimineaţă…

Archie îi tăie vorba.

— Pe naiba e…

Neville interveni din nou.

— Se întâmplă să fie musafira familiei Lambert, iar doamnele Lambert au fost invitate de către Duncan, în ciuda acestui lucru. Asta înseamnă fie că e totuşi vrăjit de frumuseţea ei – ceea ce ar trebui să te încânte – şi a decis să-i ierte insultele şi să se căsătorească până la urmă cu ea, fie că are intenţii serioase în privinţa Sabrinei Lambert. Alege tu, Archibald, mie nu-mi place niciuna dintre variante.

— De ce eu? pufni Archie. Este mai probabil că va fi şi el surprins văzând pe cine au adus cu ele cele din familia Lambert. Presupun că nu ştia despre ce oaspete era vorba atunci când le-a invitat. Aşa vom scăpa de toate deodată.

De data aceasta, Neville chicoti.

— Gândurile pline de speranţă nu te vor duce prea departe, să ştii. Sabrina Lambert i-ar fi spus aseară despre cine e vorba. Poate că familia ei este legată de acest scandal nefericit, însă ea nu este o fetişcană fără nimic în cap, care să nu-şi dea seama de implicaţiile sosirii cu fosta logodnică a lui Duncan la o petrecere organizată tocmai pentru ca el să-şi găsească o mireasă.

— Oh, spuse Archie dezgustat, ridicându-se pentru a

ieşi din cameră. Mă duc acum să-l caut şi să aflu de la el care-i treaba. Speculaţiile astea îmi dau o afurisită de durere de cap, Neville.

Capitolul 24

Duncan evitase să coboară în această dimineaţă, după decizia luată cu o seară în urmă. Se mai gândise peste noapte, neputând să doarmă, şi în cele din urmă trimisese birjarului un mesaj care-l anula pe primul, spunându-i că trebuia să le aducă pe doamnele din familia Lambert, împreună cu musafira lor, la petrecere. După aceea adormise pe dată. Însă în această dimineaţă decizia luată nu i se părea cea mai bună, iar dispoziţia i se înrăutăţi.

Faptul că-i permisese Opheliei Reid să intre din nou sub acoperişul său fusese o greşeală enormă, indiferent de motivul din spate. Decizia lui avea să fie percepută drept „am iertat şi am uitat”, iar el nu intenţionase să-i transmită un astfel de mesaj.

Ar fi putut găsi diferite moduri de a o vizita pe Sabrina o dată la două zile în timpul următoarelor două săptămâni, cât ar mai fi durat petrecerea, fără să i se simtă foarte tare lipsa, iar dacă i s-ar fi simţit, asta era. Nimeni nu-i spusese că trebuia să fie prezent la Summers Glade douăzeci şi patru de ore pe zi. De ce nu făcuse aşa?

Dar ştia prea bine de ce. Prezenţa Sabrinei la petrecere însemna că avea să fie acolo până la şaisprezece ore pe zi, avea să fie disponibilă dacă el simţea nevoia să vorbească cu ea, avea să fie la îndemână dacă avea nevoie să fie înveselit, avea să-l poată sfătui cu privire la această decizie majoră pe care trebuia să o ia în următoarele două săptămâni, şi avea să fie pur şi simplu acolo, având un efect liniştitor asupra lui. Era dispus să plătească pentru acestea cu orice păreri greşite şi-ar fi făcut Ophelia, deoarece le putea uşor corecta. Dar nu luase în seamă cum

aveau să reacţioneze ceilalţi la prezenţa ei aici, după ce el anulase logodna.

Exact lucrul acesta îi fu clarificat atunci când Archie îl găsi în camera lui şi-l întrebă dacă se răzgândise în privinţa Opheliei. Îi fu uşor să răspundă la această întrebare, însă apoi Archie dori să ştie care erau intenţiile lui cu privire la Sabrina, iar asta era ceva mult mai complicat. Nu că ar fi avut intenţii serioase, însă relaţia pe care o avea cu ea era una pe care Archie probabil că nu ar fi înţeles-o, ceea ce se şi întâmplă, de altfel.

— O prietenă? pufni el. Bărbaţii se împrietenesc cu alţi bărbaţi, nu cu fetele.

— De ce?

— Pentru că intervine problema sexului, de aia. Dacă-mi spui că nu te-ai gândit nici măcar o dată la asta, voi crede că eşti un mincinos.

Duncan nu se supără, ci fu amuzat în schimb.

— Crede, dacă vrei. Adevărul este că am fost prea ocupat să râd împreună cu ea pentru a mă mai gândi la altceva.

Desigur, Archie pufni din nou. Însă Duncan ştiuse că nu avea să înţeleagă. Era un concept atât de simplu, şi totuşi Archie nu putea vedea dincolo de „ordinea naturală a lucrurilor” dintre un bărbat şi o femeie.

Încercă să-i explice încă o dată.

— Gândeşte-te aşa. Ai un prieten foarte bun, care locuieşte în apropiere, poate chiar este cel mai bun prieten al tău. Organizezi o petrecere. Ai vrea să împărtăşeşti cu prietenul tău bucuriile unui astfel de eveniment, nu?

Archie se alătură acestei ipoteze.

— Dar prietenul meu are deja altceva planificat.

— Da, dar este ceva minor, care poate fi rezolvat prin aducerea la petrecere. Ştii foarte bine că ai aranja lucrurile în acelaşi fel.

— Nu, dacă celălalt plan se întâmplă să fie o fată cu limba ca de viperă, care ar putea strica toată afurisita de petrecere.

Duncan oftă. Nu putea nega acest lucru, de vreme ce

era o posibilitate clară. Însă apoi rânji. Cel puţin Archie îi înţelesese explicaţia.

— Nu te îngrijora cu privire la Ophelia înainte să fie cazul. Şi nici nu te teme că intenţiile mele faţă de Sabrina sunt altfel decât prieteneşti. Vorbeşte chiar tu cu ea şi vei vedea cât de plăcut este să fii în compania ei. Are un fel de-a te face să uiţi de necazuri.

Încruntătura lui Archie arăta că aceste cuvinte nu-l linişteau foarte mult.

— Doar să nu uiţi care este scopul acestei petreceri.

— Ţi-am mai spus că nu obiectez faţă de găsirea unei soţii. Nu-mi place însă graba asta, şi vreau să fiu sincer cu tine, dacă nu-mi găsesc o soţie înainte de trecerea acestor două săptămâni, nu vreau discuţii pe tema asta. N-o să aleg o fată doar ca să spun că am făcut o alegere.

— Nu ne aşteptăm să te îndrăgosteşti pe dată, băiete, replică Archie mormăind. Asta cere timp.

— Nu vorbesc despre dragoste, vorbesc despre a plăcea pe cineva. Trebuie măcar să-mi placă fata pe care o aleg. Trebuie să existe ceva mai mult decât indiferenţă între noi, Archie.

— Sigur că da, dar nu vei găsi nimic dacă îţi petreci tot timpul cu prietenii. Cum vor vedea celelalte fete treaba asta, când ele nu ştiu că este doar o prietenă? Vor crede că ai ales deja, aşa că trebuie să se mai facă remarcate de tine. Unele chiar ar putea pleca acasă.

Duncan făcu o grimasă. Archie se făcuse şi el înţeles, într-un fel pe care nu-l putea disputa.

— Mi-am luat o seară liberă de la vânătoarea de soţii, să mă distrez, spuse el. Nu-mi porţi pică pentru atâta lucru, nu?

— Nu, câtă vreme a fost vorba doar despre o seară. Dar petrecerea asta nu poate ţine la infinit, băiete. Nu vei găsi o oportunitate mai bună decât asta să faci o alegere. N-am văzut în viaţa mea atâtea fete frumoase adunate la un loc. Bătrânul Neville s-a descurcat de minune cu selecţia fetelor invitate, ca să-ţi fie şi ţie mai uşor să alegi. Foloseşte-ţi timpul cu înţelepciune, este tot ce îţi cer.

Duncan promise că aşa avea să facă, însă atunci când coborî, puţin mai târziu, pe Sabrina o căuta, fără măcar să-şi dea seama, în timp ce trecea din încăpere în încăpere. Din nefericire, o găsi în schimb pe Ophelia, sau mai degrabă ea îl găsi pe el şi-i ieşi în cale, aşa că el fu nevoit fie să se oprească, fie să o ignore într-un mod nepoliticos.

Ar fi ales fără să ezite cea de-a doua variantă, de vreme ce îi spusese tot ce avusese de spus cu o zi în urmă. Dacă nu înţelesese, nu era vina lui. Însă nu era singură, avea lângă ea alte două fete, iar el păstra încă în minte admonestarea lui Archie.

Le întâlnise în treacăt pe cele două însoţitoare, însă nu le reţinuse numele, doar îi fuseseră prezentate mai mult de două sute de persoane în ultimele două zile. Ambele erau drăguţe, aşa că merita să le cunoască puţin mai bine, se gândi el, iar asta însemna că nu putea fi nepoliticos tocmai acum. Însă se răzgândi brusc atunci când Ophelia scoase primele cuvinte.

— Cred că le-ai cunoscut pe bunele mele prietene, Edith şi Jane?

Nu dorea să aibă nimic de a face cu prietenele bune ale Opheliei. Sabrina era excepţia, însă ea nici nu pretinsese că ar fi prietenă cu Ophelia, menţionase doar nişte obligaţii faţă de aceasta.

— Într-adevăr, spuse el fără să-i arunce nici măcar o privire. Privindu-le în schimb pe însoţitoarele ei, adăugă, înainte de a trece pe lângă ele:

— Mi-a făcut plăcere, domnişoarelor, dar vă rog să mă scuzaţi, încă nu am mâncat.

— Este teribil de – Jane făcu o pauză, încercând să găsească alt cuvânt decât „nepoliticos” pentru a-l descrie – abrupt, nu-i aşa? spuse ea în timp ce-l priveau toate plecând.

— O trăsătură scoţiană, presupun, replică Ophelia pe un ton plictisit.

Era bucuroasă că el nu se oprise. Fusese văzută vorbind cu el. Era tot ce o interesa, deocamdată.

— Vei accepta atunci când îţi va cere din nou să te

căsătoreşti cu el – dacă nu îţi va cere mâna de la tatăl tău în schimb? întrebă Edith.

Ophelia se prefăcu că se gândeşte.

— Încă nu m-am hotărât. Acum trebuie să-l iau în considerare şi pe lordul Locke, la urma urmei.

— Desigur, replică Jane. Încă nu te-a întâlnit, dar acest lucru poate fi remediat de îndată. Sabrina poate face prezentările, dacă încă mai este cu el.

Expresia plictisită a Opheliei dispăru cu o rapiditate uimitoare.

— Nu am nevoie de prezentare, spuse ea aspru. Şi cu siguranţă nu din partea Sabrinei. Îl voi întâlni pe Raphael Locke atunci când voi fi pregătită – poate diseară. Aţi spus că se va dansa în sala de bal, nu-i aşa?

— Am auzit pomenindu-se asta, da.

— Excelent. Am o rochie nouă de bal, tocmai pentru o asemenea ocazie.

— Oh, dragă Ophelia, nu cred că dansul din această seară va fi chiar un bal, o avertiză Jane. Lucrurile sunt mult mai puţin formale la ţară.

— Prostii, un bal este un bal, indiferent de locul în care are loc. În plus, vreau să arăt cât mai bine atunci când îl voi întâlni pentru prima dată. O rochie splendidă de bal mă va face să arăt excelent.

Jane încercă să mai spună ceva, însă o privire a lui Edith o opri. Ophelia era încă prietena lor, iar ele doreau să se scalde în popularitatea ei, însă nici uneia dintre ele nu-i plăcea felul în care se întorsese Mavis împotriva lor, care fusese şi prietena lor. Iar predicţiile făcute de către aceasta le rămăsese în inimă, de vreme ce ambele văzuseră cât de uşor se putea ajunge acolo.

Aşa că, dacă Ophelia voia să fie prea elegant îmbrăcată pentru seară, nu era problema lor. Fusese avertizată, însă, ca de obicei, pentru ea conta doar propria opinie.

Capitolul 25

Până îşi termină micul dejun, Duncan era destul de mândru de el. Reuşise să stea de vorbă cu numeroase persoane, plimbându-se cu farfuria în mână, aşa cum îi văzuse pe ceilalţi făcând, şi reuşise să facă un tur al încăperilor de la parter, oprindu-se ici şi colo pentru a face un compliment sau pentru a discuta puţin despre furtuna care izbucnise şi care bătea acum în ferestre.

Dacă unii din oaspeţi se gândiseră să facă o plimbate, acum trebuiau să îşi schimbe planurile. Dar, la urma urmei, nimeni nu dorea să iasă afară iarna, chiar dacă nu ar fi plouat, nu atunci când înăuntru erau destule activităţi care să-i ţină ocupaţi.

Deja se desfăşurau câteva jocuri de cărţi, unele prieteneşti, dar cele mai multe care implicau pariuri – o activitate pe care englezii o găseau deosebit de distractivă. În camera de zi se jucau şarade, provocând hohote de râs. În sala de biliard erau două mese la care jucau mulţi dintre domnii mai în vârstă, inclusiv Archie. Neville nu-şi făcuse încă apariţia.

O tânără distra un grup de doamne în sala de muzică, o fată drăguţă cu şuviţe roşcate în părul blond, fapt care-i atrase atenţia lui Duncan. Nu avea însă niciun talent la cântat, aşa că Duncan nu rămase mult timp acolo.

I-ar fi plăcut să stea în camera de zi, însă acolo era acum Ophelia cu cercul său de admiratori. Era destul de rău, deoarece acolo era şi Amanda Locke, iar lui i-ar fi plăcut să o cunoască puţin mai bine. Faptul că nu-l plăcea pe fratele ei nu era un motiv pentru a descalifica una dintre cele mai drăguţe fete prezente. Nu era la fel de frumoasă ca Ophelia, însă probabil nimeni altcineva nu era. Ophelia era o raritate, prea drăguţă şi prea conştientă de acest lucru.

Trecuse prin toate camerele când îşi dădu seama că nu o văzuse pe Sabrina nicăieri. Singurele pe care nu le verificase erau sala de bal, care nu era folosită în timpul

zilei, şi biroul lui Neville, de asemenea nefolosit de vreme ce fusese preluat de administratorul moşiei, care era acum în concediu, pe timpul petrecerii. Mătuşa Sabrinei, cea care fusese cu ea seara precedentă, era în camera de muzică cu o altă femeie de aceeaşi vârstă, însă Sabrina nu era cu ele.

Duncan realiză că poate nici nu venise la Summers Glade. Ce ironie că acum trebuia să suporte prezenţa Opheliei, însă fără compania Sabrinei, pentru care fusese făcut sacrificiul. Dar de ce să nu fi venit, de vreme ce întreaga ei familie, inclusiv musafira lor, era aici?

Înainte să pună această întrebare mătuşii ei, verifică ultimele două încăperi. Descoperi că biroul fusese încuiat – o precauţie înţeleaptă, se gândi. Sala de bal nu era încuiată, însă înăuntru era întuneric din cauza furtunii, iar sala era goală, aşa cum trebuia să fie; cel puţin aşa părea la o privire superficială. O mişcare uşoară îi atrase privirea, totuşi, chiar când închidea uşa, şi o văzu acolo, de cealaltă parte a sălii, stând în picioare în faţa unei uşi de sticlă. Tapetul liliachiu din spatele ei, care avea aproape aceeaşi nuanţă ca şi rochia sa, o făcea aproape invizibilă, ascunzând-o.

Sabrina îl auzi apropiindu-se şi, fără să se uite, ştiu că era Duncan. Mersul lui avea ceva aparte, uşor de recunoscut. Pulsul i se acceleră, ceva ce se întâmpla de fiecare dată în preajma lui. Se întrebă de ce era acolo. Nu din acelaşi motiv ca ea, cu siguranţă.

De îndată ce începuse furtuna, căutase un loc liniştit pentru a observa magnifica dezlănţuire a naturii în deplina sa furie. Iubea furtunile la fel de mult ca şi ploile liniştite. În timp ce unii oameni deveneau agitaţi la auzul tunetelor sau la scăpărarea fulgerelor, ea le găsea liniştitoare şi i-ar fi plăcut să se afle în mijlocul lor.

Acest lucru era însă imposibil, cel puţin astăzi. Însă putea măcar să privească, iar uşile balconului, cu panouri de sticlă, îi ofereau o vizibilitate perfectă asupra terasei şi grădinii, iar sala goală de bal îi oferea intimitatea de a se bucura singură de privelişte.

Însă nu o supăra faptul că Duncan era cel care o

deranja; de fapt, era plăcut că putea împărtăşi priveliştea cu el.

— Este frumos, nu-i aşa? spuse Sabrina atunci când el se opri lângă ea.

Crezuse că trebuia să-i explice la ce se referise, însă ştiu că înţelesese atunci când el replică:

— Ai vrea să o vezi mai de-aproape?

Ea-i aruncă o privire şi zâmbi, însă scutură cu tristeţe din cap.

— Mătuşile mele nu ar fi de acord să apar udă şi murdară, nu atât de aproape de ora prânzului, fără să mai am timp să merg acasă şi să mă schimb.

El îi zâmbi înapoi, însă o prinse de mână şi, deschizând uşa balconului, o trase afară în ploaie, cu el. Se opri pe terasă şi-şi ridică faţa înspre cer, savurând furtuna aşa cum ar fi făcut-o ea.

Dumnezeule, în acel moment se simţi complet îndrăgostită de el.

Duncan crezu că trebuia să fie nebun să cedeze unui astfel de impuls – asta până când privi spre Sabrina. Expresia ei era atât de plină de bucurie, de încântare, încât o făcea să radieze de frumuseţe. Deşi părul i se udă repede şi-i atârna în şuviţe peste faţă, pentru un moment scurt, Duncan fu absolut fermecat de ochii ei incredibili, de picătura de ploaie care i se opri o secundă pe gene înainte de a aluneca pe obraz în jos, de alta care se scufundă într-una din gropiţele ei înainte de a i se scurge pe bărbia în vânt, de supleţea buzelor ei atunci când zâmbea, ceea ce-i atrase atenţia asupra gurii ei…

Îi cuprinse chipul adorabil în mâini şi o sărută. Fusese un alt impuls, însă unul pe care nu-l putea regreta. Ploaia era rece ca gheaţa, însă nu simţea frigul, simţea doar căldura buzelor ei şi fierbinţeala produsă de atingerea trupurilor lor. Avea gust de ambrozie, asemenea unei zile proaspete de vară în mohoreala iernii.

În depărtare se auziră tunete, iar el o trase instinctiv mai aproape. Fulgerele iluminară cerul, iar el îi depărtă buzele şi pătrunse cu limba în interiorul gurii ei. Timp de

câteva momente nu mai există nimeni altcineva pe lume în afară de ei, de elementele naturii şi de pasiunea care se dezlănţuise între ei.

Când Duncan îşi veni în fire, fu asaltat de vină, stinghereală şi încă ceva, teama pe care nu o recunoscu imediat. Îl putea învinui pe Archie că-l făcuse să se uite la Sabrina ca la o femeie, nu doar ca la o prietenă, şi avea să o facă dacă impulsul acesta îl costa prietenia ei.

Îşi luă mâinile de pe ea şi făcu un pas în spate. Era prea supărat acum pentru a o privi, dorea numai să fugă înainte ca ea să spună ceva ce ar fi pus capăt relaţiei lor, însă trebuia să îi ceară scuze mai întâi, nu putea pleca lăsând-o să creadă că era barbarul din zvonuri.

— Asta a fost… nu ar fi trebuit… Duncan gemu în sinea lui. Când naiba mai fusese atât de împiedicat înainte? Îmi pare rău, fato. Nu ştiu de ce am făcut asta, dar nu se va mai întâmpla, îţi promit.

Capitolul 26

Trecu o vreme până când Sabrina ieşi din ceaţa în care o lăsase sărutul lui Duncan. Tremura de ceva timp, însă nu-şi dăduse seama, abia acum devenise conştientă de acest lucru. Totuşi, nu intră înapoi în încăpere, pentru a se încălzi. Se duse la grajd, căutându-l pe birjarul care le adusese aici.

Era acolo, din fericire, şi fu de acord să o ducă acasă, să-şi poată schimba hainele. Mătuşile ei nu aveau să ştie că se udase până la piele, aşa că nu trebuia să le dea nicio explicaţie. Nu era în stare să dea nicio explicaţie acum, nu când nu reuşea nici ea să înţeleagă ce se întâmplase.

Duncan o sărutase, o făcuse să simtă fiori până în adâncul sufletului, apoi jurase că nu avea să o mai facă niciodată. Ce să înţeleagă din toate astea? Că fusese un accident, ceva făcut sub impulsul momentului, care nu ar fi

trebuit să se întâmple şi probabil nu s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi aflat în mijlocul unei furtuni violente? Furtunile o linişteau, însă se părea că pe el îl excita furia mamei naturi. Da, era ceva primitiv, presupuse ea, care putea stârni pasiunea unui bărbat.

Îşi dori ca el să nu o fi făcut. Ştiind cât de minunat şi excitant fusese să fie sărutată de el, nu avea să se liniştească prea curând. Dar asta nu mai conta acum când descoperise că se îndrăgostise de el.

Nu era cu adevărat surprinsă. Avusese indicii vagi că se îndrăgostea, pe care încercase să le ignore. Însă trebuia să recunoască… Ştia că iubirea pentru Duncan avea să o facă să se simtă nefericită. Cum se putea altfel, când nu-l putea avea pentru ea şi era nevoită să-l vadă căsătorindu-se cu o altă fată? În plus, avea să fie mereu în preajma lui, erau vecini! Avea să-i întâlnească adesea, pe el şi pe soţia lui, iar apoi pe ei împreună cu copiii lor.

Întârziase la prânz, deşi nu conta, deoarece prânzul era servit pe parcursul mai multor ore, ca şi micul dejun, ca să nu se înghesuie toţi deodată la masă. Nu ar fi contat oricum, de vreme ce-şi pierduse apetitul din cauza emoţiilor prea puternice care-i făcuseră stomacul să se strânge ghem.

Se alătură mătuşilor ei în camera de zi. Ele mâncaseră deja; fu chestionată în privinţa schimbării rochiei, însă ea spuse doar că fusese nevoită să se schimbe, fără să le ofere vreun motiv. Ele acceptară explicaţia, trăgând propriile concluzii, aşa cum ea ştiuse că aveau să facă, ceea ce o împiedicase să le mintă. Însă ele erau nerăbdătoare să îi povestească noutăţile pe care le aveau.

Alice o întrecu pe Hilary, spunând:

— Ophelia s-a hotărât să stea aici, în loc să se întoarcă la noi, şi a trimis deja după lucrurile ei.

Sabrina nu era surprinsă că Ophelia dorea să stea aici, acum că fusese invitată, ci de faptul că putea.

— Tot mai au vreun loc aici?

— Nu, niciunul, însă le are pe prietenele ei, iar ele s-au oferit să-i facă loc în camera pe care o împart.

Hilary îşi împărtăşi părerea, adăugând:

— Nu văd de ce ar vrea să stea înghesuită cu alte câteva fete, când ar putea avea propria cameră la doar zece minute distanţă.

Sabrina înţelegea însă, şi spuse:

— Locuind aici, este mai puţin probabil să piardă ceva din cele ce se întâmplă.

Nu mai adăugă că probabil Ophelia prefera înghesuiala, de vreme ce-i oferea audienţa de care părea să aibă nevoie constant. Acesta era un gând mai puţin plăcut, pe care preferă să-l ţină pentru ea. În plus, şederea la Summers Glade avea să pună capăt definitiv bârfelor care circulau pe seama Opheliei, în caz că acest lucru nu se întâmplase deja după ce-şi făcuse apariţia acolo.

Alice aproape confirmă atunci când spuse:

— Se presupune că a fost invitată înapoi, aşa că nu mai există probleme între ea şi familia Thackeray, şi chiar că tânărul Duncan s-a răzgândit şi o va cere din nou de soţie. Ar trebui oare să subliniem că este aici doar din cauză că ai fost tu invitată, iar ea era musafira noastră atunci?

Sabrina oftă în sinea ei. Nu-i păsa deloc despre bârfele pe seama Opheliei, însă nu voia să fie responsabilă de influenţarea direcţiei în care o luau acestea.

— Cred că, dacă lordul Neville vrea să se ştie că nu este aici la invitaţia lui, va face cunoscut acest lucru el însuşi. Nu depinde de noi să corectăm presupunerile false pe marginea acestui subiect. Lasă-i pe toţi să creadă ce doresc. Ştii prea bine că oricum aşa vor face.

Acesta era un subiect sensibil, iar Sabrina regretă de îndată că-l atinsese, aşa că adăugă repede:

— Am auzit că se dansează diseară. A fost confirmat?

— Da, replică Alice. Dar nu trebuie să te grăbeşti acasă să scoţi de la naftalină rochiile de bal. Va fi ceva lipsit de formalitate.

— Trebuie să fie aşa, arătă Hilary. În cazul unor adunări atât de mari, este aproape imposibil să programezi ceva pentru care toată lumea trebuie să se pregătească

deodată. Îţi poţi imagina opt femei în aceeaşi cameră, cu opt rochii de bal întinse peste tot şi opt cameriste încercând să-şi îmbrace deodată doamnele? Nu se poate face, nu fără o confuzie totală şi fără să se aprindă temperamentele.

Sabrina îşi imaginã scena şi zâmbi.

— Nu ştiu ce să spun, s-ar putea să fie amuzant de privit.

— L-ai întâlnit deja pe lordul Archibald MacTavish, draga mea? întrebă Alice în continuare.

— Nu, dar am auzit că este aici, replică Sabrina. Voi l-aţi întâlnit?

— Nu încă, deşi sperăm să o facem astăzi.

— Ea speră, o corectă Hilary pe sora ei. Are ideea asta prostească legată de faptul că lordul MacTavish este văduv şi ar putea să-şi găsească şi el o soţie.

Sabrina ridică dintr-o sprânceană.

— Ei, mătuşă Alice, doar nu te gândeşti să te căsătoreşti?

Alice roşi şi-şi drese vocea.

— Sigur că nu. M-am gândit doar că dacă nepotul lui se mută în Anglia, va fi singur acolo în munţi.

— Nu ştim cum e casa lui, răspunse Hilary. Din ce ştim noi, poate fi plină până la refuz cu alte rude de-ale lui.

— De fapt, este destul de goală, din ce spune Duncan, replică Alice, rânjind către Hilary triumfător, mulţumită că avea o informaţie de care sora ei nu ştiuse.

Sabrina se hotărî să oprească disputa lor înainte să devină prea serioasă, satisfăcându-şi propria curiozitate.

— Ai vorbit cu Duncan? o întrebă ea pe Alice.

— Da, imediat după prânz, deşi nu pentru prea mult timp. Bietul băiat părea supărat dintr-un oarecare motiv. A întrebat unde ai plecat, iar eu nu i-am putut răspunde. Presupun că atunci ai plecat acasă să te schimbi?

— Posibil, replică Sabrina, simţindu-se inconfortabil, şi încercă să întrebe pe un ton cât mai nonşalant: M-a căutat cu un motiv anume, sau a întrebat doar unde eram?

— Nu, dar este în regulă să-l cauţi şi să afli, spuse Alice.

— Da, confirmă Hilary. Este acceptabil să faci aşa ceva în cadrul unei asemenea adunări. La urma urmei, eşti vecina lui.

Sabrina se uită cu ochii îngustaţi la cele două mătuşi ale ei, conştientă de ceea ce făceau.

— Dacă este ceva important, sunt sigură că mă va găsi. Dar, între timp, nu vă mai imaginaţi lucruri care nu există. Mă vede pur şi simplu ca pe o prietenă, ceva ce tind să facă vecinii.

Privind-o pe Sabrina părăsind încăperea, Alice spuse:

— A subliniat lucrul ăsta într-un mod destul de drăguţ, nu crezi?

— Da, poate puţin cam mult. O place, să ştii.

— Aşa am crezut şi eu, însă se pare că ea nu crede la fel, spuse Alice, încruntându-se gânditoare.

— Poţi să o învinuieşti că nu are încredere în ea, după dezastrul de la Londra?

— Nu a fost chiar un dezastru, mai degrabă un…

— Dezastru.

— Jur, Hilary, ai putea să nu mă contrazici măcar o dată, când am căzut de acord în privinţa lui Duncan MacTavish? Dacă Sabrina crede că el vrea să fie doar prieteni, nu va observa niciunul din indiciile care i-ar contrazice această părere. Trebuie să o convingem că are şansa de a face o partidă frumoasă.

Capitolul 27

Ophelia nu părea prea stânjenită de faptul că era singura femeie îmbrăcată cu o rochie de bal. Şi-ar fi schimbat hainele, totuşi, dacă ar fi observat la timp şi nu abia când se afla deja la jumătatea sălii de bal. Fusese prea ocupată să-l caute cu privirea pe Raphael Locke pentru a observa ce purta restul lumii.

Însă ignoră acest fapt după surpriza iniţială şi disconfortul momentan. Ştia că arăta splendid, la urma

urmei, iar asta era tot ce conta. Pur şi simplu avea să fie şi mai strălucitoare în comparaţie cu celelalte femei, ceea ce nu o deranja absolut deloc şi era exact aşa cum trebuia să fie.

Încă nu-l văzuse pe moştenitorului familiei Locke, însă văzu că Mavis era acolo şi fu extrem de iritată de acest fapt. Scorpia ar fi trebuit să părăsească deja Summers Glade până acum, dar se părea că, deşi fusese etichetată drept o mincinoasă şi o trădătoare de prieteni, nu era suficient de ruşinată pentru a pleca. Ophelia trebuia să se gândească la altceva pentru a o alunga în lacrimi acasă.

Când îl văzu în sfârşit pe Raphael Locke, acesta era lângă Sabrina – din nou? Era intolerabil! Ce vedeau şi el, şi Duncan atât de interesant la fata aia? Cu siguranţă nu felul în care arăta. Era amuzantă, spusese Mavis. Ce prostie! Era mai probabil că obţineau de la ea ceva ce nu ar fi trebuit, da, asta trebuia să fie. Cine ar fi crezut că acest şoricel de ţară avea o moralã atât de îndoielnică? Dar de ce nu? Şi aşa nu avea speranţa de a se căsători vreodată, aşa că nu ar fi avut de ce să-i pese dacă-şi păta reputaţia, nu?

Ophelia se plimbă în direcţia lor, sperând ca niciun domn să nu o oprească în drum. Avu noroc, de data aceasta, şi ajunse fără niciun însoţitor. Îi oferi Sabrinei un zâmbet scurt înainte de a-i arunca o privire afectată, despre care ştia că era deosebit de flatantă, de vreme ce o exersase suficient de mult în faţa oglinzii.

— Nu cred că am avut plăcerea, spuse Ophelia. Vrei să faci onorurile, Sabrina?

— Desigur, spuse aceasta, zâmbind poznaş. Lady Ophelia, vi-l prezint pe Raphael Locke, din familia Locke, care provine dintr-un lung şir de duci şi care va continua cu siguranţă această linie cândva – asta dacă nu-l împuşcă întâi vreo femeie ofensată de felul ciudat în care flirtează.

În loc să fie insultat, aşa cum s-ar fi aşteptat Ophelia, lordul Locke izbucni în râs. Dar ce altceva ar fi putut face, pentru a nu fi nepoliticos? Cu toate acestea, trebuia să fie îngrozit de o asemenea prezentare. Ce o determinase pe Sabrina să spună ceva atât de ridicol?

— Nu cred niciun cuvânt, replică Ophelia, atrăgându-i din nou atenţia.

— O, este destul de adevărat, cel puţin partea despre flirtat. Obiectez însă faţă de caracterizarea acestuia drept ciudat, flirtez într-un mod destul de rafinat, trebuie să-ţi spun.

Era drăguţ. Cât de frumos din partea lui. Ar fi trebuit însă să o pună pe Sabrina la locul ei, aşa cum ar fi făcut Ophelia. Se întoarse spre ea, pentru a face exact acest lucru, însă Sabrina alese să plece tocmai atunci, şi, de vreme ce asta era exact ce sperase Ophelia, îşi ţinu gura închisă.

— Scuzaţi-mă, spuse Sabrina. Cred că mătuşile mele au nevoie de ajutor.

Raphael, care-i cunoscuse mătuşile mai devreme, le văzu în cealaltă parte a sălii şi protestă.

— Pentru ce? Stau amândouă acolo, singure.

Sabrina chicoti.

— Exact. Dacă le-ai cunoaşte mai bine, ai şti că au nevoie frecvent să fie salvate – una de cealaltă. Chiar şi în mijlocul unei astfel de petreceri, când ar trebui să se simtă bine, nu trec nici măcar cinci minute fără să înceapă să se certe dintr-o cauză sau alta. Nu contează motivul. Alege orice subiect, iar ele se vor contrazice pe marginea lui.

— Ei bine, dacă trebuie să faci pe îngerul arbitrajului, poţi pleca, spuse el cu un oftat exagerat. Dar ţine minte că nu am uitat cu câtă abilitate ai evitat invitaţia mea la dans. Fii sigură că voi deschide subiectul mai târziu.

Sabrina plecă, deşi cu o uşoară roşeaţă în obraji. Ophelia pufni în sinea ei, şi dacă nu ar fi fost vorba de un sunet atât de puţin delicat, ar fi făcut-o mai tare. Dacă putea face ceva în acest sens, nu aveau să danseze în această seară, îşi promise ea.

Însă acum era singură cu Raphael Locke şi se aflau suficient de departe de ceilalţi oaspeţi pentru a nu fi auziţi. El se purta în sfârşit aşa cum trebuia, măsurând-o cu ochii lui albaştri, încet, cu atenţie. Ea nu era deloc stingherită de această examinare, era obişnuită să se uite lumea la ea,

chiar şi în acest fel metodic, aşa cum o făcea el, şi chiar se aşteptase la asta mai repede.

— Chiar eşti extraordinar de frumoasă, îi spuse Raphael în cele din urmă, nu plin de admiraţie, ci mai degrabă cu o surprindere întârziată. Dar probabil auzi asta atât de des, încât nu prea mai are însemnătate.

Era adevărat, dar nu era înţelept să spună asta, aşa că replică:

— Dimpotrivă, o doamnă nu se poate sătura de astfel de complimente, mai ales de la un domn atât de frumos ca dumneata.

Dintr-un oarecare motiv, complimentul ei îl făcu să devină tensionat şi îşi îndepărtă privirea. Ea află de ce atunci când Raphael spuse cu îndrăzneală:

— Nu căuta să faci o altă cucerire, draga mea. În familia mea bărbaţii fac cuceririle, nu le place să fie vânaţi de femei mânate de gânduri de căsătorie.

Ophelia s-ar fi putut supăra uşor, însă asta nu i-ar fi folosit la nimic.

— Lord Locke, ce vrei să spui? Cu siguranţă nu insinuezi că aş dori să mă căsătoresc cu dumneata doar pentru că te găsesc frumos? Mulţi bărbaţi mi se par frumoşi şi, dacă mă complimentează, s-ar putea să le returnez complimentul, aşa cum am făcut-o acum. Este ceva perfect inocent, te asigur, fără niciun motiv ascuns.

— Excelent, replică el vesel. Mă bucur să aud asta, într-adevăr mă bucur.

Ar fi trebuit să se simtă jenat acum din cauza greşelii sale, însă nu era. În schimb, zâmbea într-un fel care insinua că era sceptic. Ei bine, nu conta. Avea să se căsătorească cu el. Tocmai luase decizia. Era tânăr şi foarte frumos, iar ducatul şi averea considerabilă pe care avea să le moştenească îi conveneau de minune. Însă nu avea de gând să mai tolereze asocierea lui cu Sabrina, sordidă sau nu, şi voia să o înăbuşe în faşă.

— Nu ar trebui să fii atât de clar, ştii? şopti ea pe un ton conspirativ.

— Clar? În legătură cu ce, rogu-te?

— Cu faptul că te culci cu Sabrina. Sau nu-ţi pasă că reputaţia ei este în pericol?

Reacţia lui nu fu deloc cea anticipată de ea. Oricare alt bărbat ar fi asigurat-o pe loc că nu se petrecuse nimic între el şi Sabrina. Fie că era sau nu era adevărat, acela ar fi fost răspunsul demn de un gentleman. Iar apoi ar fi avut grijă să o evite pe Sabrina, fie şi numai pentru a-şi susţine afirmaţia. Oricum ar fi fost, nu ar mai fi gravitat în jurul fetei aceleia.

În schimb, Raphael Locke se îndepărtă cu un pas de Ophelia, îi aruncă o privire incredulă în timp ce roşeaţa îi urca treptat în obraji, şi, cu o expresie ce părea încărcată de mânie, începu să se îndepărteze de ea fără să-i dea niciun răspuns. Se răzgândi, totuşi, se întoarse şi, de data aceasta cu furia evidentă, se năpusti asupra ei.

— Dumnezeule, ce bârfitoare oribilă eşti! spuse el pe un ton uimit. Auzisem asta, dar nu credeam că o femeie poate fi atât de rău-voitoare, însă se pare că este adevărat. Însă te avertizez, Lady Ophelia, dacă încerci să împrăştii zvonul acesta despre Sabrina, care nu este deloc adevărat, te voi aduce eu însumi la ruină. Înţelegi? Mă voi asigura că nu mai eşti primită niciodată în societate. Frumuseţea ta superficială nu te va salva, draga mea, îţi promit că nu te va salva.

Se îndepărtă apoi, cu spatele drept, cu furia ţinută sub control – nu ridicase vocea nici măcar pentru o secundă – şi o lăsă şocată. Simpla idee că-i vorbise astfel, ei, şi că o ameninţase doar pentru a proteja un nimeni ca Sabrina era peste puterea ei de înţelegere. Ei bine, acum nu-l mai voia. Prostul îşi distrusese orice şansă.

Mai rămânea însă Duncan MacTavish.

*

Ophelia oftă în sinea ei. Nu voia cu adevărat să se căsătorească cu el, însă nu era chiar atât de rău pe cât se temuse. Era diferit, cu accentul lui, cu părul său roşu şi modul obtuz caracteristic, însă era suficient de frumos, şi

toate femeile de acolo păreau să-l considere o partidă bună, ceea ce era tot ce conta, din punctul ei de vedere.

Însă interacţiunea cu scoţianul acela obtuz – nici măcar nu pricepuse că-şi ceruse iertare cu o zi înainte – şi cu mândria lui rănită avea să fie un test al răbdării pentru ea. Cu toate acestea, o voia înapoi. Asta era evident, cel puţin pentru ea, altfel nu ar fi fost aici. Se prefăcea doar neinteresat, plin de resentimente, presupunea ea, şi probabil dându-se de ceasul morţii să găsească un mod de a o recâştiga fără să lase impresia că era dispus să o ierte.

Putea să ajute din acest punct de vedere, pretinzând că incidentul fusese uitat în ceea ce o privea pe ea. Putea fi mai amuzant să-l lase pe el să se zbată, doar din pricină că nu o iertase de îndată, însă în jur se aflau toate acele tinere care trebuiau să-şi dea seama că nu aveau nicio şansă cu el, nu atâta timp cât ea era aici. Nu mai dorea să vadă priviri umede şi gene fluturând, nu mai multe decât văzuse deja.

Cât despre Sabrina şi atenţia pe care i-o acorda Duncan, aşa cum se părea că se întâmplase cu o seară în urmă, era evident că era vorba doar despre încercarea de a o face pe ea geloasă. Ca şi cum Sabrina ar fi putut-o face geloasă. Cât de absurd! Însă cel puţin Ophelia îşi dăduse seama ce punea el la cale şi ştia exact cum să contracareze o astfel de tentativă.

Capitolul 28

Acum că oaspeţii erau deja de câteva zile la Summers Glade, iar Duncan fusese prezentat, sau, în unele cazuri, prezentat din nou, nimeni nu îl mai percepea ca fiind un străin. Simpla trecere a câtorva zile îl ridicase la rangul de „unul dintre ei”.

Acest lucru duse la apariţia unui fenomen pe care el îl observă mai târziu în acea zi. Acum îi era tot mai dificil să

treacă dintr-o încăpere în alta fără să fie oprit de cineva care dorea să vorbească cu el. Descoperi că prefera să fie „străin”, când cei mai mulţi ezitau în a-l aborda.

Fenomenul continuă şi seara. Încercase să ajungă în sala de bal mai repede, deoarece se aştepta să o găsească acolo pe Sabrina şi voia să corecteze gafa pe care o făcuse cu ea mai devreme, pe terasă. Însă nu pe toţi oaspeţii îi interesa dansul, oricât de lipsit de formalitate ar fi fost, aşa că mulţi dintre ei erau încă împrăştiaţi prin celelalte săli. Nici unuia nu i se păruse deplasat să-l târască în camera de zi pentru a regla o ceartă, sau într-o altă cameră, unde pur şi simplu nu putea pierde o discuţie sau alta.

Nedorind să fie prea nepoliticos şi străduindu-se din greu să nu fie aşa, Duncan fusese reţinut din nou şi din nou, aşa că trecuseră deja câteva ore înainte să reuşească să scape şi să ajungă în sala de bal. Dar lucrurile nu se terminară aici, aşa cum sperase.

Ochii lui se opriră direct asupra Sabrinei, care era în capătul îndepărtat al sălii, trecând peste Ophelia fără să o vadă cu adevărat, deşi ei nu-i scăpă acest amănunt. Între ei se aflau însă prea multe persoane, fiecare hotărâtă să-l oprească pentru a-i spune ceva, aşa că atunci când ajunse în sfârşit lângă Sabrina, era deja iritat, iar tonul lui fu puţin prea aspru când o salută.

Atentă ca de obicei, ea îi aruncă o privire şi râse, ghicind:

— Nu eşti obişnuit să fii atât de popular, nu-i aşa?

— Nu-i asta, fată. În Scoţia nu deschidem gura numai să ne auzim pe noi înşine vorbind, aşa cum fac englezii ăştia, stăm de vorbă despre lucruri serioase.

— Înţeleg, răspunse ea, zâmbind încă larg. Trebuie să fi fost dificil pentru tine să susţii toate acele conversaţii frivole cu mine.

El roşi până la rădăcina părului şi încercă să repare repede lucrurile.

— Nu am vrut să spun…

— Duncan, opreşte-te, chicoti ea cu blândeţe. Ar trebui să ştii deja când te tachinez.

El oftă. Avea dreptate. Ar fi trebuit să ştie. Însă se aşteptase ca ea să fi avut o atitudine mai rezervată faţă de el după cele petrecute între ei pe terasă, poate chiar să fi fost supărată pe el. Cu toate acestea, acum că se gândea la asta, era aproape imposibil să şi-o imagineze pe Sabrina supărată, cu adevărat supărată, cu vocea ridicată, cu ochii aruncând fulgere – asta ar fi fost ceva interesant, ochii aceia violeţi plini de pasiune...

Îşi îndepărtă privirea de la ea, pentru ca ea să nu vadă ce-i făceau aceste gânduri. Din nefericire, de această dată ochii lui o întâlniră pe Ophelia, iar el nu putu rata zâmbetul pe care i-l adresă aceasta, pornind în direcţia lui.

Nu dură mult până să-şi dea seama că faptul că stătea lângă Sabrina, pe care Ophelia o cunoştea bine, îi oferea acesteia scuza perfectă de a se apropia de ei. Asta îl făcu să plece pe dată.

— Mă întorc, fată, îi aruncă el Sabrinei înainte de a se grăbi să plece.

Dură mai mult de o oră până să reuşească să revină la Sabrina. Îşi dăduse seama după ce plecase că fugitul din calea Opheliei, pe care nu o putea suporta, nu avea să funcţioneze cu ea prezentă în casă în fiecare zi. Trebuia pur şi simplu să o facă să stea departe de el, de vreme ce încercarea de a o ignora nu păruse să o facă să înţeleagă acest mesaj.

— Se pare că îţi datorez câteva scuze acum, îi spuse el Sabrinei, alăturându-i-se lângă masa cu bunătăţi.

— Doar câteva? replică ea, ridicând dintr-o sprânceană. Mă pot gândi la cel puţin şapte.

Numărul ciudat pe care-l spusese şi faţa ei serioasă îl făcură să creadă că de această dată era serioasă.

— Oh, ce altceva am mai făcut?

— Ei bine, în primul rând nu m-ai invitat încă la dans. În al doilea rând, ar trebui să-ţi ceri scuze pentru faptul că te gândeşti să-ţi ceri scuze atunci când nu ai de ce. În al treilea rând, nu ar trebui să pari atât de surprins când cineva te ia peste picior, pentru că ar putea crede că ai nevoie de o lecţie în arta caraghioslâcurilor, văzându-şi de

drum cu el.

— Cu ce? întrebă el exasperat, după ce încercă să urmărească firul ciudat al discursului ei.

— Cu piciorul, desigur.

Râsul lui, atunci când izbucni, fu cu atât mai zgomotos cu cât ea îşi păstra încă expresia serioasă. Momentan nu îi păsa dacă atrăgea privirile cuiva asupra lor. Reuşise încă o dată să-l facă să se simtă absolut confortabil, să-i alunge mai mult sau mai puţin iritările zilei, ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

— Într-una din zilele astea te voi întreba despre celelalte patru motive pentru care trebuie să-mi cer scuze.

— O, bine, e perfect că mai am timp la dispoziţie pentru a fi cât mai creativă. Pot să fiu foarte, foarte caraghioasă atunci când îmi pun mintea la asta, să ştii.

El îi zâmbi larg şi sublinie.

— Dar tot îmi voi cere scuze pentru că te-am lăsat singură după-masă, când ar fi trebuit să te însoţesc acasă, să te schimbi. Nu am nicio scuză pentru un astfel de comportament. M-am întors în sala de bal când mi-am dat seama de asta, dar erai deja plecată.

— Acum cine se comportă prosteşte? Nu e ca şi cum a trebuit să mă întorc tocmai la Londra pentru nişte haine uscate. Este suficient de uşor să ajung acasă, când locuiesc aproape după colţ. De aceea ai fost supărat astăzi? La vederea sprâncenei lui ridicate, adăugă: mătuşile mele au spus că aşa păreai.

— Ei, printre alte lucruri, da. Cu ambii mei bunici sperând să-mi găsesc o mireasă înainte de sfârşitul petrecerii, mă simt puţin presat. Fie îi dezamăgesc pe ei, fie mă dezamăgesc pe mine luând o decizie pripită – nu există nicio variantă câştigătoare. Pe Neville nu-mi pasă dacă îl dezamăgesc, dar este de aceeaşi părere cu Archie asupra acestui subiect, iar pe el îmi pasă dacă îl dezamăgesc. Pe de altă parte, Archie are nişte aşteptări prosteşti, dar nu-i poţi spune asta unui bătrân scoţian încăpăţânat.

— Asta chiar că este o încurcătură, replică Sabrina, cu buzele strânse, gânditoare. Poate că, dacă nu ai încerca

atât de mult să iei această decizie dificilă, lucrurile ar deveni m-au uşoare pentru tine.

— Şi soarele ar reuşi să strălucească toată ziua, cred, contracara el.

De vreme ce aproape toată ziua plouase, ea-l certă uşor:

— Nu fi atât de neîncrezător, uneori chiar funcţionează. În cazul meu, am descoperit că, dacă nu mă îngrijorez de moarte din cauza unei situaţii, răspunsul îmi soseşte uneori pe neaşteptate. Nu întotdeauna, desigur, aşa ar fi prea simplu, însă suficient de des pentru a încerca să nu mă îngrijorez atunci când apare o nouă problemă. Unele încurcături au darul de a se corecta singure, fără niciun fel de ajutor. Mi-ar plăcea să se întâmple asta în toate situaţiile, termină ea cu un zâmbet.

— Eşti puţin cam tânără pentru atâta filosofie, fată.

— Aşa crezi? spuse ea, căscând ochii cu o falsă naivitate. Când nu este vorba decât despre logica unui copil, pe care cei mai mulţi adulţi au tendinţa de a o uita de îndată ce se maturizează?

El chicoti. Era atât de grozavă, prietena aceasta a lui. În plus, arăta absolut adorabil în această seară, cu rochia ei albastră simplă şi cu ochii scânteind de veselie. Menţionase invitaţia la dans în glumă, însă voia să danseze cu ea, şi-şi dădu seama de ce. Voia să o atingă.

Duncan oftă în sinea lui. Trebuia să pună capăt acestor gânduri. Ea nu era interesată de el în acest fel, nici măcar o dată nu-l privise altfel decât cu camaraderie. Îl considera un prieten. Tare bun prieten mai era, dacă se năpustea asupra ei cu fiecare ocazie pe care o avea.

Avea să o sperie dacă nu-şi controla cumva atracţia subită pe care o simţea pentru ea. Oricât i-ar mai fi plăcut să-i fure un sărut sau două, prefera mai degrabă prietenia ei, pe care o preţuia peste măsură.

Însă putea dansa cu ea. Chiar dacă ei nu-i păsa prea mult, probabil se aştepta la un dans măcar. Un dans, apoi avea să se concentreze din nou asupra sarcinii de a-şi găsi o soţie.

Capitolul 29

— Te căsătoreşti cu mine, Sabrina?

Ea se gândi că aşteptase până erau în mijlocul ringului de dans pentru a-i pune această întrebare neaşteptată, pentru ca ea să nu plece şi să-l ignore, aşa cum ar fi trebuit să facă. Ratã un pas şi aproape că-i făcu pe amândoi să cadă. De această dată, nu i se părea amuzant. Căsătoria nu era un subiect de glumă, cel puţin nu într-un mod atât de direct.

— Nu fi absurd, îi spuse ea în cele din urmă. Ştii foarte bine că nu ne-am potrivi. Şi apoi, familia ta nu ar fi oricum de acord, dar ştii asta suficient de bine.

— Dacă acestea sunt singurele tale obiecţii, putem stabili deja data nunţii.

Ea îşi dădu ochii peste cap în direcţia lui. Glumea. Îşi dorea numai să i se pară şi ei la fel de amuzant. Dacă ar fi crezut că era serios, ar fi fost extrem de flatată. Însă era realistă, ştia că nu reprezintă o partidă bună, chiar dacă nu ar fi avut un scandal ataşat numelui ei. Dar exista unul, şi cele mai multe familii, mai ales cele care se mândreau cu genealogia imaculată, o tăiaseră de mult de pe lista de posibile partenere pentru moştenitorii lor.

În plus, tocmai se hotărâse în această după-masă că nu avea să se căsătorească niciodată, după ce ajunsese la concluzia sfâşietoare că iubea un bărbat pe care nu-l putea avea niciodată. N-ar fi fost corect să se căsătorească cu altcineva, nici dacă acel cineva era Raphael Locke, care merita o astfel de soartă pentru că trata acest subiect într-un mod atât de frivol.

— De ce nu mă crezi? întrebă Raphael după tăcerea ei prelungită.

— Nu sunt oarbă, Rafe, spuse ea, inconfortabil.

El ignoră aluzia la felul în care arăta, spunând în schimb:

— Eşti minunată, asta eşti. Aş prefera să mă căsătoresc cu cineva a cărei companie îmi place decât cu vreo fetişcană care-şi petrece tot timpul aranjându-se în faţa unei oglinzi.

Ea râse.

— Ei bine, trebuie să recunosc că nu mă împac prea bine cu oglinzile. Dar chiar dacă te-aş crede, răspunsul meu tot „nu” ar fi.

— De ce?

Cum să-i explice fără să-i explice de fapt? Se hotărî să nu încerce, inversând direcţia interogatoriului.

— Nu eşti deloc devastat de refuzul meu, ceea ce dovedeşte că nu mă iubeşti.

— Păi, nu, dar te plac suficient de mult şi nu am nicio îndoială că şi iubirea va veni cât de curând.

Ea pufni în direcţia lui.

— De ce te-ai aştepta la asta după căsătorie, în loc să aştepţi întâi să te îndrăgosteşti şi abia apoi să te căsătoreşti, aşa cum e ordinea naturală a lucrurilor? De ce ai vrea să te căsătoreşti atât de tânăr, fără să trebuiască neapărat şi fără să fie vorba de dragoste?

El îi aruncă o privire rănită.

— Nu crezi că ai putea învăţa să mă iubeşti?

— De vreme ce nu ţi-am oferit niciun motiv că sunt interesată de tine, nu poţi trage concluzia că mă interesează altcineva?

— Aha! Mărturiseşti aşadar că iubeşti pe altcineva?

Ea clipi. El părea să fie prea victorios ca urmare a acestei concluzii.

— Despre asta este vorba? Aştepţi o mărturisire cum că…

— Ei, ei, nu spune ceva ce vom regreta amândoi. Nu, sper doar că doi oameni pe care-i plac se vor trezi şi vor vedea ce este în faţa lor înainte să fie prea târziu.

Raphael Locke avea totuşi o latură serioasă, pe care Sabrina o vedea acum. Asta-l făcea mult mai atrăgător decât atitudinea lui obişnuită, însă ea abia observă.

— Şi despre care doi oameni ar fi vorba? întrebă ea,

îngustându-şi privirea cu suspiciune.

— Tu, desigur, şi scoţianul acela tare de cap, replică el cu simplitate.

Sabrina roşi violent. Dumnezeule, cum putea să-i fi ghicit sentimentele, când ea tocmai le descoperise? Era oare atât de evident? Se uitase prea mult la Duncan, poate? Îl privise într-un fel nepotrivit? Era îngrozită de perspectivă. Sau era doar din cauză că petrecuse atât e mult timp cu Duncan în seara precedentă, iar acest lucru fusese observat? Dacă acesta era cazul, atunci Raphael făcuse doar o presupunere, iar ea nu avea de gând să-i dea un alt motiv de a exclama „aha!”

— Te înşeli, spuse ea succint. Eu şi Duncan suntem doar prieteni.

El nu pufni, dar scoase un sunet similar, exprimându-şi scepticismul. Nu făcu însă niciun comentariu, iar tăcerea se prelungi, forţând-o să dezvolte ideea. El făcea încă evident presupuneri false – cel puţin în privinţa lui Duncan. Propriile ei sentimente nu prea contau, nu atunci când nu li se răspundea la fel.

— Nu-mi imaginez de unde ai rămas cu impresia aceasta, spuse ea. Duncan chiar stă de vorbă cu mine despre dilema alegerii unei soţii dintre fetele prezente aici. Intenţionam să i-o recomand pe sora ta. Asta ar trebui să te mulţumească, dacă, aşa cum spui, îl placi.

De data aceasta, Raphael chicoti.

— Problema e că îl plac, aşa că nu i-aş dori să se căsătorească cu sora mea, care l-ar înnebuni în mai puţin de o lună.

Ea se încruntă la el.

— Prostii. Îţi iubeşti sora. Cum să nu o faci, când e atât de adorabilă? Poate că tachinarea ta continuă o face să se comporte astfel încât să înnebunească pe cineva.

El zâmbi.

— Poate, dar nu despre asta este vorba. Poate că dansează cu ea acum. Făcu o pauză, încercând să găsească cu privirea celălalt cuplu pe ringul de dans. Dar ascultă de cineva care recunoaşte semnele, doamnă. Nu este deloc

interesat de sora mea mai mică.

— Şi, spune-mi, te rog, ce te face să crezi că este interesat de mine?

— Poate pentru că te caută atunci când nu eşti cu el. Poate pentru că deja mi-a aruncat nişte priviri aspre de când dansez cu tine. Poate pentru că Lady Ophelia este aici atunci când nu ar trebui să fie, însă este aici deoarece el n-a suportat să ştie că nu poţi veni decât dacă vine şi ea.

Sabrina îl privi fără niciun fel de expresie pentru câteva clipe, până când reuşi să înţeleagă fraza lui lungă şi întortocheată. Apoi oftă.

— Ai înţeles complet greşit reacţiile lui Duncan, dar este normal, de vreme ce nu eşti conştient de toate circumstanţele.

— Care ar fi acestea?

— În principiu, efectul pe care-l am asupra unor oameni. Sunt conştientă de acest lucru. De fapt, mă străduiesc în această direcţie.

El se încrunta acum.

— Despre ce vorbeşti? Ce efect?

— Îi fac pe oameni să se simtă în largul lor, Rafe. Orice ar fi ceea ce-i deranjează, iritare, frustrare, furie chiar, sunt capabilă să-i scot din acea stare prostindu-mă sau râzând. Este chiar uimitor cât de mult bine face râsul. Însă în cazul lui Duncan, el era copleşit de tot felul de emoţii negative din momentul sosirii aici, deoarece nu dorise să vină. Ambii săi bunici adăugau pe deasupra frustrare, insistând să rezolve cât mai curând problema căsătoriei. Şi sincer vorbind… Acum şoptea. Nu cred că-l place deloc pe lordul Neville. Nu aş îndrăzni să întreb, însă, din remarcile pe care le-a făcut, aşa am înţeles.

— Şi ce vrei să spui cu toate astea?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Păcătosule, ştii foarte bine. Duncan este mereu frustrat sau furios, iar eu îl fac să uite de necazurile sale pentru puţin timp, asta este tot. Tu nu ai căuta pe cineva care te poate face să uiţi puţin faptul că dimineaţă te aşteaptă ghilotina?

El râse acum.

— *Touché.* Într-adevăr, te-aş împacheta şi te-aş lua cu mine acasă.

Sabrina rânji.

— Ei bine, Duncan nu trebuie să meargă atât de departe, de vreme ce locuiesc în vecinătate. Ştie foarte bine că mă poate vizita oricând are nevoie să fie înveselit.

— Asta presupunând că el crede că vei fi mereu disponibilă, dar ce se întâmplă dacă te căsătoreşti şi te muţi de aici? Crezi că s-a gândit la asta?

— De ce să o facă, când probabil le voi călca mătuşilor mele pe urme şi nu mă voi căsători niciodată?

— Dumnezeule, ce pierdere! spuse el pe un ton exagerat, apoi continuă, serios: Doar nu crezi cu adevărat că un scandal prostesc ar putea opri pe cineva să te ia în căsătorie dacă doreşte cu adevărat să facă asta, nu-i aşa?

— De fapt, ştiu prea bine că l-ar putea opri, şi ştii şi tu la fel de bine, având în vedere că scopul celor mai multe căsătorii este acela de a continua linia genealogică, iar dacă scandalul legat de familia mea este crezut, nu am prea multe şanse să nasc moştenitori.

De data aceasta Raphael chiar pufăi.

— Ştii foarte bine că nu ai nicio intenţie de a-ţi curma viaţa intenţionat, şi oricine cu ceva minte ar şti asta la fel de bine, când eşti atât de plină de viaţă şi veselie. N-ai niciun oscior melancolic în tine, draga mea.

Ea-l privi cu ochii larg deschişi.

— Ei bine, nu, nu am, dar de unde ideea că lumea ar avea minte – în afară de noi doi, desigur?

El râse din toată inima.

— Dacă priveşti lucrurile din punctul ăsta de vedere, presupun că ai dreptate. Desigur, dacă ai fi de acord să te căsătoreşti cu mine – nu să o faci de-adevărat, ci doar să pretinzi, ca să spun aşa – care crezi că ar fi reacţia lui Duncan?

— Cred că ar fi primul care să mă felicite şi să-mi dorească fericire, dacă asta crede că-mi doresc.

Raphael scoase un sunet dezaprobator.

— Nu sunt de acord, cred că ar fi foarte gelos, dacă nu şi-a dat încă seama că acesta-i motivul pentru care nu poate suporta să mă vadă dansând cu tine. Vrei să încercăm să aflăm?

— Eşti din nou ridicol şi te comporţi prosteşte. Prietenii pot fi geloşi pe prieteni, ştii, sau nu ai trăit vreo experienţă de aceasta, în care cel mai bun prieten te ignoră şi se distrează cu alţi prieteni? Gelozia nu implică întotdeauna dragoste. Departe de asta. Invidia ia multe forme diferite.

— Da, da, spuse el exasperat. Dar de ce să nu încercăm, oricum? Nu va face niciun rău reputaţiei tale, nici reputaţiei mele, dacă vom anunţa mai târziu că te-ai răzgândit şi nu doreşti să te căsătoreşti cu mine.

— Ei bine, există posibilitatea ca un tânăr din cei prezenţi să mă observe şi să îmi ceară cu adevărat mâna, dar nu o va face dacă pretind că sunt logodită cu tine. Nu că m-aş aştepta să se întâmple aşa ceva, dar dacă s-ar întâmpla, mi-aş pierde şansa din cauza acestei şarade.

El oftă în timp ce o conducea în afara ringului de dans.

— Gândeşte-te la asta, Sabrina. Ştii că nu va face niciun rău nimănui, şi ai putea fi surprinsă în mod plăcut de rezultat.

Capitolul 30

Să se gândească la asta? Sabrina nu se putu gândi la altceva în următoarea oră. Dacă Raphael avea dreptate şi Duncan încă nu-şi dăduse seama că se îndrăgostise de ea? Sărutul pe care i-l dăduse părea să sprijine acest gând. Fusese supărat şi stânjenit după aceea, totuşi, de ce o sărutase dacă între ei nu exista decât prietenie?

Însă când apărură gândurile raţionale, ştiu că nu avea să o facă, nu avea să fie de acord cu propunerea lui Rafe. Ar fi însemnat să-l înşele pe Duncan, şi nu-i putea face asta.

În plus, totul sunase logic, după cum prezentase Raphael situaţia, însă orice putea fi prezentat într-un asemenea fel. Era însă o nesăbuinţă din partea ei să vrea să creadă aşa ceva. Jocul de-a „ce-ar fi dacă…” nu făcuse niciodată parte din natura ei realistă.

Apoi, după discuţia cu Ophelia, îşi scoase cu totul acest gând din minte.

— Ai observat cum încearcă să mă facă geloasă? îi toarse Ophelia la ureche. Cred că e prostesc, dar nu-i poţi spune unui bărbat asta, nici nu-l poţi face să recunoască aşa ceva.

Remarca, sosită ca din neant, după ce Ophelia se apropiase pe nesimţite de ea, o făcu pe Sabrina să se simtă confuză pentru un moment. De obicei nu era atât de grea de cap, însă după ce tocmai de terminase de meditat pe marginea subiectului geloziei, deschis de către Raphael Locke, discuţia pe marginea aceluiaşi subiect, venită din partea unei persoane total diferite, o derută pentru moment.

Dori să-şi fi putut retrage întrebarea pe care o pusese fără să se gândească.

— Cine?

Confuzia i se risipi înainte ca Ophelia să-i dea răspunsul evident. Ar fi preferat foarte mult să nu fi avut conversaţia care urmă.

— Duncan, desigur, spuse Ophelia, adăugând apoi, surprinsă. Pari uimită.

Sabrina nu era uimită, însă Ophelia se aşteptase probabil să fie, şi continuase ca şi cum ar fi fost.

— Nu-mi spune că ai crezut că atenţia pe care ţi-a acordat-o a fost pentru că ar fi putut fi interesat de tine? adăugă apoi, cu un chicotit. Draga mea, am crezut că, dintre toţi oamenii, tu ai şti mai bine de atât.

— Nu am crezut aşa ceva, replică Sabrina, pe un ton mai defensiv decât i-ar fi plăcut. Eu şi Duncan suntem doar prieteni.

— Poate că aşa crezi, dar asta nu face decât să arate cât de naivă eşti. Te asigur, este totul o prefăcătorie din

partea lui, în speranţa că îl voi băga în seamă.

Pe Sabrina o durură cuvintele Opheliei şi se întrebă dacă nu cumva aceasta fusese intenţia ei. Poate că nu era demnă de a fi soţie, dar îi plăcea să creadă că putea fi prietena cuiva. Cu toate acestea, blonda sugera că Duncan nu s-ar fi împrietenit cu ea fără a avea acest motiv ascuns.

— Prietenia nu te-ar putea face geloasă, Ophelia – sau te-ar putea?

— Cu siguranţă nu, replică Ophelia fără răbdare. Dar el speră că voi crede că este vorba de ceva mai mult, sau încă nu ai înţeles ce spun?

— Nu, bănuiesc că încă nu, spuse Sabrina pe un ton sec. Credeam că este vorba despre gelozie.

Ophelia roşi, însă era hotărâtă să revină asupra discuţiei.

— Încercam doar să te scutesc de o suferinţă care nu e necesară, draga mea, în cazul în care ai înţeles greşit atenţia pe care ţi-a dat-o Duncan. Dar dacă presupuneai că este vorba doar despre prietenie, atunci nu vei fi rănită când se va căsători cu mine.

— Nu, sigur că nu, fu Sabrina forţată să răspundă.

Deşi îşi dori să adauge că avea să-i fie milă de el în acest caz, reuşi să se abţină totuşi.

— Bine, replică Ophelia, şi apoi adăugă, încruntându-se gânditoare: Cred că ar trebui să o avertizez şi pe Amanda Locke. Face acelaşi lucru cu ea, dacă nu ai observat. Iar ea, cel puţin, are să-şi închipuie că interesul lui este real, nu doar un spectacol pus în scenă de dragul meu.

Sabrina obosise să asculte insultele subtile ale Opheliei, care nu erau deloc subtile pentru cineva cu un nivel minim de inteligenţă. Era deja familiarizată cu tacticile fetei blonde, însă o uimea faptul că aceasta le folosea deschis asupra ei, ca şi cum ar fi fost prea prostuţă sau naivă să-şi dea seama că era insultată în mod deliberat.

— Sunt perfect conştientă de „deficienţele” mele, spuse ea rigid. Sunt, de asemenea, conştientă de faptul că Amanda Locke nu are nici unele. Cu tot respectul, Ophelia,

interesul lui Duncan faţă de Amanda ar putea fi unul real.

Ophelia râse, un sunet plin de încredere în sine.

— Sigur că ar putea fi, însă nu este.

— Nu ai de unde să ştii cu siguranţă, Ophelia, insistă Sabrina.

Ophelia scoase doar un sunet dezaprobator şi spuse:

— Eşti atât de naivă, dar nu ai fost la han ieri să vezi cât de mult regretă că a rupt logodna. A fost atât de evident în fiecare cuvânt al său. Dar sunt sigură că va corecta asta cât de curând. Trebuie întâi să se ocupe de mândria aceea prostească a lui, din cauza insultelor mele nefericite, şi nu o poate face decât pedepsindu-mă înainte de a ne împăca. Prostuţul, s-a decis că va fi suficient să mă facă geloasă. Nu funcţionează, însă atâta timp cât el crede altfel, va fi satisfăcut, presupun.

În gâtul Sabrinei creştea un nod, motiv pentru care-i fu dificil să răspundă:

— Crezi aşadar că Duncan te va cere din nou de soţie?

— Ştiu că o va face. Nu ştiu de ce simt bărbaţii nevoia de a regla scorul atunci când este vorba de mândria lor, însă o fac, iar Duncan nu este diferit de ceilalţi. Însă este doar o chestiune de timp, Sabrina, înainte să fim din nou logodiţi.

— Eşti sigură că nu eşti tu cea care are speranţe false?

Sabrinei nu-i venea să creadă că spusese aşa ceva. La urma urmei, era vorba de Ophelia Reid, regina sezonului, cea mai frumoasă şi mai dorită debutantă care ieşise pe piaţa căsătoriilor în ultima decadă, poate chiar mai mult. Nu fu surprinsă aşadar când Ophelia se supără.

Temeritatea ei îi atrase o privire urâcioasă şi o replică acidă.

— Trebuie să trăieşti aşa ceva, înainte să înţelegi toate nuanţele. Cum să explic asta cuiva care nu a fost niciodată peţită? Întâi, este vorba despre sărutul pasional pe care mi l-a dat la han, înainte să iasă ca o furtună afară. A fost evident că nu intenţionase să-şi dezvăluie

sentimentele într-un mod atât de dramatic, însă pur şi simplu nu s-a putut abţine. Are noroc că nu ne-a văzut nimeni, altfel aş fi fost compromisă şi atunci ar fi fost forţat să se căsătorească cu mine. Nu doresc asta, la fel cum nu o doreşte nici el, aşa că nu am povestit nimănui – cu excepţia ta, de vreme ce eşti atât de obtuză şi nu văd niciun alt mod de a te face să înţelegi.

Stânjeneala Sabrinei fu probabil cea care o făcea să simtă furie şi, nefiind prea familiarizată cu acest sentiment, nu se gândi prea mult înainte de a spune:

— Ai putea să mă scuteşti de această lecţie. Te asigur, aş putea ignora în continuare aceste… nuanţe.

— Nicio problemă, toarse Ophelia. Nu mă deranjează deloc să te educ, draga mea. Mai este vorba şi despre faptul că îl surprind mereu pe Duncan aruncându-mi câte o privire atunci când nu crede că-l observ.

— Nu poţi trage nicio concluzie…

— Nu am terminat, aproape că se repezi Ophelia, apoi tuşi şi continuă pe tonul ei dulce prefăcut: Asta, împreună cu sărutul pe care mi l-a furat, este suficient pentru a stabili care sunt sentimentele lui faţă de mine. Dar mai este vorba şi despre această campanie a lui de a mă face geloasă. Înţelegi acum de ce ştiu că mă vrea înapoi? A rupt logodna noastră într-un moment de furie. Nu-l învinovăţesc, deoarece atunci asta îmi doream. Acum regretă, însă mândria nu-l lasă să repare lucrurile de îndată, de unde toate aceste mici maşinaţiuni între timp.

— Aş spune că singura maşinaţiune care are loc aici, Ophelia, este falsa ta prietenie cu mine. Dacă trebuie avertizat cineva, aceea eşti tu. Duncan m-a sărutat şi pe mine, însă nu am presupus că ar însemna ceva. Mi s-a spus şi că mă urmăreşte cu privirea, dar nu sunt atât de prostuţă încât să cred că şi asta ar însemna ceva. Interesul său pentru Amanda Locke este probabil real, iar ea ar fi extrem de potrivită ca soţie pentru el. Tu nu mă placi, ai lăsat asta să se înţeleagă suficient de clar, aşa că te rog scuteşte-mă de aceste discuţii „prieteneşti” în viitor. De fapt, Ophelia, ţi-aş mulţumi foarte mult dacă ai sta naibii departe de mine.

Capitolul 31

Sabrina nu mai făcuse niciodată în viaţa ei ceva atât de... atât de diferit de natura ei. Fusese vorba de sentimentul nefamiliar de furie, încă prezent, care o făcu să-şi caute haina şi să plece de la Summers Glade fără să le spună nici măcar mătuşilor ei, trimiţându-le doar un scurt mesaj prin domnul Jacobs. Umilinţa însă, pe care o simţi până în adâncul sufletului, fu cea care o făcu să alerge tot drumul până acasă, fără să aştepte să-i fie adusă trăsura.

Pur şi simplu nu-i venea să creadă că-i spusese acele lucruri Opheliei. A răspunde cu răutate răutăţii nu i se potrivea deloc, indiferent de cât de satisfăcător fusese. Da, Ophelia meritase fiecare cuvânt, însă era aceasta o scuză suficientă pentru a-şi compromite principiile şi natura?

Ar fi putut să se îndepărteze. Acest simplu act de impoliteţe ar fi fost suficient pentru a-i transmite mesajul că era sătulă de Ophelia şi nu mai avea de gând să-i tolereze răutăţile. Dar nu, trebuise să lase furia să preia controlul asupra ei şi să se coboare, în schimb, la nivelul Opheliei.

Ar fi preferat să nu mai revină deloc la Summers Glade, cel puţin nu atâta timp cât era şi Ophelia acolo, dar nu ştia ce scuză să le ofere mătuşilor ei. Se gândi să le spună adevărul, însă respinse ideea. Hilary s-ar fi învinuit pe ea însăşi, deoarece Ophelia era fiica prietenei ei. S-ar fi simţit poate obligată să o informeze pe Lady Mary cu privire la comportamentul oribil al fiicei ei, apoi s-ar fi simţit vinovată şi în legătură cu asta. Sabrina putea cel puţin să o cruţe pe mătuşa ei de aceste sentimente neplăcute, păstrând detaliile incidentului pentru ea.

Îşi dori să poată ignora concluziile Opheliei şi să-l creadă în schimb pe Raphael, însă nu putea. Sărutul pe care i-l dăduse Duncan nu avusese nimic extraordinar de pasional în el, cu excepţia furtunii aflate în plină desfăşurare deasupra capetelor lor. Sărutul lui fusese blând, dulce, surprinzător, minunat, cel puţin pentru ea, însă nu observase vreo pasiune deosebită. Cu toate

acestea, o sărutase pe Ophelia pasional, deşi nu dorise să o facă. Aşa înţelesese de la Ophelia, că fusese cumva forţat să o sărute, iar asta spunea multe despre adevăratele lui sentimente.

Nu se îndoi nici măcar pentru o clipă de adevărul din spusele Opheliei. El o voia înapoi, însă era prea supărat încă pentru a recunoaşte acest lucru. Cum ar fi putut altfel? Ophelia era prea frumoasă pentru ca orice bărbat să nu o dorească pentru sine. Sabrina nu credea totuşi că el o folosea doar pentru a o face geloasă pe Ophelia. Poate pe Amanda, însă nu pe ea. Prietenia lor era adevărată. Trebuia să fie. Nu putea să se înşele atât de mult în privinţa lui – sau despre valoarea propriei persoane.

Apoi sosiră emoţiile dureroase, odată cu acceptarea faptului că bărbatul pe care îl iubea iubea pe altcineva, pe cineva care nici măcar nu era demnă de el. Ştiuse că avea să simtă asta, dar atât de curând?

Într-un mod destul de natural, ochii i se umplură de lacrimi, atât de multe, încât curând alerga fără nicio ţintă, fără să vadă de fapt unde mergea. Când aproape că se împiedică de o rădăcină, se opri pentru un moment şi-şi limpezi privirea, descoperind că alergase în cerc şi aproape că ajunsese înapoi la Summers Glade. De aceea, trăsura care tocmai pleca de la conac o ajunse din urmă destul de repede.

— Ce naiba faci? auzi ea înainte ca Duncan să sară de pe locul birjarului şi să o împingă în interiorul trăsurii.

Înăuntru nu era niciun pic de lumină. El luase primul vehicul care avea caii deja înşeuaţi, trăsura care ar fi trebuit să le ducă pe ea şi pe mătuşile ei acasă la sfârşitul serii, şi care era pregătită deja pentru asta.

El nu-i putu vedea aşadar lacrimile atunci când o urmă în interiorul trăsurii, iar următoarea lui întrebare sună la fel de furioasă ca prima.

— Ce s-a întâmplat de ai plecat fugind spre casă?

— Nimic.

— Nimic? Când ai fost atât de supărată, că nici măcar nu ai mai aşteptat trăsura?

— Îmi place să merg pe jos…

— Alergai!

— Este frig…

— Fată, vreau adevărul, nu alte scuze. Te-am văzut vorbind cu Ophelia. Ce ţi-a spus de te-a supărat aşa tare?

— Duncan, vreau doar să ajung acasă. Dacă nu vrei să merg pe jos, atunci du-mă tu acasă.

Probabil că acum el auzi tremuratul din vocea ei, după ce o lăsase să spună mai mult de câteva cuvinte fără să o întrerupă, deoarece îşi apropie degetele de obrazul ei şi-i găsi acolo lacrimile a căror prezenţă o suspectase; apoi o luă în braţe, aproape strivind-o din cauza propriei lui supărări.

— Îmi pare rău, fată, murmură el. Nu trebuie să vorbeşti despre asta dacă nu vrei. Sunt o brută lipsită de sensibilitate.

Nu era deloc aşa, de fapt, încerca să-şi răscumpere greşeala ştergându-i lacrimile din ochi şi de pe obraji cu propriile sale buze. Fu absolut natural să treacă la a o săruta pe ea în schimb. Ea nu obiectă, desigur. Nu se putea imagina obiectând la sărutările lui Duncan, fie că erau date din simpatie şi prietenie, fie…

Ca şi furia, pasiunea era un sentiment uimitor în privinţa repeziciunii cu care putea sosi, preluând controlul. Întunericul absolut făcuse ca restul simţurilor să fie mult mai ascuţite, mai ales atingerea, iar ceea ce simţea în afară, ca şi ceea ce simţea înăuntru era ceva în faţa căruia nu putea rezista.

Sabrina nici măcar nu încercă. Ştia foarte bine ce se putea întâmpla, ce se întâmpla de fapt, şi se afla în poziţia unică de a nu-i păsa. Putea să ignore binele sau răul acuma, deoarece hotărâse deja să nu se căsătorească niciodată, iar bărbatul pe care îl iubea îi oferea acum o mostră a vieţii maritale. Desigur că nu avea să refuze oportunitatea. Avea să accepte orice i-ar fi oferit el, inclusiv aceste câteva momente furate de pasiune, care reprezentau visele ei devenite realitate.

Exista o senzaţie de irealitate, totuşi, de dubiu că

ceva atât de minunat putea fi real; trebuia să fie un vis în schimb. Însă, vis sau realitate, nu trebuia refuzat, ci savurat la maximum, iar Sabrina făcu întocmai acest lucru.

Părul ei era deja deranjat din cauză că alergase, aşa că lui Duncan îi fu uşor să-şi treacă degetele prin el, trăgând-o într-o poziţie în care o putea săruta şi mai adânc. Limba lui era când timidă, când îndrăzneaţă, incitând-o să se alăture jocului, devenind apoi dintr-odată sălbatică, gustând-o cu o intensitate aproape sălbatică, iar ea răspunse la fel, uimită şi încântată de fiecare nouă senzaţie care o traversa.

Îi era tot mai dificil să respire, până când îşi dădu seama că era prea ocupată să se bucure de ceea ce simţea pentru a se mai gândi la ceva atât de lumesc, precum respiratul. Încercă să se gândească şi la asta apoi, deşi icnetele ei ocazionale sugerau că nu prea reuşea. Deveni însă mai uşor atunci când gura lui se mută în jos, pe gât, însă acest lucru dădu drumul unui nou val de senzaţii care îi opri respiraţia, de data aceasta, de încântare.

Haina i se desfăcu – nu se obosise să o încheie, şi-o strânsese doar în jurul corpului atunci când plecase de la conac – atunci când gura lui mai coborî puţin. La cât era de înalt, îi era puţin dificil să ajungă acolo unde voia, aşa că ea nu fu surprinsă atunci când dădu la o parte bancheta şi îngenunche în faţa ei.

Săruturile lui urmau acum decolteul pătrat al rochiei sale de zi, a cărui adâncime era mult redusă faţă de cea a unei rochii de seară. Era departe de sâni, însă ea fu încântată peste măsură, deoarece nimeni nu o mai sărutase pe piept, de fapt nimeni nu o mai sărutase deloc.

Mâinile ei, care se odihneau pe umerii lui, urcară ezitând spre părul lui Duncan, apoi coborâră din nou pe umeri – nu era sigură ce să facă cu ele, când tot ce-şi dorea de fapt era să-l tragă cât mai aproape.

În trăsură devenea tot mai cald. Ea observă acest lucru aproape în acelaşi timp cu Duncan, care începu să-i dea jos haina, îndepărtând-o apoi pe a lui, iar ea nu putut decât să aprobe în gând această acţiune. Nu fu de prea

mult ajutor, deoarece rochia ei cu mâneci lungi era făcută dintr-un material gros, aşa că îl aprobă din nou în sinea ei atunci când îi dădu jos rochia şi apoi el îşi scoase cămaşa.

Ce n-ar fi dat pentru o lumânare atunci, sau pentru lumina lunii măcar, orice fel de lumină, de fapt, însă nu se zărea nicio geană de lumină nicăieri. Până atunci nu văzuse piepturi dezgolite, decât pe cele ale statuilor, însă nu era acelaşi lucru cu pielea caldă pe care o simţea sub degete, şi pe care dorea să o şi vadă, nu doar să o atingă.

Se întreba dacă el simţea la fel, deoarece părea să încerce să-şi imagineze cum arăta ea, atingând-o doar peste tot. O mângâie de-a lungul braţelor, peste umeri, în jurul gâtului şi în jos, peste piept.

Icnetul ei fu unul de surpriză atunci când mâinile lui îi cuprinseră sânii. Între pielea lui şi a ei mai exista stratul subţire al cămăşuţei, dar la fel de bine putea să nu fie nimic, atât de fierbinţi erau palmele lui şi atât de fermă atingerea sa. Când gura lui se întoarse din nou peste a ei, în timp ce mâinile îi frământau sânii moi, prin ea trecu un fior de fierbinţeală care îi străbătu întregul trup şi erupse, făcând-o să scoată un geamăt lung de plăcere. Însă asta era nimic în comparaţia cu intensitatea senzaţiilor care urmară atunci când el o întinse pe banchetă şi continuă să o educe în deliciile amorului.

Trăsura era mare şi luxoasă, dar aşa era şi normal, de vreme ce purta blazonul marchizului. Banchetele erau late, pluşate şi confortabile, acoperite cu catifea, ferestrele erau bine izolate împotriva frigului de-afară, la fel ca o cameră dintr-o casă – cu paturi înguste. Nu era exact locul în care ar fi ales ea să-şi piardă virginitatea, dar nu avea niciunul de ales. Ceea ce se întâmpla era condus de impulsurile de moment, nu făcea obiectul reflecţiei, altfel poate nu s-ar fi întâmplat.

Adânc în sinea ei, se temea că el avea să se oprească, se temea că avea să-şi vină în fire în orice moment, aşa cum făcuse după sărutul de pe terasă, sau că ea avea să se trezească din vis, dacă era cumva un vis. Teama aceasta oferi un sentiment de urgenţă emoţiilor care o copleşeau.

Voia să savureze totul încet, însă în acelaşi timp voia să se grăbească, pentru a avea timp să trăiască întreaga experienţă.

Dacă el i-ar fi spus, simplu, „vreau să fac dragoste cu tine”, s-ar fi putut relaxa şi bucura de fiecare moment. Însă aşa suspecta că acest impuls al său era numai atât, un impuls, care putea lua sfârşit în orice moment dacă intervenea raţiunea. Îşi dori să ştie cum putea preveni asta, însă, în inocenţa ei, nu ştia cum altfel să-l facă să se grăbească decât spunându-i asta, iar asta era în afara discuţiei, deoarece cuvintele ei ar fi putut fi tocmai lucrul care putea sfărâma momentul lor magic, aducându-i din nou în lumea reală.

Mâinile lui continuară să sculpteze forma corpului ei în mintea lui, cel puţin aşa părea, după felul în care îi cuprindea talia, şoldurile, alunecând în josul coapselor. Pe drumul de întoarcere, juponul i se agăţă de dosul mâinilor lui şi urcă înspre şolduri, însă ea abia observă acest lucru, dat fiind că acum putea simţi căldura palmelor lui direct pe piele. El îi masă şi mângâie coapsele, pulpele, spatele genunchilor, ridicând, mişcând totul, îi dădu până şi pantofii jos din picioare şi-i masă tălpile. Nu lăsa nicio părticică din ea neexplorată şi o făcea cu foarte mare îndrăzneală, fără urmă din ezitarea pe care o simţea ea atunci când îi înapoia mângâierile.

Se întrebă dacă îndrăzneala aceasta era o trăsătură tipic scoţiană. Dar nu, era prostuţă. Presupunea că şi englezii puteau fi la fel de îndrăzneţi, şi totuşi unii erau dureros de corecţi în etichetă, încât îşi imagina că ar fi cerut permisiunea înainte de a săruta sau a atinge un genunchi sau…

Lucrurile se întâmplară apoi, fără ca ea să-şi fi dat seama unde avea el să o atingă în continuare. Dintr-odată, mâna lui era acolo, atingându-i locul delicat dintre picioare, cu palma apăsând, frecând, în timp ce el o săruta din nou profund, oprindu-i icnetele. Se aştepta poate la un protest? O, nu, nu încăpea niciun protest la ce simţea ea acum, era numai uimire din pricina unei noi senzaţii, tocmai când se

gândea că deja simţise tot ce se putea simţi până atunci.

El tot nu se grăbea. Ea încă îşi dorea să o facă, aşa că se bucură atunci când Duncan i se alătură pe banchetă şi-i umplu simţurile cu prezenţa lui copleşitoare. Parfumul său bărbătesc era atât de diferit de mirosul apei de trandafiri, al pudrei şi al condimentelor dulci, atotprezente într-o casă locuită numai de femei. Pielea lui avea o textură dură, cu muşchi care nu cedau atingerilor, cu păr aspru pe piept, cu umerii atât de largi încât o făceau să se simtă foarte mică şi feminină. În plus, greutatea lui în timp ce-i acoperea încet pielea cu a sa, grosimea catifelată care o umplea încet…

Ţipă, nu atât din pricina durerii bruşte, ci mai mult din cauza surprizei. El îşi ceru imediat scuze, acoperind-o cu sărutări, jurând că nu se putea altfel, dar că nu avea să mai doară niciodată.

Ea îl crezu, desigur, deoarece durerea dispăruse deja, lăsând-o să trăiască doar senzaţia de plinătate dinăuntrul ei, şi toate celelalte senzaţii care apărură după ce el începu să se mişte în ea, senzaţii plăcute care o cuprinseră încet cu totul, crescând treptat în intensitate, aţâţându-i dorinţa, înrobind-o, grăbind-o spre un extaz atât de minunat, încât abia-l putu simţi în deplinătatea lui.

Acum el o săruta tandru. Ajunsese şi el la apogeu, deşi ea nu observase, atât de copleşită de propria experienţă. Crezu că avea să se simtă stânjenită, acum că totul se terminase, dar nu, simţea doar o oboseală plăcută, care ar fi făcut-o să adoarmă pe loc dacă nu i-ar fi reţinut el atenţia cu sărutările.

O ajută să se îmbrace, un ajutor bine-venit, de vreme ce ea abia-şi mai putea ţine ochii deschişi. Ziua aceasta lungă o ajungea din urmă, cu toate întorsăturile pe care le luase. Fusese cea mai neobişnuită, uimitoare, şocantă şi, în cele din urmă, minunată zi din viaţa ei, şi cu toate acestea, abia mai putea rămâne trează pentru a o savura.

Duncan nu-şi mai ceru scuze de această dată pentru ceea ce făcuse. De fapt, nu spuse mai nimic despre asta, în afară de „vom vorbi dimineaţă”, atunci când o lăsă singură în trăsură şi urcă pe capră pentru a o duce acasă. Drumul

dură doar câteva minute, aşa că reuşi să rămână trează până ajunseră.

El o conduse la uşă şi-i dădu un ultim sărut tandru, împreună cu povaţa de a dormi puţin. Mătuşile ei nu erau încă acasă, probabil că aveau să mai întârzie câteva ore, deoarece petrecerea avea să mai dureze măcar atât. Să doarmă? Probabil adormise înainte să pună capul pe pernă, deoarece nu-şi mai aminti niciodată cum ajunsese în pat în acea noapte.

Capitolul 32

Sabrina se trezi cu un zâmbet pe faţă, încă savurându-şi visul. Trebuie să fi fost un vis, cum altfel să fi făcut dragoste cu Duncan MacTavish? Ceva atât de minunat, dar atât de puţin probabil, nu putea fi real. Continuă să creadă asta până când îşi văzu juponul pătat de sânge în vârful grămezii de haine aruncate pe podea.

Se aşeză, uimită, şi rămase pe marginea patului ca într-o ceaţă, amintindu-şi şi retrăind această experienţă uluitoare, încântătoare, plină de fericire pură. Şi-ar fi putut petrece întreaga zi în această stare euforică dacă bătaia în uşă nu ar fi anunţat sosirea cameristei pe care o împărţea cu mătuşile ei, făcând-o să sară şi să-şi ascundă juponul înainte ca aceasta să intre în dormitor.

Nu-şi dădea seama cum reuşise să treacă de corvoada îmbrăcatului şi apoi de întâlnirea cu mătuşile ei jos, fără să lase să se vadă felul în care viaţa i se schimbase, sau că era atât de fericită încât abia putea suporta. I-ar fi plăcut să împărtăşească această fericire, să mărturisească tot ce i se întâmplase, însă nu putea, desigur. Poate că ar fi înţeles. Poate că s-ar fi entuziasmat la fel de mult ca ea şi ar fi aşteptat de îndată un anunţ de căsătorie. Tocmai de aceea nu voia să spună nimic.

Duncan nu o ceruse de soţie, deşi spusese că aveau să vorbească în această dimineaţă, ceea ce implica faptul

că avea să o facă. Ea se aştepta la asta acum, acesta fiind unul dintre motivele pentru care era atât de fericită, însă voia să-i dea clar de înţeles că nu era obligat. Dacă fusese doar un impuls din partea lui, nu avea să-l forţeze să o ia în căsătorie, spunându-le şi altora despre cele întâmplate. Nu avea de gând să regrete nimic. Cum ar fi putut, când îl iubea? Dar dacă o cerea de soţie, trebuia să fie din motivele corecte, nu pentru că i-o cereau mătuşile ei.

Abia aştepta să ajungă la Summers Glade şi să-l vadă pe Duncan, aşa că-şi grăbi mătuşile spre trăsura care le aştepta. Era puţin deconcertant să se afle în interiorul aceluiaşi vehicul, cu amintirile celor întâmplate acolo cu atât de puţin timp în urmă, iar dacă obrajii i se înroşiră puţin pe parcursul călătoriei, mătuşile ei nu observară nimic.

Ajunseră la timp pentru micul dejun, iar Hilary şi Alice se îndreptară direct spre sala de mese. Sperând să-l găsească întâi pe Duncan, Sabrina declină invitaţia de a li se alătura. Dădu în schimb de Raphael, care era hotărât să o reţină.

Se gândea că ar trebui să-i spună că avusese dreptate, cel puţin parţial. Duncan nu avusese nevoie să fie „trezit”, aşa cum sugerase Raphael, avusese nevoie doar de ocazia potrivită, iar ea i-o oferise cu fuga ei de la conac, în seara precedentă, ceea ce-l făcuse să o urmeze cu promptitudine. Asta dovedea nevoia de însoţitoare a tinerelor domnişoare, de vreme ce prezenţa lor neînsoţite lângă cineva de care erau atrase aducea cu sine tentaţii care se puteau dovedi a fi imposibil de învins.

Distrasă de încercarea de a-l găsi pe Duncan în camera de zi, asculta numai pe jumătate ceea ce spunea Raphael, deşi observă rigiditatea tonului lui şi nota de dezgust prezentă în acesta.

— Tema acestei adunări s-a transformat într-una de sărbătorire, spuse el. Desigur, depinde de fiecare individ în parte şi, dacă stai să te gândeşti, mă tem că niciuna dintre tabere nu are multe de sărbătorit. Niciun idiot îndrăgostit de regina de gheaţă nu ar simţi nevoia să sărbătorească,

deşi ar trebui, dat fiind faptul că aşa scapă de o soartă mai rea decât moartea, doar că încă nu o ştiu. Iar tinerele domnişoare care şi-au închipuit că au vreo şansă cu stimatul nostru nou-venit, inclusiv tu, draga mea, vor fi acum dezamăgite.

Ultima remarcă reuşi să ajungă la urechile Sabrinei, care întrebă:

— Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre întâmplările fericite care nu au însă niciun fel de logică.

— Ei bine, mulţumesc pentru lipsa logicii din explicaţiile tale referitoare la lucrurile care nu au logică.

— Nu mă băga în seamă, Sabrina. Aş fi preferat să nu fiu eu cel care ţi dă vestea, spuse el cu un oftat, înainte de a se îndepărta.

— Asta-i cu siguranţă lămuritor, mormăi Sabrina pentru sine.

Se gândi să îl urmeze pentru a-i cere explicaţii suplimentare, cel puţin una din care să înţeleagă ceva, când o văzu pe Hilary dând buzna în încăpere, observând-o şi grăbindu-se spre ea, spunând:

— Nu pot să cred!

Sabrina recunoscu semnele care indicau că Hilary avea să facă o criză, aşa că, din obişnuinţă, încercă să dezamorseze situaţia.

— Nici eu, spuse ea dând cu înţelegere din cap, adăugând apoi cu un rânjet. Ce anume nu putem crede?

— Nu încerca tacticile astea cu mine, dragă, asta este ceva prea greu de crezut. De data asta eram atât de sigură că am dreptate. Asta nu face decât să arate că speculaţiile ar trebui lăsate doar în seama agenţilor de bursă londonezi.

Sabrina clipi. Făcuse mătuşa ei o glumă sau era serioasă?

— Ai cumpărat ceva acţiuni?

Hilary pufni.

— Nu vorbesc despre acţiuni, vorbesc despre capriciile amorului. Ştiu că ai spus că sunteţi doar prieteni, dar eram sigură că este ceva mai mult de atât la mijloc…

— Stai puţin, o întrerupse Sabrina cu o exasperare plină de amuzament. Cum am ajuns eu implicată în asta? Despre care dintre prietenii mei vorbeşti?

Hilary se încruntă la ea.

— Nu-mi spune că nu ai auzit încă? Se pare că a fost anunţat aseară, imediat după ce am plecat eu cu Alice, de aceea nu am aflat decât abia acum. Tu, desigur, ai plecat acasă din cauza durerii de cap, dar cu siguranţă că cineva ţi-a spus până acum, nu? Doar despre asta vorbeşte toată lumea în dimineaţa aceasta.

Discuţia aceasta părea să ia aceeaşi turnură lipsită de sens ca şi conversaţia pe care Sabrina tocmai o avusese cu Raphael, suficient însă pentru a o face să simtă fiori de îngrijorare.

— Ce anume a fost anunţat?

— Că fostul cuplu de logodnici s-a împăcat, trecând peste ruptura care i-a separat la început, şi că sunt din nou logodiţi şi fericiţi.

Culoarea dispăru din obrajii Sabrinei. Momentul de ameţeală o făcu să caute braţul lui Hilary pentru a se sprijini. Hilary nu observă, continuând să-şi exprime neîncrederea.

— Nu are niciun sens pentru mine, zău că nu. La ce bun atâta bătaie de cap şi atâtea cheltuieli cu petrecerea aceasta, cu atâtea fete aici din care flăcăul să poată alege, dacă ştia de la bun început că nu era vorba decât de o mică ceartă peste care se putea trece?

— Cine să ştie?

— Neville, desigur. Sper că-şi dă seama cât de multă dezamăgire a produs anunţul său. Ce mai sărbătoare! Este o afurisită de tragedie.

Tragedie, nu. Şoc, da. Nu chiar neaşteptat, doar uitat pentru puţin timp că acesta era cel mai probabil rezultat. Ophelia avusese aşadar dreptate tot timpul şi, din nefericire, şi Sabrina la fel. Noaptea trecută, cele întâmplate între ea şi Duncan fuseseră rezultatul unui impuls al lui, o oportunitate pe care un bărbat sănătos nu o putea trece cu vederea, iar ea nu încercase deloc să

oprească lucrurile. Însă nici acum nu putea regreta că le lăsase să se întâmple.

Ceea ce durea, totuşi, ce era devastator pentru ea era că se împăcase cu Ophelia şi o ceruse de soţie imediat după ce făcuse dragoste cu ea. Un interval de timp scurs între cele două, chiar dacă numai o săptămână, ar fi îndulcit lovitura. Însă se părea că noaptea petrecută cu Sabrina fusese catalizatorul de care avusese nevoie pentru a-şi da seama care erau sentimentele lui adevărate.

Ophelia intră în cameră tocmai atunci şi fu întâmpinată de complimente spuse cu jumătate de gură de câteva dintre persoanele prezente, deşi nu păru să observe, deoarece radia de triumf. Raphael avusese dreptate într-o privinţă, cel puţin – aceea că nimeni nu părea să dorească sărbătorirea acestei logodne. Tinerii prezenţi acolo, cu excepţia lui Raphael, care părea să nu o placă deloc, erau fără îndoială dezamăgiţi, dacă nu de-a dreptul nefericiţi că Ophelia era oficial indisponibilă din nou. Şi mai era acolo cel puţin o femeie ale cărei speranţe fuseseră zdrobite…

Sabrina nu se simţea în stare să o asculte pe Ophelia lăudându-se, dar ştia că avea să o facă, dacă i se oferea ocazia. Credea că singurul mod de a evita acest lucru era să plece, şi încă foarte repede, înainte ca londoneza să apuce să o observe.

— Nu mă simt prea bine, mătuşă Hilary.

— Nu te învinuiesc deloc, draga mea. Şi mie mi-e cam greaţă. Să mergem acasă?

— Da, te rog.

Capitolul 33

Bătaia în uşă îl trezi în cele din urmă pe Duncan, suficient pentru ca el să mormăie că oricine era de cealaltă parte a uşii avea să sufere consecinţele dacă nu pleca de îndată. Persoana din spatele uşii nu încetă. În schimb,

deschise uşa. Duncan nu observă, aşezat încă în mijlocul patului, încercând să-şi vină în fire, deoarece simţea că-şi pierde minţile.

— Nu arăţi prea bine, prietene. Ai băut puţin cam mult aseară, sărbătorind?

Duncan deschise un ochi injectat, îl aţinti pe Raphael Locke cu el şi spuse:

— Mă duc să caut nişte ulei fierbinte. Cărbunii sunt încinşi şi aşteaptă să te prăjeşti deasupra lor.

Raphael chicoti şi trase un scaun lângă patul lui Duncan! Acesta, văzând că musafirul nepoftit nu avea de gând să plece, gemu şi-şi ascunse capul sub pernă.

Din nefericire, deşi acum vocea lui Raphael era înăbuşită, încă o putea auzi.

— Ştiu de ce m-aş simţi eu groaznic în dimineaţa asta, luând toate lucrurile în considerare, dar care este scuza ta? De vreme ce te-ai răzgândit cu privire la căsătoria cu Ophelia…

— De ce naiba aş face aşa ceva?

— Poate din cauză că este atât de frumoasă încât te lasă fără suflare?

Duncan se ridică din nou, pufnind.

— Ceea ce unui englez i se pare frumos unui scoţian i se poate părea palid şi bolnav. Un scoţian îşi doreşte ca fata lui să aibă o constituţie solidă şi destulă carne pe oase ca să reziste iernilor geroase. Crezi că Ophelia ar supravieţui în nord, că ar rezista primelor semne de vreme rea? Vremea rea este o constantă acolo, nu excepţia.

Mi-aş fi dat seama la timp de asta, chiar dacă nu m-ar fi îndepărtat cu limba ei veninoasă.

— Dar de-acum vei locui în Anglia, nu? Aşa că ce mai contează?

— Dacă aş crede că nu-mi voi mai vedea niciodată tărâmul natal, m-aş veşteji şi aş muri.

— Atunci cum se face, prietene, că te-ai logodit din nou cu ea?

Duncan avea pe vârful limbii un răspuns automat, însă cum era a doua oară că Raphael insinua că Duncan se

răzgândise în privinţa Opheliei, îşi aduse aminte motivul pentru care se îmbătase atât de rău în seara precedentă.

Iar asta-i stârni o altă amintire, cu ambii săi bunici confruntându-l şi spunându-i că acum trebuie să se căsătorească cu Ophelia, dar el era prea beat pentru a-i mai păsa de ceva. Chiar le spusese asta? Că nu-i păsa?

Încercarea de a-şi aminti totul era dureroasă, făcându-i capul să-i bubuie şi mai tare, aşa că în cele din urmă renunţă şi replică:

— Nu de bunăvoie, te asigur.

— Ah, deci aşa stau lucrurile? spuse Raphael, dezgustat şi dezamăgit în egală măsură. Cumva mi-am închipuit că ai avea o natură mai independentă şi n-ai face atât de uşor jocurile bătrânului.

— De când te interesează pe tine ce fac eu?

— De când am decis să te iau sub aripa mea, desigur, replică Raphael.

— Du-ţi aripa altundeva, mie nu-mi trebuie.

Raphael chicoti.

— Prea târziu. Nu-mi abandonez prietenii doar pentru că se dovedesc a fi nişte imbecili de primă clasă.

— Este ultimul meu avertisment, prietene. Dacă nu ieşi de aici şi nu mă laşi să mor în pace…

— Ei, ei, nu face ameninţări pe care nu le poţi duce la îndeplinire în condiţia în care te afli.

Era un argument solid, îşi dădu Duncan seama cu întârziere, aşa că renunţă să-l mai dea afară şi îşi ascunse din nou capul sub pernă. Spera că dacă ignora ce mai spunea Raphael avea să-l facă pe acesta să-i înţeleagă mesajul. În mod absolut uimitor, chiar reuşi să mai adoarmă puţin, ceea ce era o binecuvântare, luând în considerare durerea pe care o simţea.

Când se trezi pentru a doua oară, nu avea habar cât de târziu era, dar cel puţin capul nu-i mai bubuia atât de tare. Dar, dacă sperase cumva că Raphael Locke plecase de mult, se înşela amarnic. Englezul era încă aşezat pe scaunul de lângă pat, citind dintr-o carte pe care o luase probabil de pe micul raft din cameră. Nu erau cărţile lui

Duncan, fuseseră deja aici, ca parte a decorului din dormitor, atunci când se mutase el.

— Cât este ceasul? mormăi Duncan ridicându-se în capul oaselor, cu multă grijă, pentru a nu stârni din nou bubuiturile din capul său.

— Nu este prea târziu, replică Raphael, punând cartea deoparte. Cred că mai poţi prinde prânzul, dacă te grăbeşti puţin.

Simplul gând la mâncare îl făcu pe Duncan să se înverzească la faţă. La o secundă după asta, se grăbea spre oala de noapte, unde vărsă mare parte din otrava pe care o avea în corp. O altă binecuvântare. Se simţi mult mai bine după acest episod, atunci când se târî din nou în pat.

— Încă eşti aici? bombăni el, văzându-l pe Raphael încă aşezat lângă pat, cu degetele împletite în faţa gurii, privindu-l cu calm.

— Întotdeauna dormi complet îmbrăcat? replică Raphael, ignorând întrebarea care-i fusese pusă.

— Doar atunci când nu-mi amintesc cum am ajuns în pat.

— Ah, da. Asta este o scuză destul de bună, presupun, fu replica înţepată.

— De ce eşti încă aici?

— Din curiozitate, desigur. Mărturisesc că pur şi simplu nu înţeleg ce s-a întâmplat ieri, sau cum te-ai transformat într-un aşa prost peste noapte. Va fi destul de greu să scapi de mine, prietene, înainte să mărturiseşti totul.

— Dacă mi-aş aminti ce s-a întâmplat ieri, ţi-aş putea face pe plac, dar de vreme ce nu pot…

— Scuza asta nu va funcţiona, te asigur. Odată ce-ţi vii în fire, amintirile vor reveni şi ele. Voi aştepta.

— Atunci aşteaptă altundeva, dacă nu te deranjează, spuse Duncan.

— Şi să te las să te ascunzi şi mai mult de adevăr? Nu, nu, prezenţa mea îţi va stimula memoria, sunt sigur, dacă nu din alt motiv, măcar pentru acela că după ce voi afla ce doresc să ştiu voi pleca, lăsându-te în pace.

Dacă Duncan nu s-ar fi gândit că efortul l-ar fi costat din nou o durere crâncenă de cap, l-ar fi aruncat pe Raphael afară din cameră. În schimb, se întinse din nou, închise ochii şi încercă să rememoreze evenimentele nopţii trecute. Încetul cu încetul, memoria lui începu să se limpezească.

— Ai cam roşit, prietene, remarcă Raphael cu un chicotit. Desigur, arată mult mai bine decât nuanţa aceea de verde de mai devreme.

Roşeaţa lui Duncan se înteţi. Ar fi dat orice să fie singur atunci, să analizeze mai pe îndelete ceea ce-şi amintea, însă cu oaspetele lui nepoftit, care aştepta detalii, oftă în sinea lui şi lăsă deoparte acele amintiri, pentru mai târziu.

— A făcut-o să plângă. Asta m-a înfuriat, ştiind din proprie experienţă ce limbă veninoasă are, şi am vrut să ştiu ce i-a spus.

— Îmi imaginez cine este cea cu limba veninoasă, dar pe cine a făcut să plângă?

Întrebarea fusese însoţită de o căutătură care sugera că fuseseră stimulate instinctele protectoare ale lui Raphael, ceea ce fu suficient pentru ca Duncan să replice:

— Nu pe sora ta, pe Sabrina. Am încercat să aflu de la ea ce s-a întâmplat, dar fără noroc. Era prea supărată pentru a povesti despre asta. Aşa că am mers să confrunt cauza. Îmi aduc aminte că eram furios când am găsit-o, deoarece nu fusese uşor de găsit. În cele din urmă, o cameristă m-a îndrumat către camera ei. M-am gândit că se dusese acolo să ia ceva, pentru că era încă devreme iar petrecerea era în toi, şi că dacă urma să avem un schimb aprins de cuvinte, era mai bine să o facem sus, departe de urechile celorlalţi. Nici măcar pentru o clipă nu m-am gândit că urcase pentru a se culca.

— De ce am senzaţia neplăcută că ai găsit-o în pat?

— Nu a fost atât de rău, deşi ar fi putut fi. Era în lenjerie, în jupon şi celelalte. Abia am observat – pufnitul scos de Raphael îl făcu să se oprească puţin, apoi să insiste: îţi jur, eram prea furios ca să observ, şi chiar dacă

aş fi observat, cât de mult se poate vedea pe sub hainele acelea? Nu-s prea diferite de unele rochii de seară pe care le-am văzut. Doar faptul că se îmbracă pe dedesubt le face nepotrivite pentru ochii unui bărbat.

— Da, da, chestiuni de semantică, spuse Raphael nerăbdător. Revino la poveste.

— Nu-ţi spun o poveste, omule, ci doar cum am ajuns s-o compromit, deşi nu voiam să mă apropii deloc de ea.

— O, Doamne, asta s-a întâmplat? Ai lăsat-o să te convingă să te căsătoreşti cu ea numai pentru că ai văzut-o în lenjerie? N-ai suficientă minte să-ţi dai seama că nu s-a produs niciun rău şi că ea n-ar fi povestit nimănui? Nu cred că a reuşit să te prindă în plasă cu unul dintre cele mai vechi trucuri…

— Ai putea tăcea suficient de mult ca să auzi că nu aşa s-a întâmplat, îi tăie Duncan vorba. A fost la fel de îngrozită şi furioasă ca mine de rezultat. Aş vrea să o pot învinui, dar nu pot.

— Nu crede asta nici măcar pentru o secundă, bodogăni Raphael. Sigur că a pretins că era indignată. Nu ar fi dat prea bine să jubileze, de fapt, ţi-ar fi arătat foarte clar că ai căzut în capcana ei.

Duncan se încruntă, încercând să-şi amintească mai multe din cele întâmplate în cele câteva minute pe care le petrecuse cu Ophelia în camera ei. În principal îşi amintea cât de furios fusese, ceea ce era nimic în comparaţie cu furia pe care o simţise atunci când ieşise valvârtej de acolo şi se dusese să se îmbete.

Bătuse suficient de tare la uşă pentru ca ea să fie enervată atunci când o deschisese şi întrebase furioasă „Cine e?” înainte să vadă cine stătea acolo. Fusese apoi surprinsă să-l vadă pe el acolo şi, imediat după aceea, pe chipul ei apăruse îngrijorarea că cineva i-ar fi putut vedea. Îi spusese să plece şi chiar îi închisese uşa în nas.

Prostul de el, în loc să-şi dea seama că nu era un moment bun pentru a se confrunta cu ea, el sfidase uşa închisă şi intrase în cameră, închizând uşa în urma lui. Ea se apropiase de uşă ţinând un halat în faţă, pe care apoi îl

aruncase deoparte, crezând că rămăsese singură din nou. El tot nu-şi dăduse seama cât de nepotrivit era să se afle în camera ei când era numai pe jumătate îmbrăcată. Furia îl adusese acolo şi-i întunecase judecata în faţa semnalelor clare de pericol.

De ce-şi dăduse totuşi seama fu că ea judecase greşit motivul prezenţei lui acolo. Dacă el nu observase că era aproape dezbrăcată, şi încă nu-şi dăduse seama de acest lucru, ea nu observase furia din ochii lui.

Îi aruncase o privire şireată şi spusese pe un ton şăgalnic:

— Asta ar fi putut aştepta până mâine, dar înţeleg suficient de bine nerăbdarea. Grăbeşte-te, totuşi, înainte ca una din fetele cu care împart dormitorul să hotărască să se culce devreme, aşa cum am făcut eu. Voi face lucrurile uşoare pentru tine. Răspunsul meu este da.

— „Da” nu este răspunsul pentru care am venit aici, mormăise Duncan la ea.

Ea se încruntase, apoi ajunsese la o altă concluzie.

— Nu e? Nu-mi spune că eşti aici pentru încă o scuză! Sinceră să fiu, nu ştiu cum să-ţi mai spun că-mi pare rău pentru prima noastră întâlnire. Uite, am spus-o din nou. Acum putem continua să ne împăcăm şi…

— Nu, tot ce vreau să aud de la tine este ce ai spus de ai supărat-o pe Sabrina atât de tare că ai făcut-o să plângă.

— Sabrina? icnise ea, apoi se înfuriase, la rândul ei. Eşti aici să mă întrebi despre Sabrina? Afară! Nu am nimic de spus despre fata aia îngrozitoare.

— Îmi vei spune…

— Ce? Cum m-a insultat? Cum m-a supărat atât de tare încât am venit aici sus să pot plânge în intimitate, înainte ca altcineva să-mi vadă lacrimile? Ea este supărată? Dacă este supărată, este din cauză că-i pare rău că s-a comportat atât de urât cu mine. Ăsta e răspunsul tău. Acum…

Acela fusese momentul în care uşa se deschisese din nou. Tânăra care stătea în pragul ei, şocată, apoi stingherită şi, în cele din urmă, chicotind, îşi ceruse scuze

pentru deranj şi închisese din nou uşa.

Consecinţa îngrozitoare nu ajunse imediat la Duncan, nu până când nu o auzise pe Ophelia ţipând.

— Uite ce ai făcut! N-ai putut pleca atunci când ţi-am spus, nu, nu, iar acum m-ai compromis şi trebuie să ne căsătorim. Dintre toţi oamenii care puteau urca aici, a trebuit să fie ea. Nu-mi vine să cred! Duşmanca mea de moarte.

— Nu e nicio…

— Nici să nu-ţi treacă prin cap să nu rezolvi situaţia asta, Duncan MacTavish. Poţi încerca să o convingi pe Mavis să nu spună nimic din ceea ce tocmai a văzut, dar nu va fi niciodată de acord. Şi chiar dacă ar fi, ar minţi. Mă dispreţuieşte. Nu ai văzut sclipirea aceea din ochii ei, care spune că acum are mijloacele de a-mi distruge reputaţia? Logodna noastră trebuie anunţată de îndată.

Oricât i-ar fi plăcut să creadă că totul fusese un complot din care putea ieşi cumva, adevărul era că numai nerăbdarea sa îl adusese acolo. Ar fi putut aştepta până dimineaţă să aibă confruntarea cu ea. Ar fi putut ieşi naibii din cameră de îndată ce ar fi realizat că se pregătea de culcare. Ar fi putut pleca după inamica ei şi ar fi putut cel puţin să încerce să o convingă să tacă, în loc să o creadă pe Ophelia, despre care nu avea nicio îndoială că avea inamici care ar fi jubilat să o vadă ruinată. În loc de toate astea, se dusese să-şi şteargă totul din minte cu băutura, iar asta-i reuşise atât de bine încât nu mai avea decât o vagă amintire a episodului în care ambii săi bunici veniseră în camera lui, spunându-i că avea să se căsătorească cu Ophelia Reid până la urmă.

Cât despre ce încercase Raphael să insinueze, trebuia să-l lămurească cât se putea de clar.

— Nu poţi şti că a fost avertizată dinainte de sosirea mea, aşa că nu ar fi avut cum să planifice vreo capcană. Nu a fost vina ei, sunt sigur de asta. Mi-am făcut-o singur, cu temperamentul şi nerăbdarea mea, şi astfel n-o pot lăsa pradă distrugerii, când eu sunt cel vinovat. Nu aş putea trăi cu mine însumi dacă aş face aşa ceva.

— La naiba, trebuia să fii onorabil mai presus de orice, nu? spuse Raphael pe un ton uşor dezgustat, însă în cele din urmă ieşi din cameră.

Capitolul 34

Sabrina se uită pe fereastra dormitorului la trăsura care oprise în faţa casei. Nu era foarte surprinsă că plângea de fiecare dată când o vedea acolo. Nu mult, doar câteva lacrimi în plus pe lângă cele pe care le vărsase în ultimele zile. Iar trăsura venea încă în fiecare zi şi aştepta câteva ore înainte de a se întoarce la Summers Glade, deşi birjarului i se spusese să nu se mai deranjeze.

Petrecerea nu se terminase, după câte se părea, avea să continue până la nuntă, care fusese stabilită la mijlocul săptămânii care urma. Se părea că Neville spusese că, de vreme ce avea oricum casa plină de oaspeţi, nu mai avea rost să trimită invitaţii la nuntă când o puteau organiza cu oaspeţii pe care-i avea deja acolo.

Acesta era subiectul predominant de bârfă în întreaga vecinătate. Sabrina nu auzise nimic la prima mână, însă mătuşile ei o ţineau informată, de vreme ce ele primeau vizitatori, chiar dacă ea se închisese în camera sa. Nu coborâse nici pentru a vorbi cu Duncan atunci când acesta venise la ea, a doua zi după marele anunţ. Nu voise să-l vadă nici cu o zi în urmă, când venise din nou. Refuzase, de asemenea, vizita Opheliei, care intenţionase, fără îndoială, să jubileze din nou în acea după-masă.

Însă după trei zile de lacrimi şi suferinţă, pe care le petrecuse agonizând şi întrebându-se ce se putuse întâmpla ca să-i strivească scurta fericire, Sabrina ajunsese într-o stare de amorţeală. Era un fel de binecuvântare totuşi pentru ea. Sentimentele moarte nu mai dureau. Presupunea că la un moment dat avea să poată depăşi situaţia şi să revină la vechea ei fire, gândindu-se doar din când în când la această suferinţă, cu un oftat. Însă acum,

amorţeala îi permise cel puţin să iasă din ascunzătoare.

Era o sincronizare proastă, deoarece primul ei drum jos o duse în camera de zi, unde se aştepta să-şi găsească cel puţin una din mătuşi. În schimb, o găsi acolo pe Ophelia, singură, care tocmai fusese condusă acolo de către camerista care plecase să caute pe una din stăpânele casei şi să anunţe venirea vizitatoarei.

În mod cu totul incredibil, Sabrina nu simţi nimic, nici măcar groaza că politeţea îi cerea să remarce prezenţa Opheliei. Amorţeala ei o ajuta de minune.

— Te simţi mai bine? întrebă Ophelia pe un ton fals îngrijorat, când o văzu oprindu-se în pragul uşii.

— Mai bine?

— Când am venit în vizită ieri, Lady Alice mi-a spus că nu te simţi bine şi că ai rămas în pat. Te-aş fi vizitat în camera ta, chiar m-am oferit să o fac, însă ea era sigură că dormeai.

— Ah, asta, replică Sabrina dând nepăsătoare din mână. Nimic ce nu s-a putut rezolva cu puţină odihnă. Ce te aduce la noi? Nu este încă în plină desfăşurare petrecerea de la Summers Glade?

— Ba da, deşi numărul musafirilor s-a micşorat considerabil, spuse Ophelia puţin iritată. Presupun că multe dintre celelalte tinere au simţit că şi-ar pierde timpul degeaba rămânând.

Sabrina nu era surprinsă. Majoritatea tinerelor care fuseseră invitate tocmai ieşiseră pe piaţa căsătoriilor în acest sezon, şi de vreme ce burlacul pentru care veniseră aici era acum luat, trebuiau să-şi continue căutările, ceea ce le făcuse să se întoarcă la Londra şi la petrecerile de acolo.

Între ele se aşternu o tăcere inconfortabilă. Politeţurile obişnuite nu mergeau prea bine după sentimentele pline de furie care îşi făcuseră apariţia la ultima lor întâlnire. Niciuna dintre ele nu o plăcea pe cealaltă. Asta era acum suficient de clar.

Ophelia rupse tăcerea cu un oftat lung.

— Aş vrea să-mi cer iertare, spuse ea roşind uşor şi

coborându-şi privirea. Îmi dau seama că am fost cam răuvoitoare seara trecută la petrecere, şi asta te-a făcut probabil şi pe tine să-ţi pierzi cumpătul cu mine. Aş vrea să-ţi explic motivul…

— Nu te deranja, o întrerupse Sabrina cu blândeţe. Nu contează chiar deloc.

— Poate nu pentru tine, dar am regretat cuvintele urâte care au fost schimbate între noi, insistă Ophelia. La urma urmei, suntem prietene.

Sabrina ar fi putut pufni dacă nu ar fi fost protejată de amorţeala ei. Dar adevărul era că nu fuseseră niciodată prietene.

Ophelia o prezentase pe Sabrina noilor sale cunoştinţe, dar oricum nu avusese de ales, de vreme ce Sabrina fusese musafiră în casa ei. Aceasta îşi dăduse acum seama că Ophelia făcuse acele prezentări plină de resentimente, nu pentru că voia, ci pentru că fusese obligată. Singura dată când apelase la aşa-numita lor „prietenie” fusese atunci când avusese nevoie de ceva de la Sabrina şi o determinase pe aceasta să se simtă îndatorată.

Însă, ca de obicei, Ophelia ignoră lipsa de interes a Sabrinei şi continuă cu ce avea de spus.

— Vezi tu, nu eram atât de sigură pe cât pretindeam, seara trecută. Nu ştiu de ce – de fapt cred că încercarea lui Duncan de a mă face geloasă începea să funcţioneze. Dar, oricare ar fi motivul, am început să am dubii, şi asta m-a făcut irascibilă; din nefericire, m-am descărcat asupra ta. Nu sunt obişnuită să mă îndoiesc de mine, ca să aflu apoi ce idee prostească a fost să o fac. Ar fi trebuit să ştiu mai bine. La urma urmei, tocmai după acest episod a renunţat şi el la prefăcătorie şi ne-am logodit din nou.

Acea remarcă străpunse amorţeala care o învăluia pe Sabrina şi o făcu să tresară. Când se întâmplase totul? Înainte să dea peste ea pe drum?

— Când a fost asta? întrebă ea.

— Ce contează…

— Când??

Ophelia clipi auzind asprimea tonului Sabrinei, însă după un moment de gândire, explică:

— Imediat după ce ai plecat. Eram supărată şi am mers sus. Probabil Duncan m-a văzut urcând, deoarece m-a urmat şi a insistat – a insistat, ţine minte – să ne logodim din nou. Sunt atât de convingători, scoţienii aceştia. Cred că pur şi simplu nu a mai putut să se prefacă, dar mai probabil este că şi-a pierdut răbdarea. Cu cât mai repede ne logodim din nou, cu atât mai repede ne putem căsători, probabil şi-a dat în cele din urmă seama de asta. Şi este atât de pasional, adăugă ea cu o uşoară roşeaţă în obraji. Am sentimentul că m-ar fi dus în pat chiar atunci dacă nu am fi fost întrerupţi.

Sabrina trebui să se aşeze după ce auzi cele spuse de blondă. Şocul pe care-l trăia era la fel de rău ca dimineaţa în care aflase despre anunţul logodnei – de fapt, chiar mai rău. Dacă Ophelia putea fi crezută, atunci pasiunea lui Duncan fusese trezită de către ea, şi, neputând să şi-o satisfacă din cauza întreruperii, el o găsise apoi pe Sabrina singură, înainte să i se fi domolit pasiunea, şi profitase de această oportunitate. Nu avusese nimic de-a face cu ea personal. Deoarece fusese atât de întuneric în trăsură în acea noapte, el ar fi putut pretinde foarte uşor că pe ea o dorise de fapt.

Din nefericire, luând în considerare toate aspectele, Sabrina o crezu pe Ophelia. Dacă ar fi fost puţin mai drăguţă, sau Ophelia mai puţin frumoasă, poate că ar fi avut îndoieli. Dar nu se putea păcăli singură asupra acestui aspect. Ophelia ar fi câştigat competiţia în faţa oricărui bărbat.

Întrebarea era dacă putea să-l învinuiască pe Duncan pentru că luase ceea ce-i oferise ea atât de liber, deşi era logodit cu alta. Nu ar fi făcut orice bărbat la fel, în locul lui? Nu, nu-l putea învinui. În plus, încă îl iubea. Îşi dorea să nu fie aşa, însă acest sentiment nu era ceva ce putea să dispară pur şi simplu. Învinuirea lui nu ar fi schimbat nicicum lucrurile. El tot avea să se căsătorească cu Ophelia. Inima ei tot avea să se mai rupă puţin în ziua aceea.

Ophelia continuă, ca şi cum cuvintele ei nu făcuseră niciun rău.

— Sunt atât de fericită că am lămurit lucrurile şi că suntem din nou prietene. Edith şi Jane m-au părăsit, să ştii. Au promis că se vor întoarce săptămâna viitoare, pentru nuntă, însă mă îndoiesc cu adevărat că vor avea timp, odată ce se întorc în vârtejul Londrei – ştiu că eu, una, nu aş avea. Dar este tare plictisitor fără ele acolo. Trebuie să vii înapoi la Summers Glade, Sabrina, fie şi numai pentru a-mi ţine companie.

Din fericire, Sabrina fu salvată de nevoia de a explica de ce era exclus să facă aşa ceva, deoarece Alice sosi în cele din urmă, aruncă o privire la chipul ei palid şi la expresia sa sfârşită şi o trimise din nou în pat, ca şi cum acolo îşi petrecuse într-adevăr ultimele trei zile.

De pe buzele lui Alice ieşiră cuvintele „recădere” şi „nu ar fi trebuit să cobori încă”, spuse pentru urechile Opheliei, şi nu pentru că Sabrina ar fi avut nevoie de vreo scuză pentru a se întoarce în camera ei. Ophelia putea crede ce dorea, din punctul ei de vedere. Sar spera că londoneza spusese tot ce avusese de spus şi nu avea să mai facă vreo vizită acolo.

Capitolul 35

Ophelia era la un pas de-a face o criză de furie pe scurtul drum înapoi spre Summers Glade. Reuşise ceea ce-şi propusese, rezolvase afacerea aceea stupidă cu cerutul scuzelor, aşa că lucrurile trebuiau să revină la normal cu Sabrina. Spera că reuşise cel puţin atât, deoarece chiar se plictisea la Summers Glade, iar Sabrina ar fi putut uşura lucrurile.

Prea mulţi dintre cei care făceau parte din lumea bună a Londrei plecaseră de la conac, lăsând-o fără distracţie. Duncan o ignora, probabil încă supărat că trebuiseră să se logodească din nou. Păcat pentru el! Nu ea

instigase prinderea lui în capcană, totul fusese făcut de el, deşi ea nu putea nega că lucrurile ieşiseră în favoarea ei.

Nu crezuse niciodată că el ar face ceva atât de nechibzuit cum fusese intrarea în dormitorul ei. Fusese ceva atât de nepotrivit, chiar dacă ea nu ar fi fost pe jumătate dezbrăcată. Dar ea chiar crezuse că el era acolo pentru a repara lucrurile între ei, aşa că-i putuse ierta impetuozitatea. Aflase apoi că era acolo numai din cauza Sabrinei. Aceea fusese ultima picătură, mai ales după felul în care fata de la ţară îşi arătase adevărata faţă doar cu puţin timp înainte, dovedind că nu era o domnişoară mereu plină de zâmbete, ci că putea fi o adevărată scorpie uneori.

Însă atunci când el pomenise de Sabrina, Ophelia îşi amintise de conversaţia lor de mai devreme. Îşi amintise, mai exact, că vorbise despre o situaţie care ar fi dus la compromiterea ei, una falsă, dar nu conta, cea curentă nu fusese inventată deloc.

Ironia era că nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva, dacă n-ar fi fost discuţia de mai devreme. Însă deoarece şi-o amintise, se gândise cum putea face să-l reţină pe Duncan cât mai mult acolo, cel puţin până când apărea una dintre fete, când se întâmplase să apară tocmai Mavis. Fusese prea perfect. Ophelia nu ar fi putut plănui mai bine lucrurile nici dacă s-ar fi ocupat ea de asta. Şi nu trebuise să intervină cu nimic în desfăşurarea lucrurilor, ceea ce era cu atât mai ironic. Duncan şi-o făcuse cu mâna lui.

După ce el ieşise în trombă, fusese simplu să-l găsească pe lordul Neville şi să-i arate ce tocmai se întâmplase. El era de modă veche. Nu avusese nevoie să fie convins de faptul că Duncan o compromisese dincolo de orice posibilitate de revenire; acest lucru fusese foarte clar.

El făcuse efortul de a o căuta pe Mavis, totuşi. Însă, din fericire, aceasta nu fusese de găsit, aşa că fusese silit să anunţe logodna nepotului său chiar în acea noapte.

Edith şi Jane plecaseră în după-masa zilei următoare, la fel ca multe din tinerele domnişoare, împreună cu însoţitorii lor. Ophelia era acum singură în dormitorul pe care îl împărţise până atunci cu alte opt fete.

Mavis plecase chiar în acea noapte, acesta fiind motivul pentru care lordul Neville nu reuşise să o găsească. Fără îndoială, nu dorise să fie silită de către marchiz sau de către Duncan să tacă cu privire la ceea ce văzuse, când nu avea nici cea mai mică intenţie de a face aşa ceva. De ce altceva să fi plecat atât de repede, fără măcar să-şi împacheteze bagajele? Îl luase doar pe vărul care o însoţise acolo, chemaseră trăsura şi plecaseră. Dar Ophelia ar fi făcut acelaşi lucru dacă ar fi avut o bârfă atât de picantă, aşa că înţelesese perfect.

Anunţarea logodnei înainte ca bârfa să înceapă să circule avea să o facă neinteresantă. Întâlnirile amoroase puteau fi subiectul discuţiilor, dar erau iertate în cazul unui cuplu logodit, în timp ce pentru o femeie nelogodită ar fi însemnat ruina clară. Aşa că acum Mavis nu avea nimic de câştigat povestind cele întâmplate. Crezuse fără îndoială că avea să se poată răzbuna, în schimb, o ajutase pe Ophelia să obţină ceea ce dorise. Era prea amuzant totul.

Însă acum, pe drumul înapoi către Summers Glade, Ophelia nu se putea abţine să nu se gândească că probabil înrăutăţise lucrurile dintre ea şi Sabrina, şi de aceea era enervată pe ea însăşi. Nu se simţea vinovată că o minţise pe Sabrina. Fetişcana o meritase, pentru că încercase să i-l fure pe Duncan. Însă dorea ca Sabrina să fie din nou prietena ei, aşa că probabil ar fi trebuit să afle de ce părea să fie atât de important pentru aceasta momentul în care Duncan şi ea avuseseră confruntarea, în loc să mintă cu privire la acest aspect.

Când se întoarse la conac, află că era aşteptată de către lordul Neville. Nu ştia cât de mult timp o aşteptase, însă se duse direct în camera lui de zi, unde fusese direcţionată.

Se aşteptase la o discuţie cu el mult mai repede de atât, însă şi el o ignorase după anunţ. Cu toate acestea, se cuveneau cerute scuze. La urma urmei, ea era cea nevinovată în toată povestea, şi ar fi avut de suferit consecinţe serioase dacă nu ar fi vrut să se căsătorească cu Duncan, însă acum era forţată să o facă, deoarece el o

compromisese. Din fericire, dorea să se căsătorească cu el, însă nu era cazul să menţioneze asta decât după ce-i erau prezentate scuzele.

Se înşelase, însă, cu privire la motivul acestei întâlniri. Abia se aşezase pe scaunul din faţa biroului la care stătea lordul Neville, că acesta spuse pe un ton aspru:

— Dincolo de faptul că părinţii dumitale au fost informaţi cu privire la cele întâmplate şi sunt pe drum încoace, avem de discutat imediat câteva probleme.

— Desigur, replică Ophelia cu o uşoară îndoială, dat fiind faptul că tonul lui implicase că probabil nu avea să-i placă această discuţie.

— Am fost informat, din câteva surse diferite, că ai prostul obicei de a pune în circulaţie zvonuri şi bârfe.

Ea se simţi ofensată. Avea de gând să o certe când încă nici măcar nu erau rude?

— Toată lumea bârfeşte, Lord Neville, spuse ea înţepată.

— Nu toată lumea, însă cei care o fac nu o fac de obicei cu intenţii duşmănoase. Vreau doar să-ţi spun, Lady Ophelia, că un asemenea comportament nu va fi tolerat. Odată ce intri în această familie, te vei purta într-o manieră dincolo de orice reproş.

Acum se simţea şocată şi insultată. Intenţii duşmănoase? Ea? Ce idee! Poate că ocazional trebuia să pună oamenii la locul lor, poate că uneori trebuia să se răzbune, dar intenţii duşmănoase? Puţin probabil.

Dar el se referea, fără îndoială, la campania prin care încercase să-l facă pe Duncan de râs, astfel încât ea să poată scăpa de o logodnă pe care atunci nu o dorise. Trebuie să fi luat personal acel incident, însă nu avusese intenţii duşmănoase, iar Duncan nu fusese rănit deloc. Fusese doar un mijloc pentru atingerea unui scop.

— Dacă aveţi obiecţii faţă de comportamentul meu, domnule, spuneţi-mi-o, dar nu mă acuzaţi de ceva care…

— Draga mea fată, o întrerupse el calm. Dacă ai fi ascultat, ai fi auzit că într-adevăr am obiecţii faţă de comportamentul tău. Simplul fapt că sunt atâtea persoane

care mi-au povestit despre obiceiurile tale vorbeşte de la sine. Se bârfeşte pe seama ta, iar asta este inacceptabil. Aşază-te! lătră el când ea se ridică, indignată.

Ophelia se lăsă să cadă din nou în scaun. Obrajii ei ardeau acum. Dacă nu ar fi fost un personaj atât de însemnat, ar fi ieşit în trombă de acolo. Doar acest lucru o mai reţinea. Nu era nicidecum vorba că ar fi intimidat-o cu tonul său aspru şi privirea nimicitoare.

— Nu mă înţelege greşit, continuă el pe tonul acela calm, dar implacabil. Conversaţia aceasta ar fi avut loc mai devreme dacă Duncan nu ar fi refuzat să se căsătorească cu tine după ce te-a întâlnit. Trebuie să înţelegi că intrarea în această familie implică o mare responsabilitate din partea ta, una pentru care se poate să nu fi fost pregătită sau la care nu te-ai aşteptat.

— Sunt fiica unui conte, replică ea cu semeţie. Vă asigur că educaţia mea nu are lipsuri.

Privirea pe care i-o aruncă el era prea plină de scepticism pentru a o linişti, şi, de fapt, el continuă în aceeaşi manieră.

— Părinţii dumitale au trăit în Londra aproape toată viaţa ta, aşa că educaţia pe care ai primit-o s-ar putea să nu-ţi fie de prea mult folos aici. Aici este o moşie unde se lucrează. Ca viitoare marchiză, vei avea îndatoriri specifice care-ţi vor ocupa mult timp şi te vor aduce în contact cu o mulţime de persoane, de la homari, la vicari ori chiar la regină. Însă, indiferent de persoana cu care vei interacţiona, te vei purta aşa cum se cuvine să o facă marchiza de Birmingdale.

— Ce fel de îndatoriri? întrebă ea încruntându-se.

— Îndatoririle fireşti asociate unei moşii de asemenea dimensiuni. Presupun că ai fost învăţată să conduci o gospodărie mare? Secretarul meu te va instrui cu privire la toate sarcinile ce ţin de moşie, care se vor adăuga celor privitoare la întreţinerea gospodăriei. Ajunge să spun că vei avea foarte puţin timp pentru distracţie şi relaxare – sau pentru bârfă.

— Fără distracţie? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Nu putea să vorbească serios. Ea asociase mereu pe cineva de rangul lui cu petreceri somptuoase, organizate regulat. Doamnele cu acelaşi rang din Londra erau cele mai cunoscute gazde, iar invitaţiile lor erau căutate cu aviditate. Desigur că se imaginase luându-şi locul între ele şi devenind regina lor neîncoronată.

Însă vorbea serios, sau cel puţin aşa părea când îi explică mai departe.

— Nu avem obiceiul de a ne distra prea mult pe aici. Petrecerea aceasta este o excepţie rară, cu un scop precis. Nu se va mai repeta. Nici nu ţinem o casă în Londra, ar fi o cheltuială inutilă, când nu mergem niciodată la Londra.

— Am familie în Londra, îi aminti ea. Sigur că-i voi vizi…

— Familia ta poate veni aici în vizită, i-o tăie el. Am fost foarte serios atunci când am spus că nu vei găsi timpul pentru călătorii sau distracţie. Nici Duncan, deşi nu cred că ar vrea. Va trebui să-ţi ajustezi modul de gândire. Consideră-te o femeie de la ţară acum.

Din nefericire, ea ştia ce voia să spună prin aceasta. Nobilii care locuiau pe moşii, mai degrabă decât să le viziteze din când în când, le părăseau arareori şi doar pentru intervale scurte. Renunţau la Londra. Nu luau parte la veselul sezon londonez. Renunţau, mai mult sau mai puţin, la orice urmă de sofisticare, şi deveneau moşieri. Dobândeau preocupări noi: starea vremii, recoltele, preţurile pieţei. Nobilii londonezi, cel puţin cei în al căror cerc se învârtea ea, râdeau de aceşti moşieri şi-i asemănau cu clasa muncitoare.

Ophelia se ciupi, sperând că avea un coşmar. Nu era aşa. Nu la aşa ceva se aşteptase atunci când se hotărâse că Duncan era totuşi potrivit pentru ea. Viitorul său titlu şi frumuseţea nu meritau ororile pe care tocmai i le descrisese lordul Neville.

Însă îşi dădu seama, cu o disperare crescândă, că acum era prinsă de Duncan fie că-i plăcea sau nu, din simplul motiv că-şi făcuse o inamică din Mavis. Dacă aceasta ar fi fost încă prietena ei, ar fi fost de acord să nu

spună nimic despre scena la care asistase. Sigur că ar fi fost de acord, mai ales după ce ar fi asigurat-o că nu se întâmplase, de fapt, nimic.

Ophelia nu era compromisă. Doar nu făcuse dragoste cu Duncan. Însă Mavis nu avea să fie niciodată de acord cu tăcerea. De ce ar fi făcut-o, când o dispreţuia pe Ophelia? Iar acum singurul lucru care o făcea să nu vorbească era logodna – şi nunta care urma curând.

Ruperea logodnei pentru a doua oară era în afara oricărei discuţii, de vreme ce i-ar fi oferit lui Mavis libertatea de a-şi împrăştia bârfele sordide.

— Nu arăţi prea bine, spuse Neville, întrerupând şirul gândurilor ei haotice.

— Nu mă simt prea bine, replică ea pe un ton jalnic. Vă rog să mă scuzaţi.

Nu aşteptă permisiunea lui. De fapt, ieşi aproape alergând din încăpere.

Capitolul 36

Uşa se trânti în urma Opheliei, făcându-l pe Neville să tresară la auzul sunetului neaşteptat. Apoi se lăsă înapoi pe spătarul scaunului, cu o privire îngândurată, întrebându-se dacă nu o speriase cumva prea tare.

— Ai dubii? întrebă Archie atunci când îşi scoase capul de după fotoliul uriaş de lângă fereastră, unde stătuse până atunci neobservat, cel puţin de către Ophelia.

— Din plin, replică Neville pe un ton obosit.

— Nu-ţi bate capul, omule. Dacă ai impresia că-i nevinovată, te înşeli amarnic. A făcut ceva să-l înfurie pe flăcău, altfel nu s-ar fi dus să o caute, fără să mai aibă mintea limpede.

— Şi-a spus despre ce-a fost vorba, sau măcar de la ce a pornit totul?

Archibald oftă în timp ce schimbă scaunele şi se mută lângă biroul lui Neville.

— Nu vrea să vorbească despre noaptea aia, nu cu

mine. Crede-mă, l-am întrebat, dar se enervează de fiecare dată când pomenesc de asta. Pune vina pe el şi pe temperamentul lui. Mi se rupe inima să-l văd aşa nefericit.

— Crezi că mie-mi place mai mult? întrebă Neville. Tu eşti cel care a pretins că nu contează cum e fata, atâta timp cât e frumoasă. Vezi acum de ce contează?

— Nu trebuie să mai despici firul în patru, mormăi Archie. De ce crezi că am sugerat să discuţi cu el? Părea prea fericită de rezultatul acestui fiasco. Acum nu mai e, şi dacă cineva reuşeşte să găsească o cale de ieşire, trebuie să fie cineva priceput la maşinaţiuni, ca ea. Tu n-ai făcut decât să-i spui adevărul, sau l-ai înfrumuseţat un pic?

— Nu l-am înfrumuseţat. L-am subliniat ceva mai tare. Desigur, ştiam deja că nu s-ar potrivi niciodată aici. Am ştiut asta după ce am întâlnit-o prima dată, de aceea am fost atât de bucuros că Duncan a putut vedea dincolo de faţa ei frumoasă. Ajuns în acest punct, Neville oftă. Nu cred că ceea ce a fost spus astăzi aici va face vreo diferenţă. Pur şi simplu nu există nicio cale de ieşire. Fata nu mai poate renunţa la logodnă, chiar dacă acum şi-ar dori să o poată face. Reputaţia ei va fi distrusă dacă acel mic incident din dormitor iese la iveală. Ştie acest lucru la fel de bine ca noi.

— Dar încă n-am auzit nimic despre asta. Fata care a intrat şi i-a văzut împreună în dormitor încă n-a împrăştiat nicio bârfă. Te-ai gândit că s-ar putea nu să fie genul de persoană care să bârfească? Chiar dacă o urăşte pe Ophelia şi i-ar plăcea să o vadă la pământ, după cum a afirmat ea, scrupulele ar putea-o împiedica să se răzbune într-un asemenea mod mârşav.

— Asta nu este ceva ce putem lăsa la voia întâmplării, Archibald, şi o ştii foarte bine. Este irelevant dacă Mavis Newbolt ar isca un scandal sau nu. Trebuie să presupunem ce e mai rău şi să facem tot ce putem pentru a preveni scandalul, ceea ce am şi făcut. Nu am auzit nimic deoarece acum este o bârfă perimată deja, dat fiind că am anunţat logodna. Ceea ce altfel ar fi fost şocant, acum abia ar ridica o sprânceană sau două. Logodna a scos complet scandalul din ecuaţie.

— Şi nu am reuşit să dăm de urma acestei fete? întrebă Archie.

Neville îşi trecu mâna pin părul alb, cuprins de frustrare.

— A dispărut complet, iar acum au dispărut şi părinţii ei.

Archie se încruntă auzind asta, şi speculă.

— Se tem oare de tine?

Neville pufni.

— Aş vrea să fie asta problema, dar nu este. Lordul Newbolt este tipul de bărbat căruia nu-i place să fie chestionat – cu privire la nimic, şi mai ales atunci când nu are răspunsurile. Am fost informat că a fost absolut livid atunci când omul meu au ajuns la uşa lui pentru a patra oară, a refuzat să stea de vorbă cu el din nou şi, curând după aceea, a plecat din Londra împreună cu soţia lui, pentru a nu mai fi deranjaţi. Dacă ştiu unde a plecat fiica lor când a plecat de aici, nu vor să ne spună. Presupunerea mea este că nu le-a spus unde este, acesta fiind motivul pentru care lordul Newbolt s-a enervat atât de tare.

— De ce naiba trebuie să fie lucrurile atât de complicate? Cât de greu poate fi să dăm de urma unei fete? Angajaţii tăi sunt chiar atât de incompetenţi?

Neville ignoră ultima întrebare, remarcând:

— Ar putea fi o simplă coincidenţă că nu am găsit-o încă. Însă încep să mă îndoiesc de asta, şi să cred că de fapt s-a ascuns. Dacă aşa a făcut, atunci ar trebui să începem să discutăm despre cum să ne ţinem viitorii strănepoţi departe de influenţa mamei lor.

Archibald dădu din mână.

— Pur şi simplu îi trimiţi la mine mai devreme decât am plănuit. Ea nu va dori să vină în ţinuturile muntoase, crede-mă.

— Asta nu este o opţiune, mormăi Neville.

— Ne întoarcem deci la ciorovăiala dintre noi? replică Archie.

— Nu, deloc, răspunse Neville înţepat. Vreau doar să-ţi arăt că urmaşii lui Duncan vor fi englezi, vor învăţa să

iubească ţara asta, vor vorbi ca nişte englezi, înainte să pui tu mâna pe ei.

— Nu mă insulta mai mult decât trebuie, bătrâne, sau oi începe să cred că nu mă mai placi, remarcă Archie, chicotind.

Neville se încruntă la el.

— Mă bucur că ai înţeles ideea, deşi nu pricep cum găseşti ceva amuzant în toată afacerea asta.

— Afacerea nu-i deloc amuzantă, dar devine atunci când îţi iei aerele de englezoi. Nu te agita iarăşi, dragul meu. Suntem de aceeaşi parte acum, nu o vrem pe domnişoara Reid în familie. De ce nu întârzii afurisita asta de nuntă până când o găsim pe cealaltă fată?

Neville oftă din nou.

— Pentru că ajungem la acelaşi rezultat. Dacă fata ţine scandalul ascuns pentru că acum nu i-ar aduce niciun avantaj, ce crezi că ar face cu informaţiile dacă suspectează că logodna este doar o farsă? Ar putea începe să împrăştie povestea de pe-acum, iar asta ar garanta o nuntă imediată.

— Te gândeşti pe cine încercăm să protejăm, în detrimentul familiilor noastre?

— Dacă sugerezi să o lăsăm pe Ophelia Reid să-şi încerce norocul de una singură şi să o aruncăm în gura lupilor, aşa vorbind, să ştii că m-am gândit la asta, de vreme ce nu merită eforturile noastre de a o proteja după ce a făcut – cel puţin din punctul meu de vedere. Chiar i-am făcut o aluzie lui Duncan, deşi într-un mod indirect. Spune-mi, care crezi că a fost reacţia lui, când se consideră o persoană atât de responsabilă?

Fu rândul lui Archie să ofteze.

— E un flăcău bun, Duncan al nostru. Chiar dacă o urăşte, nu ar vrea să o rănească din vina lui. Aşa că asta ne lasă în continuare în căutarea fetei lui Newbolt, sau sperând că Lady Ophelia va găsi o cale să scape de căsătoria cu Duncan, acum că i-am dat o motivaţie puternică.

— Ai putea crede că este suficient de inventivă să găsească o cale, dar nu contez pe asta, în schimb, voi dubla

eforturile de a o găsi pe Mavis. Crede-mă, dacă o pot găsi, voi face tot ce este necesar să-i cumpăr tăcerea – o voi plăti, o voi ameninţa, o voi implora, orice este nevoie. Dar întâi trebuie s-o găsesc, iar timpul se cam termină.

Capitolul 37

Cu nunta care se apropia cu repeziciune, lui Duncan i se părea aproape imposibil să vorbească cu cineva de la Summers Glade fără să se răstească, aşa că făcu efortul de a evita oaspeţii rămaşi acolo cât mai mult posibil. Din fericire, nu mai era „atracţia principală, aşa că nu mai trebuia să participe la toate evenimentele. Acest lucru îi permitea să evadeze, aşa cum vedea el lucrurile, pentru perioade lungi de timp în fiecare zi, fără a cauza prea multe comentarii la întoarcere.

Bunicii lui, amândoi, îl lăsau destul de mult în pace. Obţinuseră ceea ce doreau – o mireasă, deşi niciunul nu părea prea încântat de cea care câştigase această poziţie. Poate şi lor li se părea la fel de enervantă ca şi lui, ultima alegere pe care ar fi făcut-o el – dacă ar fi avut posibilitatea de a alege.

Nu se simţise niciodată atât de încolţit şi de disperat în întreaga sa viaţă. Nici măcar vestea că trebuia să se mute în Anglia şi să locuiască cu un bunic pe care nu-l cunoscuse niciodată nu-l afectase atât de tare. Atunci fusese furios. În schimb, gândul la căsătoria cu o femeie pe care nici măcar nu o plăcea, şi nici nu avea să o placă vreodată, îl rodea pe dinăuntru.

Avea nevoie să fie înveselit. Avea nevoie de Sabrina. Însă începea să creadă că nu avea să o mai întâlnească vreodată, iar asta nu făcea decât să îi crească şi mai mult nefericirea.

Se temea că pierduse prietenia ei, că ea-l evita în mod voit deoarece acum îl dispreţuia. Şi nici măcar nu o putea învinui. Profitase de ea atunci când ea fusese foarte

supărată şi probabil nu gândise limpede. Ar fi avut tot dreptul să-l urască pentru acest lucru. Mai rău chiar, el se logodise cu o altă femeie imediat după ce făcuse dragoste cu ea. Nu-şi putea imagina ce crezuse ea, dar nu putea fi ceva bun. Însă nu-i putuse explica nimic, deoarece ea nu voia să-l vadă.

Fusese acasă la ea, îi lăsase bilete. I se spusese că nu se simţea bine, ceea ce putea însemna orice, inclusiv „pleacă de aici”. Şi, deşi ei îi plăcea să facă plimbări lungi în fiecare zi, uneori chiar de două ori pe zi, nu o întâlnise nici măcar o dată afară. Cu siguranţă încercase să dea de ea. Traversase drumul către Oxbow de mai multe ori în fiecare zi, trecând pe lângă Cottage by the Bow. Stătuse ore în şir pe dealul unde o întâlnise pentru prima dată, sperând că ea avea să treacă din nou pe acolo. Însă nu o văzuse nici măcar o dată, nici măcar de la distanţă.

Acum însă tocmai o zări, mergând în faţa lui pe drum, cu vântul iernii fluturându-i părul, înfăşurată în haina ei groasă, care-i ascundea frumoasele forme. Îşi îndemnă calul la galop pentru a o ajunge. Când ajunse lângă ea, era învăluit într-un nor de praf. Ar fi vrut să o ia în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată, dar în schimb se trezi strigând la ea, descărcându-şi toată frustrarea şi îngrijorarea pe umerii ei.

— Eşti afară pe frigul ăsta, după ce ai fost bolnavă? Sau nu ai fost bolnavă deloc? De ce naiba nu ai vrut să mă vezi atunci când am venit să vorbesc cu tine?

Ea-l privi ciudat. Deschise gura pentru a-i răspunde, o închise, o deschise din nou, o închise iarăşi, de data aceasta strâns, şi plecă mai departe.

El privi în urma ei, nevenindu-i să creadă. Avu însă răgazul de a-şi da seama cât de acuzator fusese tonul lui şi cum oricine, chiar şi cineva atât de senin şi de efervescent ca Sabrina, s-ar fi putut supăra din această cauză.

Oftă şi porni după ea.

— Aşteaptă, fată.

Ea nu se opri.

— Cel puţin vorbeşte cu mine.

Ea se opri şi spuse simplu:

— Nu ar trebui să fim văzuţi stând de vorbă, Duncan.

— De ce?

— Acum eşti logodit. Nu ai de ce să vizitezi alte femei – sau să le opreşti pe drum. Dacă cineva ar vedea asta, ar putea rămâne cu o impresie greşită şi i-ar putea povesti Opheliei, şi nu am vrea asta, nu-i aşa?

Se îndepărtă din nou, fapt care-l înfurie suficient de mult pentru a trece cu vederea amărăciunea din tonul ei.

— La naiba cu ce crede ea! mormăi el. Îmi voi vizita prietenii dacă vreau, sau vrei să spui că nu mai suntem prieteni?

Cuvintele lui o făcură să se întoarcă, însă numai pentru a spune:

— Ophelia nu-ţi va permite să ai prietene, Duncan, sau încă nu ţi-ai dat seama cât de geloasă este şi cât venin poate împrăştia din această cauză?

— Asta s-a întâmplat în seara aceea, când te-a supărat? Te-a atacat cu limba ei ascuţită?

Ea oftă.

— Nu chiar. Eram supărată pentru că mi-am pierdut cumpătul în faţa ei şi m-am coborât la nivelul ei. Eu nu sunt aşa, şi am fost îngrozită că mi-am dat frâu liber gurii.

Sabrina îşi pierduse cumpătul? Nu-şi putea imagina aşa ceva, însă i-ar fi plăcut să o vadă. De fapt, gândindu-se mai bine, nu i-ar fi plăcut. Rezervarea ţeapănă pe care i-o arăta ea acum era suficient de rea, iar lui nu-i plăcea absolut deloc.

Descălecă şi se opri în faţa ei.

— Cel puţin izbucnirea ta nu a avut consecinţe dezastruoase, fată. Încearcă să vezi cum e să-ţi pierzi cumpătul şi să-ţi distrugi întreaga viaţă din cauza asta.

O spusese pe un ton atât de mohorât, că ei ar fi trebuit să-i fie complet indiferent pentru a nu-l întreba:

— Distrusă? Cum? Ce ai făcut?

— Am fost furios că te-ai supărat suficient de tare pentru a ieşi în goană în noapte. Asta s-a întâmplat după ce ai stat de vorbă cu Ophelia, aşa că am înţeles motivul

supărării tale.

— Dar nu de aceea am fost supărată, de fapt. Insultele ei subtile nu mă deranjează. Propriul meu comportament a fost cel care m-a şocat.

— Da, dar nu ai vrut să-mi spui nimic în seara aceea, când te-am întrebat, îi aminti el. Iar pe când m-am întors la Summers Glade, am fost hotărât să aflu de la ea răspunsurile. Furia mi s-a înteţit când nu am dat de ea. Când am găsit-o, în cele din urmă, nu mi-a păsat că se găsea într-un loc nepotrivit.

— Unde?

— În dormitorul ei.

Sabrina ar fi putut spune o duzină de lucruri pentru a uşura greutatea celor tocmai auzite, însă nu reuşi să spună decât „oh”.

— Nu ar fi însemnat nimic dacă nu ne-ar fi surprins cineva acolo.

— Cine?

— O fată pe nume Mavis Newbolt. Ophelia a pretins că fata aceea o urăşte şi că va împrăştia zvonim pe seama ei. Singura mea speranţă este că nu e adevărat ce mi-a spus. Însă fata a dispărut, şi nu o putem găsi pentru a afla dacă ar stârni un scandal sau nu.

— Vrei să spui că de aceea te-ai logodit din nou cu Ophelia?

— De ce altceva, fată? spuse el. Doar nu crezi că vreau să mă căsătoresc cu ea?

— Şi asta s-a întâmplat după… după ce m-ai dus acasă?

— Da.

Sabrina îşi îndepărtă privirea de la el. El auzi ceva ce semăna suspect de mult cu un mârâit, însă, fiind vorba de ea, se îndoi. Cu toate acestea, când îl privi din nou, după o lungă pauză, Sabrina nu avea nicio expresie, iar tonul ei era unul prozaic.

— Ophelia minte în legătură cu multe lucruri, dar sentimentele lui Mavis pentru ea nu este unul dintre acestea. Şi-a făcut-o cu mâna ei, totuşi. Au fost prietene,

dar s-au certat de curând. S-a întâmplat la Summers Glade, de fapt, iar Ophelia a încercat din greu să murdărească numele lui Mavis.

— Cât de bine o cunoşti pe această Mavis? Ar vrea să se răzbune pe Ophelia, chiar dacă asta ar însemna să rănească pe cineva nevinovat pentru a o face?

— Îmi pare rău, Duncan, însă nu o cunosc suficient de bine. Mi-a plăcut. Părea chiar drăguţă – cel puţin atunci când nu era în preajma Opheliei. Când era, remarcile ei deveneau destul de perfide şi false, însă Ophelia pare să aibă efectul acesta asupra multor oameni, scoate tot ce-i mai rău din ei. Este o calitate uimitoare asta.

— Nu, ce e uimitor este faptul că oricine ar considera că am compromis-o, doar din cauza locului în care am fost văzuţi, deşi nu am atins-o deloc. Şi nu pare să fie nicio cale de ieşire, în afară…

— În afară…?

El se întoarse, întrebându-se de ce se gândise la aşa ceva, şi mai ales de ce pomenise despre asta, când însemna să o folosească pe ea indirect, pentru a se salva pe el. Nu că rezultatul nu ar fi fost de o sută de ori mai dezirabil, însă tot ar fi însemnat să profite de ea – din nou.

— Nu contează, murmură el. A fost un gând răzleţ, care este mai bine să rămână nespus.

— Aş fi crezut că vrei să explorezi toate opţiunile – dacă într-adevăr nu vrei să te căsătoreşti cu ea.

O spuse pe un ton înţepat, care-l făcu să se întoarcă din nou la ea şi să replice, defensiv:

— Nu crezi că am făcut-o? În mintea mea este cât se poate de clar că pe ea nu am compromis-o, însă te-am compromis pe tine. Dacă ar trebui să fiu forţat să mă căsătoresc cu cineva, ar trebui să fii tu – oh, asta nu a sunat aşa cum am vrut.

Vocea ei deveni şi mai rigidă, deşi recunoscu.

— Oricum ai fi vrut să sune, nu este o opţiune, Duncan, pentru că nu ar schimba faptul că reputaţia Opheliei ar fi distrusă dacă se află că ai fost singur cu ea în dormitor. Nu contează că nu ai atins-o. Un scandal e un

scandal, iar eu ştiu din proprie experienţă cât rău poate face. Atunci când e vorba de un scandal, contează numai felul în care este perceput, iar adevărul şi faptele au foarte puţin de-a face cu asta. Oricât de mult am ajuns să o displac pe Ophelia, nu voi contribui la distrugerea reputaţiei ei, indirect sau altcumva.

Spunând acestea, se îndepărtă din nou. De data aceasta, Duncan nu încercă să o mai oprească. Uşurarea pe care crezuse că avea să o simtă după întâlnirea cu ea nu apăruse. Dacă se putea, acum se simţea şi mai rău. Ştia că el era motivul pentru care şi ea se simţea rău.

Capitolul 38

Ploua suficient de tare pentru a ascunde priveliştea de afară. Duncan stătea în camera de zi, privind pe fereastră şuvoiul de apă, întrebându-se dacă şi Sabrina făcea acelaşi lucru. Ei îi plăcea ploaia, îi plăceau furtunile, părea să îi placă orice avea legătură cu natura, indiferent de momentul anului. Îşi aminti de bucuria din expresia ei în ziua în care o scosese pe terasă, în ploaie…

— Nu poţi să mă eviţi întruna.

Vocea aceea, auzită din spate, îl irită în mod deosebit, deşi fusese avertizat că Ophelia se apropia, văzându-i reflexia în fereastra întunecată. Din cauză ploii, lămpile fuseseră deja aprinse în casă, dar i-ar fi văzut probabil reflexia şi fără ajutorul lămpii din spatele lui, de vreme ce ea părea să posede o strălucire proprie, datorată numai parţial părului blond şi pielii deschise la culoare.

Duncan nu se întoarse. Chiar nu dorea să poarte o conversaţie cu ea, de niciun fel, cu atât mai puţin pe subiectul evitării ei. Pur şi simplu încă nu ştia cum să se poarte cu ea.

I-ar fi putut spune adevărul, că abia o putea suporta, însă asta nu ar fi dus decât la înstrăinarea lor după nuntă, ceea ce suna tot mai mult ca un aranjament ideal – cel

puţin pentru el. Ori putea încerca să se înţeleagă cu ea, să profite cât putea de pe urma unei căsătorii nedorite. Nu era sigur că putea face asta, însă putea cel puţin să încerce. Era totuşi de aşteptat ca ea să înţeleagă, mai devreme sau mai târziu, care erau adevăratele lui sentimente, iar asta ar fi dus oricum la înstrăinare, aşa că de ce să se mai deranjeze?

Însă trebuia să-i răspundă. Avea să facă un efort, de dragul lui Archie. Acesta dorea ca el să se căsătorească şi să-i ofere strănepoţi. Nu avea să-şi primească moştenitorii aşa cum dorea, însă Duncan avea suficient timp să-l facă să înţeleagă asta. Dar nu avea să aibă deloc moştenitori dacă Duncan nu reuşea să împartă patul cu soţia lui.

— Ce vor crede oamenii?

Încă era acolo? Duncan oftă în sinea lui şi se întoarse cu faţa către Ophelia.

— Că nu vrem cu adevărat să ne căsătorim?

Fu surprins şi el de faptul că-i dăduse acest răspuns. Pur şi simplu îi ieşise de pe buze, în ciuda dezbaterii pe care tocmai o avusese cu el însuşi. Cam atât despre eforturi. Cu toate acestea, prefera adevărul, şi poate că reuşeau să găsească o cale să se înţeleagă.

Gândul acesta îl făcu să se întrebe dacă era posibil ca Ophelia să se schimbe, sau era prea absorbită de propria persoană. Îşi dorea măcar să încerce să o schimbe? Răspunsul ei sugeră că era o cauză pierdută.

— Ei bine, eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine, spuse ea pe un ton arţăgos. Nu mai vreau, de vreme ce discuţia cu bunicul tău mi-a arătat ce plictisitoare va fi viaţa aici. Dar tu – tu nu ai niciun motiv să continui să te mai prefaci, Duncan. Ştii prea bine că nu te-ar deranja deloc să te căsătoreşti cu mine. Tu obiectezi, fără îndoială, numai faţă de modul în care am ajuns să fim din nou logodiţi.

El fu lăsat aproape fără cuvinte, şi avu nevoie de un moment să se dezmeticească suficient din uluire şi să-i spună:

— Te-ai gândit vreodată că felul în care arăţi s-ar putea să nu fie la fel de important pentru toată lumea, că

unii preferă ca soţiile lor să aibă alte calităţi, nu doar o faţă drăguţă?

Ea se uită la el fără nicio expresie, apoi râse pe un ton condescendent şi-l informă:

— Am avut parte de sute de propuneri de căsătorie care mi-au dovedit contrariul, cele mai multe din partea unor bărbaţi care abia mă cunoşteau. Ce-ţi spune acest lucru despre preferinţele bărbaţilor?

— Îmi spune că te-au convins să crezi că frumuseţea ta este tot ce contează. Ai fi avut parte de o trezire neplăcută dacă te-ai fi căsătorit cu vreunul dintre ei, atunci când ar fi ajuns să te cunoască, în sfârşit. Voi fi sincer cu tine, fată. Nu-mi place felul tău de-a fi, nu-mi place răutatea de care eşti capabilă, nu-mi place felul în care tratezi oamenii, ca şi cum nimeni în afara ta nu contează.

— Dacă ai impresia…

El întrerupse replica ei plină de indignare, spunând, pe cel mai calm ton de care era capabil:

— Închide gura un moment şi lasă-mă să-ţi spun asta. Dacă trebuie să ne căsătorim, şi se pare că nimic nu ne poate salva, atunci avem doar două posibilităţi – să trăim în pace unul cu celălalt sau să ne facem unul altuia viaţa un iad. Dar singurul mod în care ne văd trăind în pace e dacă-ţi schimbi felul de-a fi. Crezi că poţi face asta, fată?

— Nu este nimic în neregulă cu felul în care mă port, insistă ea.

El oftă.

— Dacă nu înţelegi că aerele tale şi reaua-voinţă mi se par condamnabile, nu mai avem ce discuta.

— Te-am insultat puţin şi gata, asta mă face răuvoitoare? Te interesează măcar să ştii de ce te-am insultat? Contează pentru tine că nu am vrut să ne căsătorim, că am fost furioasă că fusesem logodită cu tine fără măcar să fiu întrebată? Pur şi simplu voiam să scap de logodnă. Ce a fost atât de greşit?

— Aveai alte opţiuni, îi spuse el. Cea mai evidentă este aceea că ai fi putut vorbi cu mine şi am fi putut pune capăt amiabil logodnei dintre noi.

— Glumeşti, probabil. Ştiam foarte bine că odată ce m-ai fi văzut, nimic nu te-ar fi oprit să mă iei în căsătorie – asta dacă nu ai fi rupt logodna într-un moment de furie, aşa cum s-a şi întâmplat.

El înţelese raţionamentul ei, însă numai până la un punct. Se considerase extrem de norocos atunci când dăduse cu ochii prima dată de ea. Fusese imediat cucerit de frumuseţea ei, la fel cu toţi bărbaţii, fără îndoială. Dacă i-ar fi spus atunci că nu dorea să se căsătorească cu el, poate că ar fi încercat să o facă să se răzgândească – cel puţin până când ar fi cunoscut-o şi ar fi descoperit că nu era o persoană plăcută. Aşa că onestitatea ei nu ar fi făcut probabil cine ştie ce diferenţă.

În loc să fie onestă, însă, ea încercase să-l manipuleze cu insultele ei şi reuşise. Dar maşinaţiunile ei nu se rezumaseră la atât.

— Împrăştierea zvonurilor care mi-au murdărit numele a avut acelaşi scop?

— Nu fi prostuţ, spuse ea pe un ton dojenitor. Acelea n-au avut de-a face cu tine, voiam doar să-i conving pe părinţii mei că nu erai soţul ideal pentru mine, aşa cum credeau ei, astfel încât să desfacă ei înşişi logodna. Nu a funcţionat, însă. Erau porniţi să meargă înainte cu alegerea asta, oricum ar fi stat lucrurile. Dar să nu ne prefacem că ai fost rănit de aceste zvonuri, nu exista nicio şansă, atâta vreme cât nu se dovedeau adevărate. Ar fi fost de-ajuns ca ceilalţi să aibă ocazia de a te întâlni, pentru a vedea că zvonurile erau nefondate.

El clătină din cap.

— Nu-ţi dai seama cât de infame sunt aceste uneltiri? Când sinceritatea ar fi rezolvat…

— N-ar fi rezolvat nimic, îl întrerupse ea, pe un ton acum amar. Am încercat asta, Duncan, le-am spus părinţilor mei de la început că nu doream să mă căsătoresc cu cineva pe care nici nu-l întâlnisem vreodată. Acum spune-mi tu ceva, şi fii cinstit. Ce ai simţit tu faţă de logodna cu o femeie necunoscută? Oftă. Nu contează, este evident că nu te-a deranjat, de vreme ce ai fost de acord cu

asta.

El roşi din cauza stingherelii, pentru că nu era tocmai adevărat. Reacţia lui faţă de o soţie aleasă de altcineva fusese aceeaşi ca a ei, sau cel puţin aşa cum pretinsese ea că reacţionase.

Fu obligat să recunoască.

— De fapt, fată, nu am aflat despre asta decât cu câteva zile înainte să sosesc aici. Sunt destul de mare să-mi aleg singur nevasta. Neville s-a înşelat crezând că o poate face în locul meu. Aş fi rupt logodna, dar mi s-a cerut să te întâlnesc măcar, ceea ce am făcut.

Acum roşi şi ea şi se plânse defensiv.

— Ei, de unde era să ştiu asta? Dar de vreme ce pari să admiri atât de mult onestitatea, spune-mi, ai fi rupt logodna dacă nu te-aş fi insultat?

Deoarece tocmai se gândise la asta, replica lui fu rapidă.

— Nu, cel puţin nu imediat. Eşti o frumuseţe, fată, nu neagă nimeni asta. Dar nu mi-ar fi luat foarte mult să văd ce se ascunde dincolo de suprafaţă şi să nu-mi placă. Acum nu mai avem de ales, şi am înţeles că şi asta este oarecum din vina ta, pentru că ţi-ai făcut-o singură pe Mavis inamică. Dacă ar fi fost oricine altcineva, poate nu ne-am afla în situaţia asta acum.

— Greu de spus, replică ea. Cumpărarea tăcerii nu este o afacere uşoară.

Duncan îşi dădu ochii peste cap către tavan.

— Nu toată lumea trebuie cumpărată, fată. Unii oameni, dacă-ţi vine să crezi, ar înţelege şi nu ar vrea să ne vadă suferind sau cu reputaţia distrusă din cauza unei întâlniri nevinovate interpretate greşit.

— Ai prea multă încredere în natura umană, îl zeflemisi Ophelia.

— Iar tu nu ai destulă. Aşa că am revenit de unde am început, legaţi unul de celălalt. Iar eu încă vreau să ştiu dacă ai de gând să te schimbi. Poţi să nu-i mai transformi pe ceilalţi în duşmani numai pentru că nu ţi-a plăcut ceva ce au făcut sau au spus? Poţi să te laşi de uneltiri şi

răzbunări? Poţi să te opreşti din minţit ca să-ţi îndeplineşti dorinţele…

— Oh, opreşte-te, îi tăie Ophelia sec vorba. De ce să nu încetez pur şi simplu să respir?

— Sarcasmul nu te va ajuta prea mult în situaţia asta.

— Ăsta nu a fost sarcasm, ripostă ea. Concepţiile tale morale sunt evident prea înalte pentru mine, Duncan, aşa că hai să recunoaştem că nu suntem potriviţi unul pentru celălalt şi că nu vom fi niciodată. Am crezut că nu mă va deranja căsătoria cu tine, după ce te-am întâlnit, dar de atunci mi-am schimbat părerea, mai ales după ce am stat de vorbă cu lordul Neville, care mi-a arătat în detaliu cât de groaznică va fi viaţa mea aici. Crede-mă, vreau să scap de logodna asta la fel de mult ca tine. În punctul acesta chiar aş putea s-o implor pe Mavis să-şi ţină gura închisă. Dar ştiu că nu ar fi de niciun folos. Mă urăşte, probabil a făcut-o dintotdeauna.

— De ce? o contrazise el. Doar dacă nu ai făcut tu ceva să cauzezi asta.

— Nu fi naiv! Nu am făcut decât să mă nasc arătând aşa, lucru care produce invidie şi gelozie în celelalte femei, ceea ce duce la animozităţi. Încearcă să o ascundă, dar nu au mereu succes. La fel ca multe altele, Mavis s-a prefăcut a fi prietena mea deoarece sunt populară. Crezi că nu ştiu asta, că sunt folosită în acest fel? Crezi că este uşor de trăit aşa?

— Cred că, dacă nu aş fi convins că ţi-ai făcut toate acestea cu mâna ta, mi-ar fi milă de tine.

— Să nu îndrăzneşti! se năpusti ea. Iar dacă vrei să găseşti o cale de ieşire din situaţia asta teribilă pe care, dacă pot să-ţi amintesc, tu ai cauzat-o, cu temperamentul tău afurisit, atunci fă ceva! Eu nu pot bate ţara în lung şi-n lat căutând-o pe Mavis, dar tu o poţi face. Aşa că nu mai sta aici abătut, fără să faci nimic, şi scoate-ne pe amândoi din asta.

Se întoarse şi plecă în trombă, lăsându-l pe el să se holbeze în urma ei, cu foarte puţine speranţe pentru viitor. Găsirea domnişoarei Newbolt de către el însuşi, când nu

cunoştea deloc ţinuturile şi habar nu avea de unde să înceapă, nu părea plauzibilă. Dar Ophelia avea dreptate. Era abătut. Lăsase ca această situaţie să-l facă să se simtă atât de nefericit, încât nu mai vedea nicio cale de ieşire. Cu toate acestea, faptul că era sigur că nu avea nicio şansă de succes nu era un motiv pentru a nu încerca măcar.

Singura lui speranţă adevărată era că fata era căutată de oameni care erau obişnuiţi cu găsirea urmelor, sau cel puţin aşa îl asigurase bunicul său. Nu era ceva care să-l liniştească cu totul, nu când ziua nunţii lor se apropia cu repeziciune.

Capitolul 39

Hotărât să încerce să o găsească singur pe Mavis Newbolt, Duncan îşi dădu seama cât de zadarnice erau eforturile lui atunci când începu să strângă informaţii, înainte de a pleca de la Summers Glade. Făcuse rost de o serie de adrese ale ei, care erau împrăştiate pe tot cuprinsul ţării. În mod absolut ironic, Ophelia fusese cea care-i dăduse o parte din aceste adrese, inclusiv ale unor prietene apropiate de-ale lui Mavis, despre care spera că erau la Londra, deoarece mai aveau adrese şi în alte oraşe, în care era posibil ca Mavis să se fi dus în vizită.

Ştiind foarte bine că nu avea să poată vizita fiecare reşedinţă în cele câteva zile pe care le mai avea la dispoziţie, trebuia să se hotărască din ce loc ar fi putut obţine repede cele mai multe informaţii sau, dacă era norocos, chiar pe Mavis. De vreme ce nu era o decizie uşor de luat, când nu cunoştea niciuna dintre persoanele implicate, căută pe cineva care trebuia să ştie mai multe decât el.

Îl găsi destul de repede pe Raphael; de fapt, fiul ducelui îl căuta, de asemenea, sau cel puţin aşa lăsă să se înţeleagă atunci când îi spuse:

— Vei fi devastat, ştiu, din cauză că-mi iau rămas-bun,

dar toate lucrurile bune – sau rele – ajung la un sfârşit. Da, sunt sigur că ai nevoie de o interpretare pentru cuvintele mele, aşa că, altfel spus, sunt pe cale să mă întorc la Londra. Locul ăsta a devenit prea depresiv. Ai crede că se organizează o înmormântare, nu o nuntă.

— Nu pot nega asta, replică Duncan. Plec şi eu la Londra şi voiam să te întreb…

— Dai bir cu fugiţii? îi tăie Rafe vorba. Măi să fie, nu credeam c-ai s-o iei pe drumul ăsta.

Duncan se zbârli, dar avea nevoie de părerea lui Raphael, aşa că nu reacţionă.

— Nici eu. Mă duc să o caut pe Mavis Newbolt, fata care are controlul scandalului. Este singura care mă poate scoate din încurcătura asta.

— O cauţi – adică a dispărut?

Duncan aprobă din cap.

— Nu s-a întors acasă după ce a plecat de aici, iar părinţii ei s-au enervat atât de tare din cauza întrebărilor, încât au părăsit şi ei reşedinţa din Londra. Neville are oameni care o mai caută, dar fără prea mare noroc.

— Sună ca şi cum nu ar vrea să fie găsită, speculă Raphael.

— Sunt conştient de asta, dar cineva trebuie să ştie unde s-a ascuns. Am adresele prietenelor ei şi voi…

— Îţi pierzi timpul, fără îndoială, interveni din nou Raphael. Dacă se ascunde, deşi nu-mi imaginez de ce, nu le-ar spune prietenelor ei unde este.

Duncan oftă.

— Presupun că nu ştii nimic despre fată, care să ofere un indiciu cu privire la ascunzătoarea ei?

— Eu? Nu am întâlnit-o niciodată, dar se întâmplă să-l cunosc pe vărul ei, John Newbolt, care a însoţit-o aici. Dacă aş fi în locul tău, l-aş căuta pe el, de vreme ce au plecat de aici împreună.

— Şi el a dispărut, cel puţin mi s-a spus că nici el nu s-a întors acasă.

Auzind asta, Raphael ridică dintr-o sprânceană aurie, dar apoi scutură din cap şi murmură, ca pentru sine:

— Nu, sunt veri de gradul întâi, nu ar face… nu contează. Cel puţin oamenii bunicului tău sunt meticuloşi, dacă l-au căutat şi pe el. Ar trebui să te liniştească lucrul ăsta.

Duncan dădu din cap, deşi era o consolare prea lipsită de importanţă, dat fiind că încă nu descoperiseră nimic.

— Bătrânul Neville nu cruţă nicio cheltuială, după cum spune bunicul meu, Archie.

Raphael chicoti.

— Nu, presupun că nu o face. Probabil este îngrozit de gândul de a o avea pe Ophelia ca nepoată, acum că ştie de ce este capabilă.

— N-am de unde să ştiu, replică Duncan, ridicând din umeri. Vorbesc cu el cât mai puţin posibil.

— I-auzi, chicoti Rafe. Te intimidează? Nu pot spune că te învinovăţesc…

— Nu face iarăşi presupuneri. Pur şi simplu nu-mi place de el.

— De propriul bunic? De ce?

În loc să răspundă întrebării lui Raphael, pe care de altfel nu-l privea de loc problema, Duncan întrebă:

— Presupun că nu ştii pe unde l-aş putea găsi pe vărul ăsta?

Raphael înţelese aluzia şi, după ce se încruntă gânditor, spuse:

— Nu-l cunosc suficient de bine, ne-am intersectat deoarece suntem membrii aceluiaşi club, dar ştii cum vorbesc – şi cum se laudă – bărbaţii atunci când nu sunt femei de faţă. Am auzit că ar avea un loc în Manchester, doar pentru amantele sale, o proprietate pe care a câştigat-o în urma unui joc de cărţi. Nu e ceva neobişnuit. Mulţi bărbaţi căsătoriţi o fac. Însă în acest caz mi s-a părut ciudat, pentru că John încă locuieşte acasă cu mama sa, iar proprietatea din Manchester este singura pe care o deţine el. Ai crede că s-ar muta el mai degrabă acolo, decât să o ţină numai pentru amante. Mai ales că e atât de departe de Londra, unde locuieşte mama lui.

— Dar nu se cuvine să-şi fi dus verişoara acolo, nu-i

aşa?

— Sigur că nu – dacă nu cumva casa e goală acum. Raphael ridică din umeri. Am pomenit de asta doar pentru că, dacă aş avea o verişoară care vrea să se ascundă şi o casă despre care nimeni din familia mea nu ar şti, acolo aş putea-o duce – dacă ar fi fost nelocuită în acel moment. Mai ales că nu este departe de aici, dar este departe de Londra.

— Ai cumva adresa?

— Am spus cumva că-l cunosc bine?

Duncan oftă din nou, însă se gândi să întrebe.

— Cât de mare e oraşul ăsta?

Raphael râse.

— Mult prea mare ca să poţi spera să dai de cineva care să te îndrume unde vrei să mergi. Este un afurisit de oraş, amice, nu un orăşel sau un sat.

Duncan i-ar fi putut frânge gâtul lui Raphael pentru că-l făcuse să spere şi apoi îl demoralizase din nou. Expresia lui probabil exprima deschis acest lucru, deoarece Raphael făcu cel puţin un pas înapoi.

Apoi însă rânji obraznic şi spuse:

— Te pot scoate eu din încurcătura asta.

— Chiar dacă ar fi adevărat, deşi mă îndoiesc, de ce ai face-o?

— Dumnezeule, nu trebuie să fii atât de suspicios. Nu am niciun motiv ascuns, te asigur. Sunt doar conştient de faptul că ai prefera să te căsătoreşti cu altcineva.

Ştiind cât de des o menţionase Raphael pe sora lui mai mică, Amanda, şi că probabil aşa ar fi scăpat de corvoada de a-i fi însoţitor, odată ce ea s-ar fi căsătorit, Duncan nu se îndoi deloc că la ea se referise tânărul.

Aşa că-l asigură:

— Te înşeli, omule. Nu vreau să mă căsătoresc cu ea.

— Nu? Ei bine, mă laşi fără cuvinte. Chiar credeam că vrei. Continuă apoi, după un oftat: Foarte bine, m-am înşelat. Dar tot sunt dispus să te ajut.

— Cum?

— Cerându-i Opheliei să se căsătorească în schimb cu mine, desigur. Probabil simt singurul pentru care ar renunţa

la tine.

Duncan nu-şi putu reprima un pufnet.

— Ai o părere a naibii de bună despre tine, omule, cam la fel cu părerea pe care o are ea despre propria persoană.

Raphael chicoti.

— Cam greu. Vorbim despre titluri acum, şi doar asta o interesează cu adevărat, asta şi averea care vine odată cu ele. Nu face greşeala de a crede că pe tine te vrea. Titlul pe care-l voi moşteni eu e mai atrăgător decât al tău.

— Chiar dacă ar funcţiona, ceea ce nu se va întâmpla, nu ţi-aş putea cere să faci un astfel de sacrificiu.

— Ce sacrificiu? Nu m-aş căsători cu adevărat cu ea, spuse Raphael, înfiorându-se. Aş cere-o doar, am fi logodiţi un timp, apoi aş rupe logodna. Aş fi un adevărat domn şi aş lăsa-o pe ea să renunţe. Ar salva aparenţele, şi toate celelalte. Nimeni nu ar fi rănit, tu scapi de soarta asta mai rea decât moartea, eu mă întorc la viaţa mea de burlac şi toată lumea ar fi fericită.

— Mai puţin Ophelia, a cărei reputaţie poate fi oricând distrusă de către inamica aceea a ei, arătă Duncan. Ce ar împiedica-o pe Mavis să împrăştie povestea, dacă Ophelia nu se căsătoreşte cu mine? Logodna ei cu tine nu ar împiedica asta, ar schimba doar întreaga poveste tocmai în scandalul pe care vrem să-l evităm.

Raphael se încruntă, amintindu-şi de aspectul acesta care-i scăpase.

— Ei, la naiba, chiar eşti într-o încurcătură, nu-i aşa? Ce mai aştepţi? Dacă stau să mă gândesc, n-am mai fost la Manchester de-o vreme bună. Cred că te voi însoţi. Dacă suntem doi, putem acoperi o zonă mai mare decât tu singur. De fapt, spune-i şi bunicului tău să-şi trimită şi el oamenii.

Oricât i-ar fi displăcut să recunoască, şi încă nu-i plăcea felul ocolit în care se exprima Raphael, Duncan descoperi că omul începea să devină tot mai plăcut.

Capitolul 40

Sabrina îşi vedea de viaţa ei. Descoperise că, dacă-l putea ţine pe Duncan departe de mintea ei, chiar putea să râdă din când în când. Desigur, nu dura mult până să izbucnească în plâns, dar, în cea mai mare parte a timpului, părea să fie din nou vechea Sabrina, în timp ce-şi vedea de rutina ei.

Excepţie făcuse ziua în care bietul Robert Willison se oprise să stea de vorbă cu ea pe drumul către Oxbow şi fusese martorul unui asemenea episod. Fusese atât de supărat atunci când ea izbucnise în lacrimi în faţa lui, încât plecase să aducă trei dintre vecinii lui în ajutor.

Până când ajunseseră la ea, reuşise să-şi recapete controlul asupra emoţiilor şi pusese lacrimile pe seama unui fir de praf intrat în ochi, amintindu-le celor prezenţi că un plâns bun era tratamentul cel mai indicat într-o asemenea situaţie. O priviseră ca şi cum ar fi fost nătângă, dar oamenii o priveau adesea în acest fel atunci când avea una din dispoziţiile ei ciudate, aşa că nu fusese nimic ieşit din comun.

Mătuşile ei deciseseră că se „recuperase” suficient, deşi nu se discutase de ce anume suferise. Ştiau că era ceva ce avea de-a face cu Duncan, însă, printr-un acord tacit, nu voiau să o bată la cap pe marginea acestui subiect. Apărea însă ocazional în conversaţii. Cum s-ar fi putut altfel, când nunta lui Duncan era încă principalul subiect în vecinătate, şi era greu de evitat?

Reveniseră însă la ideea de a găsi alţi tineri potriviţi pentru ea, şi, cu o seară în urmă, când erau adunate toate în salon, după cină, Alice menţionase un nou-venit în ţinut.

— Numele lui este Sir Albert Shinwell. Construieşte un conac de cealaltă parte a oraşului Oxbow, aproape de pajiştea aceea minunată. Am auzit că a moştenit o avere neaşteptată şi s-a decis să se stabilească la Oxbow.

Hilary dădu din cap, adăugând:

— Oamenii au tendinţa de a cheltui o grămadă de bani atunci când dau de ei pe neaşteptate. Ciudat, dar aşa se întâmplă mereu.

— Am auzit că a început să construiască şi în Bath, şi în Portsmouth. Se pare că este vorba de o moştenire considerabilă.

— Nu este căsătorit, nici nu a fost vreodată, mai spuse Hilary. Asta mi-a fost confirmat.

— Şi este tânăr, se gândi Alice să adauge. Nu are încă nici treizeci de ani.

Sabrinei nu-i fu deloc greu să înţeleagă scopul acestei conversaţii.

— Îl voi cunoaşte la un moment dat, numai vă rog nu-l aduceţi aici să mă cunoască.

— Nu am face aşa ceva, dragă, cel puţin eu nu aş face, o asigură Hilary.

— Asta înseamnă că eu aş face? spuse Alice ţâfnoasă. Nu sunt atât de insensibilă încât să nu-mi dau seama că fata noastră nu e fericită în legătură cu nunta de săptămâna viitoare.

— Nu, doar suficient de insensibilă să pomeneşti despre asta, replică Hilary pufnind.

Sabrina se ridică pentru a le atrage atenţia de la ceartă, înainte să se implice prea mult.

— Este în regulă. Nu trebuie să mergeţi pe vârfuri în preajma mea. Este adevărat că şi eu am crezut, ca şi mătuşa Hilary, că între mine şi Duncan se înfiripă ceva mai mult decât o simplă prietenie, dar m-am înşelat. Voi trece peste asta. Logodna lui cu Ophelia a fost o surpriză, însă mi-am revenit de pe urma ei. Sunt bine, vă asigur.

Le părăsi înainte ca ele să o vadă aproape în lacrimi, însă cele două surori se uitară una la cealaltă şi-şi dădură seama de adevăr.

— Minte, oftă Hilary. Încă e devastată.

— Ştiu. Oftatul lui Alice fu ceva mai sonor. Aş vrea să iau o crosă şi să…

— Şi eu, interveni Hilary. Dar la ce ar ajuta asta? Nu e

ca şi cum orice fată ar avea vreo şansă în faţa Opheliei, nici măcar una la fel de minunată ca Sabrina noastră, nu atunci când bărbaţii pot fi nişte idioţi orbi.

Alice ar fi putut chicoti la auzul acestor cuvinte, dacă nu ar fi fost amândouă destul de abătute din cauza subiectului.

— Nu că mai contează, dar este mai bine, dacă mă întrebi pe mine. Nu ardeam de nerăbdare să am de-a face din nou cu coţcarul ăla bătrân de Neville. Şi-a arătat sentimentele suficient de clar atunci când scandalul a izbucnit prima dată, pe vremea noastră, spunând că nu vrea să aibă nimic de-a face cu familia noastră.

— Nu sunt sigură că a fost numai atât, replică Hilary gânditoare. La petrecere a spus ceva care m-a făcut să cred că a fost ceva mai mult decât dezgustul lui faţă de ce a făcut bunicul, provocând scandalul. La urma urmei, erau prieteni. Cel puţin obişnuiau să meargă împreună la vânătoare tot timpul.

— Ce a spus?

— M-a întrebat dacă stupiditatea mai face parte din familie, replică Hilary.

Alice se înfurie şi tonul ei sublinie acest lucru atunci când spuse:

— Ipocritul! Cine şi-a lăsat fiica să plece şi să se căsătorească cu scoţianul acela, apoi s-a văicărit toată viaţa? Asta a fost stupiditate.

Hilary clătină din cap.

— Asta a fost o circumstanţă care nu a mai putut fi controlată odată ce ea s-a îndrăgostit de bărbatul acela. Ce ar fi trebuit să facă a fost să-i fi împiedicat să se întâlnească de la bun început.

— Sper că i-ai dat peste nas, replică Alice, încă indignată.

— Desigur. Dar după ce m-am gândit un pic, sunt sigură acum că s-a referit doar la faptul că bunicul s-a împuşcat, ceea ce, trebuie să recunoşti, este ce am crezut şi noi din când în când.

— Ei bine, totul este de domeniul trecutului acum,

spuse Alice, apoi se plânse de altceva. Dar nu ar fi trebuit să o încurajezi pe Sabrina să creadă că are o şansă cu tânărul Duncan. Neville nu ar fi permis oricum căsătoria lor.

— Cum să o încurajez? Hilary îi aruncă o privire încruntată surorii ei. Am ochi, asta este tot. Era suficient de evident că băiatul o place, deşi, după cum s-a dovedit, preţuia doar prietenia dintre ei, adăugă ea cu un oftat.

— Nu-l poţi învinui pentru asta, replică Alice. Este o persoană foarte plăcută.

— Sigur că este. Oricum, te înşeli crezând că Neville ar fi obiectat din cauza scandalului. Nu i-ar fi plăcut, desigur, însă, din ce am înţeles, doreşte moştenitori cât mai repede. Cu o astfel de grabă, nu-şi permit să fie prea pretenţioşi.

— Sigur că-şi permit, nu fu de acord Alice. Ăsta a fost scopul petrecerii. Duncan a avut de ales dintr-o mulţime de tinere, şi uite ce s-a întâmplat. A sfârşit alegând-o exact pe cea pe care a vrut-o Neville pentru el.

— Dar a ales-o oare?

— Ce vrei să spui?

— O ştii pe fiica lui Mary Petty, care este cameristă la Summers Glade? Am vorbit cu ea în dimineaţa asta la cizmar. Spune că fata ei i-a spus că nimeni de la Summers Glade nu este fericit în legătură cu nunta care se apropie, mai ales mirele şi mireasa.

— Nici unul dintre ei?

— Aşa a spus.

— Ei bine, asta nu are niciun sens. De ce se căsătoresc, atunci?

Hilary ridică doar dintr-o sprânceană, lucru care o făcu pe Alice să pufnească.

— Prostii. Nu s-a făcut nicio aluzie la scandalul…

— Exact, interveni Hilary, rânjind. Căsătoriile forţate au loc de obicei pentru a înăbuşi scandalul în faşă, înainte de a avea ocazia să se răspândească.

— Este o presupunere nefondată în acest caz, arătă Alice. Faci pur şi simplu nişte presupuneri.

— Bunul-simţ…

Alice îi tăie vorba.

— Cine spune că ai aşa ceva?

— Hmm, mi-e totuna dacă vorbesc cu tine sau cu clanţa uşii, se plânse Hilary.

— Ce vrei să spui?

— Că poţi răsuci clanţa, dar asta nu garantează deschiderea uşii.

— Asta poate pentru că de cealaltă parte a uşii nu este nimic important de văzut, sări Alice, triumfătoare.

Hilary cedă. Fusese o replică potrivită, la urma urmei, şi, deşi nu ar fi spus-o niciodată, era mândră de sora ei pentru că se gândise la aşa ceva.

Capitolul 41

În această dimineaţă, în timp ce Sabrina trecu prin Oxbow în plimbarea ei obişnuită, avu parte de patru întâlniri care o convinseră să renunţe la vechea ei rutină, cel puţin pentru un timp. Una era să-şi vadă în continuare de viaţă, încercând să nu se gândească la Duncan, dar era cu totul altceva atunci când oamenii îl aruncau înapoi în gândurile ei. Din nefericire, deoarece era nou-venit în regiune, Duncan avea să fie principalul subiect de discuţie pentru mai mult timp. Sir Albert avea şi el partea lui de bârfă, însă Duncan, următorul la rând pentru un titlu mai atrăgător, era mai interesant.

Din primele două întâlniri află că Duncan se dusese la Londra, cel mai probabil pentru a-i cumpăra miresei sale un cadou special de nuntă. Cea de-a treia, cu bătrâna doamnă Spode, fu puţin diferită.

Doamna Spode era o bătrână arţăgoasă, una dintre cele mai amuzante prietene ale mătuşilor ei, iar ea pufni la auzul presupunerii că Duncan plecase pentru a cumpăra un cadou de nuntă, şoptindu-i Sabrinei că era mai probabil să fi plecat pentru încă puţină distracţie înainte de căsătorie, mai ales de vreme ce lordul Locke, un libertin notoriu, i se

alăturase în această călătorie.

— Te întreb acum, ar şti lordul Locke unde să găsească cadouri de nuntă sau, mai degrabă, unde să găsească nişte tinere cu reputaţie îndoielnică? Ultima variantă, desigur. Dacă tânărul lord se întoarce cu un cadou, va fi vorba de una din bolile acelea despre care nu se pomeneşte. Spunând acestea, bătrâna doamnă chicoti, încântată de propria-i isteţime.

Sabrina nu încurajă această conversaţie, de fapt, se îndepărtă aproape nepoliticos de repede de bătrâna doamnă Spode. Însă înainte de a ieşi cu totul din oraş, avu parte de o a patra întâlnire.

Aceasta fu cea mai rea, cu bunicul lui Duncan. Nu Neville. Cu el probabil că s-ar fi putut descurca suficient de bine – dacă ar fi trecut peste socul de a-l întâlni în Oxbow. Însă era vorba de bunicul scoţian, care o strigă când ieşi din hanul din Oxbow, care funcţiona şi ca tavernă; pe acest bunic nu-l cunoscuse, dar se părea că el o ştia suficient de bine pentru a o striga pe nume.

— Eşti prietena lui Duncan, Sabrina, nu? La aprobarea ei, continuă: Am vrut să te întâlnesc la Summers Glade, dar nu ai mai venit în vizită. M-am întrebat de ce. Cele mai multe domnişoare s-au întors la Londra după ce l-au pierdut pe flăcău, ceea ce e de înţeles. Dar tu – nu credeam că erai acolo pentru asta.

— Nu eram.

— Atunci de ce nu ai mai venit?

Întrebarea atât de directă, pusă pe un ton atât de acuzator, o făcu să roşească. Din nefericire, Archibald observă şi interpretă corect.

— Aşa este, deci? Ai început să simţi mai mult decât prietenie?

Să fi admis aşa ceva, mai ales în faţa lui, ar fi garantat faptul că vestea ar fi ajuns la urechile lui Duncan, lucru pe care, în circumstanţele actuale, nu-l dorea absolut deloc. Minciuna însă, pe care o detesta cu toată fiinţa, dar care în acest caz era de neocolit, o făcu să roşească şi mai tare.

— Nu este deloc aşa. Duncan este fermecător, îl plac

mult, însă este doar un prieten.

Expresia lui era plină de scepticism, deşi păru să creadă cele spuse de ea, afirmând:

— Oh, îmi pare bine să aud asta. Nu că nu ai fi o fată drăguţă, sunt sigur că eşti, dar bătrânul Neville era îngrijorat de timpul pe care-l petrecea Duncan cu tine, iar el ne-a asigurat de acelaşi lucru, că sunteţi doar prieteni, deşi unii foarte buni. M-aş hazarda să spun că eşti cea mai bună prietenă a lui acum, de aceea mi s-a părut ciudat că l-ai părăsit aşa în…

— Poftim? interveni ea, cu vocea destul de înţepată acum, mai degrabă din cauza expresiei „timpul pe care-l petrecea cu tine”, care avea, desigur, legătură cu vechiul scandal din familia ei, şi nu din cauza ultimei lui remarci. Cum l-am părăsit eu? Doar pentru că am fost puţin bolnavă şi am stat în pat pentru câteva zile nu înseamnă că l-am părăsit. Am stat de vorbă cu el de când s-a logodit.

— Ah, bine, nu ştiam asta, replică el şi apoi spuse, stingherit. Ţi-a povestit despre… prostia care… a dus la…

Tuşi, renunţând să o mai întrebe ce-i mărturisise Duncan, fără să pomenească de fapt despre ce ar fi putut mărturisi. Ea aproape că pufni în râs din cauza încurcăturii sale, deşi ar fi fost un râs fără prea mult umor, când subiectul era unul atât de dureros.

I se făcu însă milă de el şi recunoscu.

— Dacă vreţi să ştiţi dacă Duncan mi-a spus că nu a cerut-o pe Ophelia de soţie şi dacă mi-a povestit care au fost evenimentele care au dus la reînnoirea logodnei lor, răspunsul este da.

Archibald oftă uşurat.

— Atunci pot vorbi deschis. Bun, nu-mi place să mă învârt în jurul unui subiect. De asta am fost îngrijorat de absenţa ta, înţelegi? Acum are nevoie de prieteni. Sper că l-ai putut înveseli un pic atunci când ai vorbit cu el.

Să-l înveselească? Întâlnirea cu Duncan fusese una foarte dureroasă. Fusese aproape la fel de rău să audă că era forţat să se căsătorească cu Ophelia ca şi dacă ar fi auzit că voia să facă acest lucru, însă avea două versiuni

complet diferite ale aceleiaşi poveşti, de la ambii protagonişti. Ophelia era cunoscută drept mincinoasă, aşa că era posibil ca afirmaţia ei că Duncan era plin de pasiune pentru ea să fie o invenţie, şi, cu toate acestea, dacă cumva afirmaţiile lui Duncan, că nu o voia pe Ophelia, erau minciuni?

Îi reamintise că singura cu adevărat compromisă fusese ea. Aceasta să fi fost intenţia lui de la bun început? Îi ceruse mâna Opheliei într-un moment de pasiune, apoi regretase de îndată ce o părăsise? Se folosise apoi de Sabrina pentru a găsi o cale de scăpare?

Nu dorea să creadă aşa ceva despre el, dar lucrurile s-ar fi putut întâmpla exact aşa. La urma urmei, de ce să fi minţit Ophelia cu privire la momentul în care îi ceruse mâna? Doar pentru că Sabrina nu reuşise să ascundă cât de important era pentru ea răspunsul?

Se păcălea singură, totuşi, încercând să-l vadă într-o lumină proastă, în speranţa că asta avea să stingă iubirea pe care o simţea pentru el. Nu funcţiona. Nu credea cu adevărat că o minţise. Dar chiar dacă o făcuse, nu încăpea îndoială că acum se simţea îngrozitor din această cauză.

Dorise să-l înveselească în acea zi. Dorinţa fusese puternică. Dar cum ar fi putut-o face, când ea însăşi se simţea atât de rău?

Se hotărî să ignore întrebarea lui Archibald, menţionând:

— Am auzit astăzi că Duncan a plecat la Londra. Poate că în timpul călătoriei îşi va lua gândul de la…

— Nu, s-a dus să o caute pe domnişoara Newbolt, aşa că mintea lui va fi numai la asta.

Ea fu surprinsă şi se simţi plină de speranţă auzind asta.

— Ştie aşadar unde să o caute?

— Nu chiar, spuse el, dezamăgind-o. Nu i-a plăcut să stea fără să facă nimic, în timp ce oamenii lui Neville caută, aşa că s-a dus să încerce şi el. Nu este foarte probabil să o găsească, iar el ştie. Pur şi simplu nu este suficient timp până la nuntă.

— Probabil că nu. Reuşi să se abţină să nu ofteze.

— Eu am vrut să o amânăm, însă Neville pare să creadă că orice eschivă din partea noastră ar putea duce la izbucnirea scandalului care mocneşte.

— Atunci trebuie să speraţi că va avea noroc.

— Slabe şanse. Dar dacă reuşeşte să iasă din încurcătura asta şi îşi va căuta din nou o mireasă, am sentimentul că te va cere pe tine.

Sabrina clipi.

— Pe mine?

— Da, dar ar fi din motivele greşite, înţelegi? Vrea să te aibă la îndemână. A arătat deja cât de departe e dispus să meargă pentru asta invitându-te la petrecere, deşi ai adus-o şi pe Ophelia. Te-ar muta la Summers Glade dacă nu ar fi nepotrivit. Cred că s-ar căsători cu tine doar ca să te aibă acolo permanent. Atât de mult valorează pentru el prietenia ta. Dar asta este tot. Nu-l lăsa să te păcălească şi să te facă să crezi că e ceva mai mult. Aţi regreta amândoi mult dacă o face.

Sabrina se rugă să-şi poată reţine emoţiile încă câteva momente, până putea scăpa de această conversaţie nedorită. Auzise de prima dată ce-i spusese Archibald, că Duncan îl asigurase că simţea doar prietenie. Îşi înlăturase atunci din minte cele auzite, deoarece gândul acesta nu ar fi făcut decât să-i rupă din nou inima. Cu toate acestea, el o spusese din nou, iar ea nu-l mai putea ignora. O prietenă. Era doar o prietenă. Nu fusese niciodată mai mult decât o prietenă.

— Vă îngrijoraţi cu privire la ceva ce are foarte mici şanse să se întâmple, cu nunta la numai două zile distanţă.

— Adevărat, oftă el. Scuzele mele, fată, pentru că am simţit nevoia să te avertizez – pentru orice eventualitate. Vei veni la nuntă, nu-i aşa?

Să stea acolo şi să-i vadă pe Duncan şi pe Ophelia uniţi pe vecie? Nicio şansă, ceea ce o făcu să mintă din nou, deşi de data asta evaziv.

— Sunt sigură că toţi cei invitaţi vor veni. Acum trebuie să plec acasă. Mătuşile mele nu se aşteptau să lipsesc atât de mult şi se vor îngrijora…

Nu mai auzi cel de-al doilea oftat al lui Archie când se îndepărtă în grabă. El regreta deja ceea ce-i spusese Sabrinei. Nu se îndoia de adevărul celor spuse, însă îşi dăduse seama, cu întârziere, că pusese carul înaintea boilor. Nu avea niciun motiv să o avertizeze, când era foarte probabil că Duncan avea să se căsătorească cu cealaltă fată. Dacă reuşea să se salveze, atunci ar fi fost suficient timp pentru toate avertismentele necesare.

Capitolul 42

Scrisoarea sosi în după-masa următoare. O zăpăci pe Sabrina. Ea credea că era vorba de o glumă. Era prea absurdă. Dacă cineva important trebuia răscumpărat, de ce s-ar fi cerut numai patruzeci de lire? Poate că ar fi luat lucrurile în serios dacă ar fi fost vorba de patruzeci de mii, sau chiar numai de câteva sute, dar patruzeci de lire, un număr atât de ciudat? Trebuia să fie o glumă.

Din păcate, nu putea să o ignore, pur şi simplu. Nici măcar nu era sigură că persoana care semnase scrisoarea era reală. Dacă era o glumă, atunci nu ar fi fost vorba de cineva cunoscut. Dar nu avea nicio corespondenţă cu ea, pentru a putea face o comparaţie. În eventualitatea puţin probabilă că scrisoarea era adevărată, trebuia să ia măsuri.

Le arătă scrisoarea mătuşilor ei, desigur.

Expeditorul îi ceruse să nu spună nimănui, însă nu avea cum să plece pur şi simplu de acasă, fără să spună de ce.

Ambele fură de acord că trebuia să fie o glumă, una de prost gust. Dar erau dornice de puţină aventură, chiar dacă era doar o pierdere de timp, aşa că trimiseră după un birjar în Oxbow şi porniră toate trei la drum după-masa târziu.

Ştiau că nu aveau să poată merge tot drumul cu ea, deoarece instrucţiunile specificau că numai Sabrina trebuia să apară cu banii. Dar îi arătară că nu putea călători singură, iar ele voiau să fie în apropiere pentru a afla cât mai repede cine făcuse această glumă.

Sabrina n-o vedea ca pe o aventură, dar o vedea ca pe o scuză de a nu fi prezentă la nunta de a doua zi dimineaţă, de vreme ce era puţin probabil să se întoarcă la timp. Chiar dacă se întorceau imediat după ce aveau confirmarea faptului că scrisoarea fusese o farsă, nu puteau ajunge acasă decât foarte târziu în noapte, sau mai degrabă în orele mici ale dimineţii, aşa că avea să doarmă până târziu – pe tot parcursul nunţii.

Sosiră după lăsarea întunericului, de aceea avură probleme în a găsi adresa indicată în scrisoare. Nu mai erau mulţi oameni pe-afară pe care să-i poată întreba, şi primiră de două ori indicaţii greşite de la cei câţiva pe care îi găsiseră. Era aproape miezul nopţii când reuşiră să localizeze clădirea.

Alice şi Hilary aveau să aştepte în trăsură, în apropiere. În scrisoare era subliniat faptul că Sabrina trebuia să vină singură, pentru ca nimeni să nu fie rănit, dar ele refuzaseră să o lase pur şi simplu acolo. Ea trebuia să ţipe foarte tare dacă ar fi avut nevoie de ajutor. Mickie, birjarul, fusese informat cu privire la aventura lor şi adusese cu el un pistol şi o bâtă. Mătuşile Sabrinei aveau şi ele câte o armă, la rândul lor. Ea reuşise să nu râdă când le văzuse îndesându-şi în poşete o pereche de pistoale mici, înainte de a pleca de acasă.

Toate precauţiile erau prosteşti, din punctul ei de vedere. Se aştepta să găsească casa goală, sau o altă scrisoare care o aştepta în pridvor, făcând haz de credulitatea ei. Bezna din locuinţă venea în sprijinul acestei presupuneri. Nu se vedea nicio lumină, nici măcar una slabă, ascunsă în dosul vreunei ferestre. Era o casă frumoasă, cu două etaje, nu foarte mare, dar nici prea mică. Nu părea locaţia potrivită pentru ascunderea cuiva în aşteptarea răscumpărării.

În pridvor nu găsi nicio scrisoare. Încercă uşa din faţă, însă era încuiată. Aşa şi trebuia să fie în cazul unei case goale, îşi spuse ea. Se gândi să meargă prin spate, să vadă dacă nu găsea acolo o uşă descuiată, însă se gândi că avea să se împiedice de ceva în întuneric şi în plus nu încerca să facă un secret din faptul că era aici. Aşa că bătu la uşă, destul de tare. Cu cât mai repede i se confirma faptul că nu era nimeni în casă, cu atât ea şi mătuşile ei se puteau întoarce mai repede acasă.

Uşa se deschise. Asta fu prima surpriză pentru Sabrina. A doua fu aceea că cineva o trase înăuntru şi auzi uşa închizându-se în urma ei. Era încă absolut întuneric, însă auzea zgomotele făcute de cineva respirând şi mişcându-şi picioarele. Încăperea se lumină atunci când de pe un felinar fu îndepărtat materialul care-l acoperise. Mai era încă acoperit cu un strat, dar acesta era subţire, aşa că felinarul lumina, deşi nu foarte puternic, doar suficient cât să se poată vedea.

Era înconjurată, literalmente, de patru bărbaţi. Trebui să se răsucească pentru a-i vedea pe toţi. Nu era impresionată, deşi trebui să admită că era posibil ca scrisoarea să nu fi fost totuşi o glumă.

Erau o şleahtă de lepădături, prost îmbrăcaţi, cu trei dintre ei atât de slabi încât se întrebă dacă mâncau regulat sau nu. Erau neîngrijiţi, murdari chiar, ceea ce sugera că băile trebuiau să fi fost la fel de neregulate ca şi mesele. Puteau avea orice vârstă, mai tineri decât ea sau de vârsta mătuşilor ei – era greu de spus, sub tot acel strat de mizerie.

Cel de-al patrulea bărbat era puţin diferit, cel puţin făcuse un efort pentru a arăta prezentabil. Era curat, avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, cu părul dat pe spate şi suficient de lung să-i fie strâns la baza gâtului. Hainele lui erau într-o formă mai bună, deşi nu erau de o calitate prea grozavă. Nu părea înfometat, de fapt arăta destul de bine. Era, de asemenea, singurul dintre cei patru care nu avea un pistol aţintit asupra ei. Celelalte trei pistoale erau motivul pentru care rămăsese tăcută pentru un moment.

Bănuia că era posibil să fie criminali, deşi, dacă erau, nu erau unii foarte pricepuţi. De fapt, nu numai pistoalele sugerau că nu aveau intenţii bune. Niciunul nu părea să fi lucrat de-o vreme. Niciunul nu părea la locul lui într-o asemenea casă drăguţă.

Surprinderea ei începea să dispară, la timp pentru a observa că vreo doi dintre bărbaţi fuseseră şi ei surprinşi de apariţia ei. Nu dură mult să-şi dea seama de ce, atunci când începură să vorbească în jurul ei, toţi deodată, aşa că erau puţin greu de urmărit.

— Îi altă doamnă.

— Îi, aşa-i? Te gândeşti la ce mă gândesc şi io?

— Putem s-o trimitem pe aialaltă să aducă recompensa pentru asta.

— Tot aşa m-am gândit şi io.

— Mă bucur că gândim la fel. Afirmaţia aceasta fu însoţită de un chicotit. Asta s-ar putea transforma într-o slujbă obişnuită.

— Ca să nu mai pomenim că nu mă grăbesc să ies din patul ăla moale de sus.

— Albanii, cucoană?

Era prima remarcă adresată direct ei. Încă se lupta cu ideea că ei se gândeau să o reţină acolo, dacă îi înţelesese corect. Nu găsise deocamdată o cale de a-i face să se răzgândească, aşa că încercă să tragă puţin de timp.

— Ei bine, nu sunt sigură că ştiu despre ce vorbiţi, replică ea, apoi încercă un bluf. Şi ce faceţi în casa mea?

— Casa ta? Domnul a spus că e casa lui.

— Ce domn?

— Cel pe care l-am aruncat în pivniţă, unde vei ajunge şi tu dacă nu ai banii.

— Dacă puneţi aşa problema, sunt sigură că pot face rost de nişte bani, îi spuse ea ultimului vorbitor. De cât aveţi nevoie?

— Ne ia de proşti? Nu ai primit scrisoarea care te-a adus aici?

— O scrisoare? Ba da, dar mi-am spart ochelarii săptămâna aceasta, aşa că nu am putut-o citi. Mi-aţi trimis-

o să-mi spuneţi că aţi prins pe cineva care mi-a intrat în casă? Dacă da, sunteţi demni de toată lauda, şi într-adevăr meritaţi o recompensă. Despre banii ăştia aţi pomenit?

Ei se holbară unii la alţii, uluiţi pentru un moment, până când unul dintre ei spuse:

— Doamnă, răspunde doar cu da sau nu. Ai alea patruzeci de lire la tine?

Numărul acela ciudat părea să aibă acum un sens, deoarece se împărţea la patru, dar era totuşi o sumă derizorie.

— Da, de fapt, am…

— Da sau nu!

— A spus da, indică un altul.

Urmă un mormăit plin de frustrare.

— Am auzit-o, da' n-a fost un răspuns simplu.

— Este dusă cu pluta, auzi ea din spate. Nu încerca să o înţelegi.

— Numa' vezi să aibă banii la ea.

Poşeta îi fu smulsă din mână. Obiectă faţă de această acţiune, pe un ton extrem de indignat.

— Hei, vedeţi…

— E goală, fu următoarea replică a celui care i-o smulsese. De ce ar căra după ea o geantă goală?

— Ţi-am zis să nu încerci să-i înţelegi pe bogătani. Toţi îs ţăcăniţi.

Se auzi un alt mormăit frustrat dintr-o parte a ei.

— Unde-s banii, cucoană?

— În buzunar, desigur. Doamne, şi un nătâng ar şti mai bine decât tine să-şi poarte banii în poşetă, când acestea sunt primele ţinte ale tâlharilor. Tocmai mi-ai smuls poşeta, nu-i aşa? Asta dovedeşte că am dreptate.

Ei se holbară din nou unul la celălalt, dar de această dată iritaţi. Şi ea nu fu deloc surprinsă când unul din ei o prinse de braţ şi o târî în sus pe scări.

Poate că nu ar fi trebuit să încerce tacticile ei caraghioase pe ei. Nu le apreciaseră absolut deloc. Dar după ce auzise că se gândeau să o ţină acolo, avusese într-adevăr nevoie de puţin timp pentru a se gândi la toate

posibilităţile. Reuşise să facă acest lucru măcar parţial, însă nu-i plăceau concluziile la care ajunsese. Aşa că acum trebuia să găsească un mod de a-i convinge să nu o reţină.

Era de o importanţă capitală. La urma urmei, dacă nu ieşea curând din casă, mătuşile ai aveau să intre, fără îndoială, şi aveau să fie şi ele reţinute. Şi dacă erau închise toate trei, cine avea să plătească răscumpărarea? Cu siguranţă nu ruda lor îndepărtată care moştenise titlul bunicului ei şi refuzase să recunoască existenţa lor.

După ce fu aruncată într-unul din dormitoarele de sus, iar uşa se trânti în urma ei, avu timp să se gândească pe îndelete la ce avea nevoie, sau ar fi avut, dacă Mavis Newbolt nu ar fi fost şi ea încuiată acolo.

Capitolul 43

Camera era întunecată. Singurul indiciu care-i spuse Sabrinei că nu era singură fu vocea certăreaţă pe care o recunoscu, venind de undeva din mijlocul dormitorului, plângându-se.

— Ce mai vreţi acum?

— Sunt eu, Sabrina, spuse ea în direcţia din care se auzise vocea. Nu mă aşteptai?

— Oh, ba da! Dar ce ţi-a luat atât de mult? Le-am dat scrisoarea acum două zile.

— Am primit-o abia astăzi.

— Ah, idioţii! spuse Mavis zeflemitoare. Ar fi trebuit să ştiu că nu-s în stare să trimită o scrisoare. Ei bine, nu mai contează, eşti aici în sfârşit. Nu-ţi pot spune cât de mult apreciez venirea ta.

— Nu face nimic, replică Sabrina. Sunt doar surprinsă că m-ai contactat pe mine. Chiar am crezut că era vorba de o farsă.

Mavis oftă.

— Aş fi vrut să fie. Dar îmi pare rău, Sabrina, cu adevărat îmi pare rău că te-am implicat în asta. Pur şi

simplu nu m-am putut gândi la altcineva pe care să-l contactez aici în apropiere. Ar fi durat prea mult să le scriu părinţilor mei şi, în plus, ei cred că sunt încă la Summers Glade, iar eu nu am vrut să creadă altceva. Ar fi foarte supăraţi pe mine dacă ar şti că am plecat, dar nu am mers direct acasă, iar apoi s-a întâmplat asta.

Sabrina se hotărî să nu pomenească de faptul că părinţii ei ştiau deja că fiica lor nu era acolo unde se presupunea că era. Întâi voia să se asigure că Mavis era bine.

— Nu este nicio lampă care poate fi aprinsă aici? Pare ciudat să vorbim aşa, pe întuneric.

— Sunt câteva, dar nu m-am gândit să fac economie. Am folosit deja uleiul din ele şi nu vor să-l înlocuiască – probabil că sunt prea leneşi să caute un loc de unde să cumpere, adăugă Mavis cu amărăciune.

Un moment mai târziu, totuşi, în încăpere intră lumina lunii, după ce Mavis îndepărtă draperiile de la ambele ferestre. De vreme ce Sabrina petrecuse câteva minute în întuneric total, acea strălucire slabă echivală cu o explozie de lumină.

— E mai bine? întrebă Mavis, întorcându-se pe marginea patului, unde stătuse până atunci.

— Mult mai bine, replică Sabrina şi se apropie de ea, examinând-o mai îndeaproape.

Mavis arăta bine totuşi, deşi avea hainele cam şifonate. Era îmbrăcată complet, însă purta aceleaşi haine cu care fusese îmbrăcată în seara în care plecase de la Summers Glade, şi părea că nu şi le dăduse jos nici măcar o dată. Dormise în ele şi folosise patul doar ca pe o saltea, fără să intre sub cuverturi, deşi i-ar fi oferit o căldură binevenită. Camera nu era totuşi prea rece, ceea ce sugera că şemineul fusese alimentat mai devreme, deşi acum nu se mai vedea nici urmă de lemne. Faptul că Mavis avea haina la îndemână sugera că se obişnuise ca peste noapte să se răcească destul de tare.

— Ţi-au dat de mâncare? întrebă Sabrina cu îngrijorare. Te-au tratat cum se cuvine?

— Da, am fost hrănită, dar mai mult cu felii de pâine pe care le fură, fără îndoială, de vreme ce nu-mi pot imagina că ar face-o ei. În casă nu erau prea multe provizii, şi de bună seamă că le-au terminat repede. Cât despre felul în care am fost tratată, am fost încuiată aici şi în cea mai mare parte a timpului m-au lăsat în pace.

— Ce anume s-a întâmplat aici? întrebă Sabrina în continuare. Este casa ta?

— Nu, îi aparţine vărului meu, John. Am ajuns noaptea târziu, venind aici direct de la Summers Glade. Casa era în dezordine, motiv care l-a făcut pe John să suspecteze că fusese spartă. Nu ne-am aşteptat totuşi să-i găsim pe intruşi încă aici, dormind sus, la etaj. Au fost la fel de surprinşi ca noi, de fapt. Se pare că găsiseră casa liberă şi s-au hotărât că e un loc numai bun de locuit peste iarnă, sau până când apare proprietarul. Sunt nişte vagabonzi, sau cel puţin aşa am înţeles.

Sabrina ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Să înţeleg că nu aţi avut timp că chemaţi autorităţile?

— Nu a fost timp nici să ne gândim la ceva raţional, dacă asta vrei să întrebi. Asta ar fi trebuit să fie prima noastră preocupare. O ştiu. O ştii şi tu. Dar John a fost prea furios ca să se gândească să facă lucrurile în ordinea firească, presupun. Era de înţeles, desigur. Pătrunseseră în casa lui şi erau încă acolo. A fost de-a dreptul furios. Dar într-adevăr nu ar fi trebuit să încerce să-i dea afară de unul singur pe toţi patru.

— Pe toţi patru?

— Ştiu, n-ar fi avut şanse prea mari nici dacă ar fi fost un corintian, ceea ce nu e. Iar ei doreau să fugă, la urma urmei. Totul ar fi fost bine dacă John nu i-ar fi urmărit, în furia lui. Când a încercat să-l bată pe unul dintre ei, ceilalţi trei i-au sărit în ajutor, şi John este cel care a sfârşit bătut.

— A fost rănit rău?

— I-a fost rănită mai mult mândria, îmi imaginez. Victoria i-a făcut însă mai îndrăzneţi. L-au legat şi l-au dus în pivniţă, apoi m-au încuiat pe mine aici sus. Au trecut

câteva ore până să vină cu ideea unei răscumpărări, şi mi-au ordonat să scriu scrisoarea aceea – pentru numai patruzeci de lire. Îţi vine să crezi? adăugă ea pe un ton indignat. Părinţii mei au o avere…

— Ştiu că este o sumă caraghioasă, interveni Sabrina. Probabil pentru ei nu este. Au pistoale. Le-au avut şi înainte?

Mavis se încruntă auzind asta.

— Nu, nu am văzut nicio armă înainte. Se pare că au pornit serios pe acest drum al criminalităţii. Trebuie să-şi fi făcut rost de pistoale după ce a început totul, probabil le-au furat, aşa cum au făcut cu feliile de pâine. A fost un lucru prostesc. Cineva ar putea fi rănit cu adevărat acum.

— Câtă vreme nu e vorba de noi.

— Oh, nu sunt îngrijorată în privinţa noastră. E mai probabil să se împuşte între ei. Par să fie absolut incompetenţi. Mă îndoiesc că au mai făcut vreodată aşa ceva, aşa că nu ştiu exact ce trebuie să facă. Nu aş fi deloc surprinsă dacă toată povestea asta cu răscumpărarea ar fi doar un tertip să poată sta mai mult în casă. Pare să le placă aici, dar este normal în cazul în care altfel ar trăi acum pe străzi.

— Mi-am dat şi eu seama de asta. Deja au găsit un alt motiv pentru a mai rămâne aici. Acum plănuiesc să mă ţină pe mine şi să te trimită pe tine după încă o răscumpărare.

Mavis scoase un sunet de frustrare.

— Categoric nu! Nu te-am chemat aici ca să ajungi în aceeaşi situaţie deplorabilă ca mine. Sunt nişte idioţi. Nu există altă explicaţie. Ei bine, va trebui să-i informăm că nu aşa se fac lucrurile.

— Nu avem de explicat numai atât, spuse Sabrina, pe un ton în care se strecurase îngrijorarea. Trebuie să le spun că vor sosi în curând alte persoane, dacă nu plec repede de aici. Tu ai avut de-a face cu ei timp de câteva zile. Va fi suficient să-i facem să-şi ia banii de răscumpărare şi să plece?

— Va sosi într-adevăr cineva?

— Da, mătuşile mele, oftă Sabrina. Aşteaptă afară, în

trăsură.

— Oh, Doamne, spuse Mavis, apoi auziră câteva bătăi puternice în uşa de la intrare. Oh, Doamne!

Capitolul 44

Totul se întâmplă prea repede, cu Raphael împingând uşa cu umărul atunci când nu se deschise suficient de repede, spărgând încuietoarea – avea un umăr puternic –, şi murmurând „ce naiba?” chiar înainte de-a cădea pe podea.

La lumina felinarului pe care-l lăsaseră în pridvor, Duncan îl văzu căzând, văzu pistolul din mâna bărbatului care-l lovise cu el în cap şi se năpusti asupra individului. Se auzi un foc de armă.

Din faţa casei, de la etaj şi de undeva de pe stradă se auziră ţipete de spaimă. Împuşcătura avusese un ecou suficient de mare pentru cartierul acela liniştit în miez de noapte. Putoarea prafului de puşcă umplu aerul. Glonţul trecu pe lângă gâtul lui Duncan şi fu auzit cu claritate, acesta fiind probabil motivul pentru care îl lovi atât de tare pe bărbat înainte de a termina cu el.

Ar fi trebuit să abordeze situaţia cu mai multă precauţie, nu cu nerăbdarea pe care o simţeau amândoi. Însă după două zile de căutări, în care le fuseseră trântite în faţă nenumărate uşi, fuseseră urmăriţi de câini şi în cele din urmă fuseseră conduşi la această casă prin curţi şi peste garduri, şi nu pe drumul principal, descoperiseră că locuinţa părea pustie… iar acest lucru nu le inspirase sentimente calme.

Se opri un moment, întrebându-se pe cine lăsase inconştient. Nu credea că era John Newbolt. Poate unul dintre servitorii acestuia, care venise să cerceteze cine spărgea uşa în miez de noapte. La naiba! Aveau de dat nişte explicaţii acum. Autorităţile aveau să ajungă cât de curând, fără îndoială, după toate ţipetele care răsunaseră.

Mai aşteptă puţin, asigurându-se că Raphael nu era mort. Nu era, chiar începu să geamă. Se duse să aducă felinarul din pridvor. Ştrengarul care-i condusese aici dispăruse, deloc surprinzător.

Întorcându-se în bucătărie, unde cele două trupuri erau întinse pe podea, Duncan avu timp numai pentru a pune felinarul pe masă înainte ca doi bărbaţi să apară în pragul uşii ce ducea în celelalte camere. Unul avea un pistol aţintit asupra lui. El nu se gândise să ridice pistolul de pe podea, cel care fusese folosit pentru a-l lovi pe Raphael în cap.

— Ce dracu'?

— Ce s-a întâmplat aici?

— O mică neînţelegere, probabil, explică Duncan. Sunt aici să-l întâlnesc pe John Newbolt, sau, mai degrabă, pe verişoara lui. Lucraţi pentru el?

Cei doi schimbară o privire înainte de a spune.

— Sigur că da, dar asta nu-i oră de făcut vizite. Hai înapoi dimineaţă, domnule.

— Voi sta până rezolv problema, dacă nu vă deranjează.

— Ba vei pleca, dacă ştii ce-i bine pentru dumneata, spuse cel cu pistolul, fluturându-l, în caz că Duncan nu-l observase deja.

Celălalt interveni însă şi spuse pe un ton cordial:

— Bine, te-om duce la domnul Newbolt. Se va bucura probabil de companie.

Faptul că îşi însoţi cuvintele de un rânjet nu fu, pentru Duncan, singurul avertisment că lucrurile nu erau în ordine aici. Era şi faptul că-i spuneau lui Newbolt „domnul", când acesta deţinea un titlu micuţ, după spusele lui Rafe, care ar fi trebuit să-i facă pe servitorii săi să îl numească lordul Newbolt.

Felinarul adus de către Duncan în bucătărie lumina micul coridor şi holul generos de la intrare, deşi lumina era deja destul de slabă. Ar fi trebuit să mai aducă ceva cu el. Unul dintre cei doi oameni ar fi trebuit să se gândească să mai aducă o sursă de lumină. Părea ciudat ca întreaga casă

să fie întunecată, cu excepţia cazului în care toată lumea dormea, dar bărbaţii erau complet îmbrăcaţi, aşa că se părea că nu coborâseră din pat pentru a investiga sursa zgomotului din bucătărie.

Zgomotele treziseră însă pe toată lumea din casă, inclusiv pe cei de la etaj. Cel puţin asta-şi spuse el, văzând cu coada ochiului o fustă în capul scărilor. Începu să se întoarcă în direcţia aceea, dar simţi pistolul în coaste, îndemnându-l să păstreze aceeaşi direcţie dinainte.

Acesta fu ultimul avertisment de care avea nevoie pentru a fi sigur că ceva nu era în regulă în acea casă. Avea să dea explicaţii mai târziu, dacă se înşela, însă acum se întoarse brusc la bărbatul din spatele lui, îi lovi braţul în care ţinea pistolul, şi-şi repezi pumnul în nasul lui. Individul zbură în spate, se rostogoli peste o masă din hol şi nu mai mişcă.

Celălalt bărbat, care deschidea drumul, şi acum era în spatele lui, mugi şi îi sări în spate, înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului lui Duncan şi încercând să-l sufoce. Nu reuşea însă, nici măcar puţin, deşi probabil aşa avea impresia, deoarece râse triumfător. Deja iritat peste măsură, Duncan îl trase pe individul costeliv în faţa sa, îl ţinu cât îşi trase braţul înapoi, apoi îl văzu ţipând şi leşinând înainte ca măcar să-l lovească. Dezgustat, îl lăsă să cadă la podea.

Atunci auzi o voce pe care o recunoscu, plin de surprindere, în ciuda furiei care răzbătea prin ea.

— Cum ai putut să ignori aşa pistolul lui?

El nu răspunse, întrebând în schimb:

— Ce naiba faci aici?

Nici ea nu răspunse, încă aşteptând răspunsul la întrebarea ei. Pe un ton furios, spuse:

— Ai fi putut fi ucis pe loc!

Duncan îşi dădu atunci seama care era cauza furiei ei şi încercă să o deturneze.

— Când ai în faţă un viitor sumbru, fată, ameninţarea pericolului nu mai este la fel de mare ca atunci când totul este bine în viaţa ta.

— A fost un gest nechibzuit, oricum, replică ea

înţepată.

El nu avea de gând să o contrazică.

— Acum răspunde-mi tu la întrebare.

— Desigur – dacă te-ai ocupat de toţi, replică ea.

— De care toţi?

— Amărâţii care au intrat în casă şi i-au ţinut captivi pe John şi pe Mavis toată săptămâna. Erau patru în total.

— Am întâlnit trei…

— Atunci ne încuiem înapoi sus până termini. Dar ai grijă. Cel puţin trei dintre ei au pistoale şi… se opri puţin, deoarece la uşă se auziră din nou bătăi. Acela e probabil Mickie, birjarul nostru. Lasă-l să intre. Te va ajuta să-l cauţi pe ultimul borfaş. Iar John este în pivniţă. Te rog, vezi dacă e în regulă.

El stătu acolo câteva momente după ce ea dispăru înapoi în întunericul din holul de sus, încă nevenindu-i să creadă că era acolo, şi nevenindu-i să creadă cât de autoritară fusese cu el. Apoi însă zâmbi, amintindu-şi că supărarea ei avusese legătură cu pericolul prin care trecuse el.

Capitolul 45

Sus, Sabrina se întoarse în camera lui Mavis şi, pipăind cu mâinile după încuietoarea uşii, puse zăvorul, încuindu-se pe amândouă înăuntru. Încă era uimită că uşa nu fusese încuiată pe dinafară, aşa cum fusese când o aduseseră pe ea sus. Concluzionă că-i enervase atât de mult pe bărbaţi cu flecăreala ei, că aceştia uitaseră pur şi simplu să mai încuie uşa după ce-o aruncaseră în dormitor. Dacă ar fi ştiut, ea şi Mavis ar fi putut părăsi mai demult casă, putând deja aştepta în trăsură, în siguranţă. Autorităţile l-ar fi putut apoi elibera pe vărul lui Mavis. Acum însă nu mai conta.

— Am fost salvate, îi spuse ea lui Mavis. De fapt, aproape, aşa că ar trebui să rămânem aici până suntem în

siguranţă complet.

— De către cine?

— Duncan MacTavish.

— Dar ce caută aici? întrebă Mavis.

— Te caută pe tine, sunt sigură. De fapt, cred că lordul Neville are oameni care te caută încă de când ai plecat de la Summers Glade, aşa că părinţii tăi ştiu deja că nu eşti acolo unde ar trebui să fii.

— Oh, am dat de necaz, gemu Mavis. De ce m-ar căuta Birmingdale? Decât dacă… hmm, nu contează.

— Este în regulă, îi spuse Sabrina, dându-şi seama în ce direcţie îi fugiseră gândurile. Ştiu totul despre ce s-a petrecut la Summers Glade în noaptea în care ai plecat.

— Ştii?

— Da, mi-a spus Duncan.

— Ei bine, nu pot spune că sunt surprinsă. Păreaţi să fiţi buni prieteni.

— Da, prieteni, spuse Sabrina cu o voce care începea să devină tristă. Se scutură în sinea ei. Nu avea de gând să lase expresia aceea, „doar prieteni” să-i strice dispoziţia într-un asemenea moment. Dar de ce ai plecat de la petrecere atât de brusc?

— Tu de ce ai făcut-o?

Sabrina clipi.

— Poftim?

— Te-am văzut ieşind în fugă mai devreme în acea seară, l-am văzut şi pe Duncan ieşind după tine. Am sperat din toată inima că va ieşi ceva din asta, că te va cere în căsătorie. Oftă. Dar presupun că a vrut doar să se asigure că erai bine, deoarece nicio oră mai târziu, se întâlnea cu scorpia aia, aşa că era clar că se împăcaseră. A fost ultima picătură pentru mine. Ophelia a câştigat din nou. Obţine orice şi pe oricine vrea.

— Aşa se pare, nu? fu de acord Sabrina, oftând, la rândul ei.

— Ce e amuzant e că am crezut că lucrurile se vor regla de la sine atunci când Duncan a rupt prima logodnă cu ea. Ea a instigat ruptura, dar consecinţele s-au răsfrânt

asupra ei, când şi-a dat seama, prea târziu, că era o partidă bună. A fost însă prea mult pentru mine să aflu că a fost doar ceva temporar, că până la urmă tot se va alege cu el. Femeile ca Ophelia câştigă, indiferent de cât de mult rău fac. Nu este corect! Faptul că a câştigat din nou, la atât de scurt timp după ce a încercat să-mi ponegrească numele şi să-i convingă pe toţi că sunt o mincinoasă… ei bine, asta m-a făcut să plâng. A trebuit să plec, repede, înainte să mă fac de râs.

Sabrina înţelegea acest lucru suficient de bine, deoarece şi ea păţise la fel. Trebuise să plece din acelaşi motiv, înainte ca lacrimile pe care nu şi le putea reţine să o facă de ruşine.

— Aşa că aţi venit direct aici?

— Da. Aveam nevoie de puţină izolare ca să văd iarăşi corect lucrurile şi să nu mă mai deranjeze. Am crezut că va dura numai o zi sau două – dar vagabonzii ăştia mi-au schimbat planurile.

— În privinţa timpului, da, au făcut-o, dar te-a ajutat izolarea în felul în care sperai?

— Adevărul este că da, am ajuns la concluzia că o voi urî mereu pe Ophelia. A făcut prea multe pentru a fi iertată, şi nu doar mie. Dar nu voi mai lăsa lucrul acesta să mă deranjeze. Voi rămâne departe, departe de ea de acum încolo, şi voi încerca să uit până şi că există.

— Dacă deja o urai, de ce erai mereu în preajma ei?

— Pentru că nu am urât-o dintotdeauna. În copilărie am fost prietene, dacă-ţi vine să crezi. Eram foarte apropiate, suficient de mult cât să fiu mereu pe la ea pe-acasă şi să văd cum o răsfăţau părinţii ei. Aşa că înţelegeam oarecum de ce e aşa cum e, şi am încercat mereu să-i găsesc scuze – asta până când l-am întâlnit pe Alexander.

— Alexander?

— Bărbatul de care m-am îndrăgostit. Mă curta şi el. O cunoştea pe Ophelia şi m-a asigurat că nu era impresionat de frumuseţea ei. Ei nu i-a plăcut felul în care o ignora, aşa că şi-a pus în gând să schimbe asta. În ziua în care a

început să-i dea o parte din atenţia ei, el i-a căzut la picioare, ca toţi ceilalţi. Nu a mai venit să mă viziteze. A început în schimb să o viziteze pe ea. Am fost devastată. Dar cel mai rău era faptul că ştiam că Ophelia nu-l dorea pentru ea, fusese doar iritată că o putea ignora. De îndată ce Alexander a început să o venereze, şi l-a scos din minte. Desigur, pentru mine era prea târziu. A încercat să mă curteze din nou, însă nu-l mai voiam. Poate că pe celelalte prietene ale Opheliei nu le deranjează să rămână cu resturile de la masa ei, dar pe mine da. Ar fi trebuit să-l iert. Ştiam că ceea ce simţise pentru Ophelia nu fusese real, era doar uluit de frumuseţea ei. Dar eram prea încăpăţânată, iar el s-a căsătorit cu altcineva până la urmă.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară, replică Mavis. Mare parte a fost din vina mândriei mele încăpăţânate.

— Dar ai rămas prietenă cu ea după aceea, nu? Sau e ceva ce s-a întâmplat recent?

— De fapt, am pus capăt prieteniei noastre atunci, însă a venit la mine şi m-a implorat să o iert, a jurat că nu încercase să mi-l fure şi că dacă el a putut să se îndrăgostească atât de uşor de altcineva, nu merita să sufăr pentru el. Oricum, am lăsat-o să mă convingă, pentru că fuseserăm prietene atât de apropiate. Dar n-a mai fost niciodată la fel între noi, şi încetul cu încetul m-am distanţat tot mai mult, văzând-o cum manipulează oamenii pentru a obţine mereu ce doreşte sau cum recurge la atacuri josnice atunci când este geloasă pe câte cineva. Chiar şi tu ai fost victima geloziei ei.

— Eu? Sabrina aproape izbucni în râs la ideea că o altă persoană putea fi geloasă pe ea, mai ales Ophelia.

— Nu vorbesc despre o gelozie obişnuită, clarifică Mavis. Nu a interesat-o niciodată vreun bărbat în mod deosebit, ca să fie geloasă în modul obişnuit. Ştiu că probabil nu vei crede asta, venind de la mine, după ce m-a făcut mincinoasă în public, dar ea este cea care a scos la iveală din nou scandalul acela vechi în care a fost implicată familia ta. Nu a fost o scăpare din partea ei. A făcut-o

deliberat, când a observat atenţia pe care o primeai din partea unora dintre admiratorii ei obişnuiţi. De asta a fost geloasă. Nu poate suporta când nu este în centrul atenţiei tuturor. M-am gândit doar că trebuie să ştii, de vreme ce am văzut că încă eşti prietenă cu ea.

Sabrina nu era absolut convinsă. Nu se îndoia de ceea ce tocmai îi spusese Mavis. Îi venea însă greu să creadă că Ophelia ar face ceva atât de extrem dintr-un motiv atât de neînsemnat. Nu era devastată de faptul că vechiul scandal ieşise din nou la iveală, nici de faptul că şansele ei de măritiş erau distruse. Dar dacă ar fi fost vorba de o altă fată, care lua lucrurile în serios, ea ar fi putut fi devastată. Nu se gândea Ophelia deloc la consecinţele acţiunilor sale? Nu-i păsa deloc de persoanele pe care le rănea?

— Mi-am dat deja seama că Ophelia nu mi-a fost prietenă niciodată, recunoscu Sabrina.

— Bine. Cel puţin nu te mai poate păcăli de-acum înainte, ca pe bietele Edith şi Jane. Eu, una, am început să o dispreţuiesc cu adevărat, şi singurul motiv pentru care mă învârteam încă în jurul ei a fost acela că speram că cineva, oricine, o va pune în sfârşit la locul ei. Voiam să fiu acolo, să văd. Meschin din partea mea, ştiu. Dar nu a primit niciodată ce merita şi probabil nici nu se va întâmpla.

— Poate te ajută să ştii că Duncan nu vrea să se căsătorească cu ea.

— Atunci de ce s-au întâlnit în secret?

— Nu a fost aşa. Lucrurile nu s-au petrecut aşa cum ai crezut tu, când ai dat peste ei.

— Oh, Sabrina, nu fi naivă! o certă Mavis. Ophelia era pe jumătate dezbrăcată. Era evident că erau pe cale să intre în pat.

— Într-o cameră pe care ea o împărţea cu alte fete? Când oricare dintre voi ar fi putut intra oricând?

Mavis se încruntă.

— Nu m-am gândit la asta. Atunci ce făcea acolo?

— S-a lăsat condus de temperamentul lui vulcanic, cel puţin aşa mi-a mărturisit. Dorise să o confrunte şi să-i ceară nişte răspunsuri, asta a fost tot.

— Ei bine, asta nu mă surprinde. Este bine cunoscută pentru felul în care poate înfuria oamenii, ceea ce are ca rezultat că aceştia fac lucruri pe care nu le-ar face în mod obişnuit.

Sabrina roşi uşor, auzind cât de corect fusese descrisă propria reacţie faţă de Ophelia din noaptea aceea.

— Ei bine, sunt logodiţi din nou, însă numai din cauză că ea i-a convins familia că vei răspândi povestea şi-i vei distruge reputaţia. De aceea te caută lordul Neville. Nu vrea că Duncan să o ia de soţie. Nici Duncan nu vrea să se căsătorească cu ea. Dar nu poate renunţa cu conştiinţa curată, când furia lui a dus la tot acest lanţ de întâmplări care pot duce la distrugerea reputaţiei Opheliei.

— Dumnezeule, vrei să spui că a pus mâna pe el din cauza mea? I l-am oferit pe o tavă de argint, cum s-ar spune? O, nu, categoric nu! Dacă acesta este singurul motiv pentru care se căsătoreşte cu ea, atunci îl voi asigura că nu voi spune nimic nimănui. Afurisita ei de reputaţie este în siguranţă din acest punct de vedere, dacă asta înseamnă că în sfârşit nu primeşte ce vrea.

Sabrina zâmbi, uşurată de dragul lui Duncan.

— Speram să spui asta.

Capitolul 46

Sabrina se aştepta ca Duncan să bată la uşa dormitorului din moment în moment. Nu se gândea că uşa s-ar deschide fără ajutorul ei, însă aşa se întâmplă, motivul fiind acela că uitase de existenţa cheii.

Cel de-al patrulea răpitor apăru în pragul uşii, cu cheia în mână. Era cel care arăta ceva mai îngrijit decât restul, cel fără pistol – cel puţin până atunci. Asta nu însemna că nu-l avea ascuns undeva, ci că, cel puţin deocamdată, părea să fie cel mai inofensiv dintre ei.

Primele lui cuvinte nu dădură indicii că ar fi periculos.

— Haideţi, doamnelor, sunt aici să vă salvez. Jos este

un scoţian uriaş, de-a dreptul turbat.

— Scoţianul este un prieten de-al nostru, recunoscu Sabrina.

— Mi-era teamă de asta, spuse el, prinzându-şi buza de jos cu dinţii într-un fel care dovedea cât de îngrijorat era acum. Ei bine, atunci una dintre voi vă veni cu mine, să mă salveze pe mine. Şi aş prefera să nu fii tu, domnişoara care nu tace deloc din gură.

Puţin indignată din cauza descrierii, Sabina replică înţepată:

— N-o s-o mai deranjezi pe prietena mea şi mai mult decât ai făcut-o până acum, ţinând-o prizonieră. Dacă vrei să te salvezi, sugerez să faci ceva în privinţa asta. Uite aici o fereastră.

— Suntem la etaj, se plânse el, ca şi cum ea ar fi trecut acest fapt cu vederea.

— Şi ce? Presupun că orice cădere ar fi mai puţin dureroasă decât dacă Duncan MacTavish pune mâna pe tine.

El se întoarse cu faţa către Sabrina, pentru a se putea certa cu ea.

— Uite, doamnă, eu sunt şeful aici şi n-o să renunţ la ideea de a mă folosi de una dintre voi ca să pot ieşi în siguranţă din afacerea asta, mai ales când nici măcar nu ne-ai dat afurisiţii ăia de bani pe care ni-i datorai!

— Ei bine, dacă numai de asta e nevoie…

Sabrina nu trebui să-şi încheie fraza. Mavis, deja familiarizată cu încăperea întunecată, reuşise să găsească ceva greu pe post de armă şi profită de faptul că el era întors cu spatele pentru a-l lovi în cap. Puse apoi obiectul jos, se scutură repede pe mâini şi-i spuse individului inconştient:

— Asta e pentru că mi-aţi dat să mănânc numai pâine.

Sabrina începu să rânjească, însă uşa se deschise din nou. De data aceasta era Duncan, care, după ce se holbă pentru un moment la bărbatul de pe podea, aruncă o privire în direcţia ei şi spuse, pe un ton acuzator:

— Am crezut că o să vă încuiaţi înăuntru.

— Aşa am făcut, replică ea, apărându-se. Cred că am uitat că are şi el o cheie.

— Ai uitat? întrebă el pe un ton dezgustat, în timp ce-l scutura pe bărbatul inconştient de un umăr. În drum spre uşă, adăugă: Puteţi coborî acum. Newbolt a plecat după cineva care să-i adune pe indivizii ăştia de aici.

— Era bine, aşadar?

— Da, e bine, e mai mult ruşinat decât rănit. Probabil şi iritat că s-a lăsat purtat de mânie.

— Le-ai spus mătuşilor mele că ai totul sub control? întrebă ea, urmându-l în jos pe scări.

— Când încă nu-l găsisem pe individul ăsta, şi nici nu ştiam că mătuşile tale-s aici? Unde sunt?

Sabrina roşi uşor, uitând că nu le menţionase prezenţa. Nu-i priau aventurile, hotărî ea, pentru că o determinau să facă o gafă după cealaltă.

— Sunt afară, în trăsură. Mă întorc imediat, spuse ea, şi se grăbi să iasă pe uşa din faţă, înainte ca el să-i observe stingherealа.

Dură ceva mai mult decât crezuse să-şi asigure mătuşile că nimeni nu mai era în pericol imediat. Fusese prea mult timp în casă, iar ele deveniseră extrem de agitate. Însă de îndată ce începură să se certe dacă trebuiau să se întoarcă imediat acasă sau mai degrabă să caute un han deschis la ora aceea, Sabrina ştiu că se calmaseră suficient pentru ca ea să se mai poată întoarce puţin înăuntru.

Încă nu-i dăduse lui Duncan veştile bune, că Mavis nu avea să spună nimănui despre ce văzuse în noaptea aceea la Summers Glade, asta dacă Mavis nu-i spusese deja. Îi urmase şi ea jos, aşa că era posibil să-l fi liniştit că nu trebuia să se mai căsătorească cu Ophelia.

Fu surprinsă să-l găsească singur lângă scări, nearătând deloc ca şi cum tocmai terminase cu succes o operaţiune de salvare, nici de parcă tocmai scăpase de o căsătorie nedorită. Arăta ca şi cum şi-ar fi pierdut cel mai bun prieten.

Se îngrijoră şi-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

El abia îi aruncă o privire.

— Nu mă ajută, fată. A refuzat să tacă dacă nu mă căsătoresc cu Ophelia.

Sabrina se încruntă.

— Prostii, deja m-a asigurat că nu va spune nimic.

— Înseamnă că te-a minţit. E încântată că îi poate plăti Opheliei ceea ce merită. Exact acestea au fost cuvintele ei. Nu vrea să mai discute pe marginea subiectului.

Sabrina se aşează pe scări, uluită.

— Nu înţeleg. Credea că erai deja logodit cu Ophelia din nou, că de aia erai cu ea în noaptea aceea. Gândul că Ophelia obţinuse din nou ce voia o făcuse să se simtă nefericită. De aceea a plecat Mavis. Dar atunci când i-am explicat ce s-a întâmplat cu adevărat, că te căsătoreai cu ea doar pentru a-i proteja reputaţia din cauza celor văzute de Mavis, a jurat că nu va spune nimănui. De ce s-a răzgândit, Duncan? Ce i-ai spus?

— Adevărul.

— Iar eu nu i-am spus adevărul? întrebă ea uimită.

— Ba da, i l-ai spus, o linişti el. A fost ceva mai mult, ce nu ştiai, iar eu nu m-am gândit să nu pomenesc despre asta. Am uitat cât de mult o urăşte fata asta pe Ophelia. Am apelat doar la compasiunea ei, dar se pare că asta vine pe locul al doilea, după dorinţa ei de a o face pe Ophelia să nu obţină ce-şi doreşte.

— Ce adevăr?

— Nici Ophelia nu doreşte să se căsătorească cu mine mai mult decât vreau eu. După o discuţie avută cu Neville, când el i-a explicat care vor fi responsabilităţile ei ca viitoare marchiză, a hotărât că rolul de soţie a mea este prea dificil pentru ea. Rafe a avut dreptate, n-o interesează decât titlul, nu eu, iar acum că titlul implică mai multe decât credea ea, vrea din nou să rupem logodna.

Sabrina nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Era uşurată că Ophelia nu-l voia pe Duncan, că nu-l dorise cu adevărat niciodată pe el, ci numai ce venea cu el. Dar avea

să se căsătorească oricum cu el, din cauza felului ei de-a fi, pentru că reuşise să creeze atâtea animozităţi, că până şi cineva care-i fusese cea mai bună prietenă prefera acum să se răzbune decât să facă ceea ce ştia că era corect.

— Voi sta din nou de vorbă cu ea.

— Poţi încerca, fată, dar am văzut în ochii ei triumful faptului că acum are mijlocul de a se răzbuna pe inamica ei. Nu va renunţa la asta.

Capitolul 47

Duncan avusese dreptate. Mavis era de neclintit în hotărârea ei de a se răzbuna pe Ophelia. Era supărată şi pe Sabrina, crezând că aceasta-i ascunsese în mod deliberat cea mai importantă parte, şi nu voia să creadă că habar nu avusese despre asta. Sabrina nu reuşea nicidecum să o facă pe Mavis să raţioneze, când aceasta avea acum scuza perfectă pentru a ignora tot ceea ce-i era spus.

Pufnise la ideea că Duncan era cel nevinovat în toată povestea, şi că el avea să fie de fapt cel rănit. Subliniase că bărbaţii nu luau la fel de în serios ca femeile jurămintele matrimoniale, că mulţi dintre ei nici nu se mai oboseau să-şi ascundă infidelităţile, iar bârfele veneau din plin în sprijinul acestei afirmaţii.

— Va avea suficiente amante care să-l facă fericit şi pe cea mai frumoasă femeie din Anglia drept soţie, îi spuse Mavis. Cum ar putea să nu iasă câştigat din asta? Nu e ca şi cum ar fi dorit să se căsătorească cu altcineva, altfel i-ar fi cerut deja mâna şi nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Observaţia aceasta o împunse pe Sabrina direct în inimă, deşi nu fusese direcţionată spre ea. Era doar un alt lucru care să-i amintească de speranţele ei nerealiste. Le dăduse însă deoparte, împreună cu alte speranţe spulberate.

Oricum, deoarece epuizase toate argumentele care apelau la compasiune şi la dreptate, Sabrina fu forţată să

recurgă la cele de genul „îi va face viaţa un iad. Tu ai vrea să-ţi petreci tot restul zilelor cu ea?”

— Nu. Aş încuia-o undeva şi aş lăsa-o să iasă doar la sărbători, ori poate nici măcar atunci. I-aş transforma eu viaţa într-un iad, crede-mă, şi aş face asta fără să mă simt deloc vinovată, ştiind prea bine că o merită. Sper cu adevărat că Duncan MacTavish este suficient de deştept să facă tocmai acest lucru. Aşa că pleacă acasă, Sabrina. Apreciez că mi-ai venit în ajutor, dar acum îţi iroseşti timpul.

Coborâtul scărilor şi clătinatul din cap în direcţia lui Duncan fu unul dintre cele mai dificile lucruri pe care Sabrina le făcuse vreodată. Fusese ultima lui speranţă, care acum se năruise.

Se părea că el se aşteptase la acest rezultat, deoarece expresia nu i se schimbă, deşi nu ar fi putut deveni şi mai abătut decât era deja. O prinse în braţe, mulţumindu-i că încercase. Cele câteva momente fură o adevărată tortură pentru ea, savurând atingerea lui şi ştiind că avea să fie probabil pentru ultima oară când îl simţea atât de aproape.

Duncan şi Raphael le însoţiră călare pe lângă trăsură, escortându-le înapoi la Oxbow, unde hotărâseră mătuşile ei că era cel mai bine să se întoarcă, în ciuda orei târzii. Sabrina nici nu ştiuse că Raphael îl însoţise pe Duncan decât atunci când era deja în trăsură şi porniseră cu toţii la drum, iar ea-l auzi vag plângându-se de o durere afurisită de cap.

Călătoria de întoarcere păru să dureze mult mai puţin, iar Sabrina ajunse în pat înaintea zorilor, deşi abia cu o oră. Reuşise să nu plângă până atunci, însă de îndată ce aşeză capul pe pernă, toate emoţiile ultimei săptămâni o copleşiră din nou, împreună cu realizarea faptului că Duncan avea să fie probabil căsătorit atunci când se trezea ea.

Când se trezi, după-amiază, durerea de a-l şti pe Duncan deja căsătorit nu mai era la fel de puternică cum fusese şi dimineaţă. Asta o surprinse. Anticipase că avea să

se simtă din nou devastată. Însă după ce se gândi la asta, îşi dădu seama că pentru ea nu exista oricum nicio diferenţă. O durea iubirea pentru el, însă, chiar dacă nu ar fi existat Ophelia, tot nu l-ar fi putut avea pentru ea.

Cea mai mare durere o simţise mai devreme în cursul săptămânii, atunci când bunicul lui o avertizase cu privire la adevăratele sentimente pe care le avea Duncan pentru ea. Până atunci, mai păstrase o speranţă firavă că, dacă nu trebuia să se căsătorească cu Ophelia, avea să îi ceară ei mâna. Dar asta nu s-ar fi întâmplat pentru motivul corect, aşa cum îi arătase Archibald. Nu avea să fie niciodată mai mult decât o prietenă pentru el – dar ce mai prietenă era, dacă nici măcar nu se dusese la nunta lui.

O irita acum faptul că ratase nunta. Archibald îi spusese că Duncan avea nevoie de prieteni mai mult decât oricând. Iar ea nu putea uita felul în care arătase în noaptea precedentă, chiar înainte să o îmbrăţişeze.

Spera ca măcar mătuşile ei să fi mers la ceremonie. Fuseseră invitate toate trei. Însă, luând în considerare ora la care ajunseseră în pat, probabil că şi ele dormiseră prea mult. Era păcat că Duncan nu putuse face acelaşi lucru. Era sigură ca asta ar fi vrut. Dar cineva îl trezise, fără îndoială. La urma urmei, era ziua nunţii lui.

Când coborî la parter, peste puţin timp, o găsi pe cel puţin una din mătuşile ei trează. De fapt, Alice tocmai se îndrepta spre dormitorul Sabrinei, pentru a o chema.

— Te-ai trezit, aşadar? Nu eram sigură.

— Da. Aţi fost la nuntă?

— Dumnezeule, nu, am avut nevoie de somn. Dar nu mă îndoiesc că vom auzi detaliile toată luna viitoare, cel puţin. Acum ai însă un vizitator în salon.

Sabrina nu era sigură de ce ghicise că era vorba de Ophelia, poate fiindcă ea o vizitase ultima oară. Totuşi, în ziua nunţii sale? Da, cu siguranţă voia să se laude – dar nu, uita ce aflase cu o noapte în urmă, că Ophelia se răzgândise în privinţa măritişului cu Duncan. Încă nu-i venea să creadă că era adevărat. Cum putea o femeie să refuze un bărbat care avea toate calităţile pe care le putea

spera cineva de la un soţ? Însă Ophelia avea propriile priorităţi, iar Duncan nu se potrivea printre acestea.

Probabil era acolo pentru a se plânge de soarta ei, o soartă pe care Sabrina ar fi fost extrem de fericită să o aibă pentru ea însăşi. De data aceasta însă, nu avea să-i tolereze văicărelile. Nu voia să mai pretindă că erau prietene, o prietenie care de fapt nici nu existase de la bun început, mai ales că acum ştia despre felul în care Ophelia o minţise şi o manipulase, hotărâtă să-i distrugă viaţa. De fapt, era hotărâtă să o dea afară de-a dreptul pe Ophelia.

Decisă să facă exact acest lucru, fu uimită să o vadă de fapt pe Mavis aşteptând-o în salon. Chiar roşi uşor din cauza gândurilor răutăcioase pe care le avusese pentru Ophelia. O puse însă pe gânduri faptul că şi Mavis arăta destul de stingherită.

Însă era uşor de ghicit motivul stingherelii celeilalte fete. Probabil că Mavis dorea să-i explice de ce refuzase să-l ajute pe Duncan, având deja conştiinţa încărcată. Nu era o fată rea, la urma urmei, doar că nu dorise să renunţe la şansa ei de a se răzbuna pe cineva care nu ar fi plătit altfel pentru numeroasele ei fapte rele. Nu mai conta acum, oricum, când era prea târziu.

— Am venit să-ţi cer iertare, începu Mavis.

— Nu este nevoie.

— Ba da, este. Ştiam că nu voi face ce am spus noaptea trecută. Ar fi trebuit să-ţi ofer măcar un indiciu cu privire la asta, sau cel puţin să te fac să te îndoieşti un pic, să nu pleci gândind urât despre mine.

— Despre ce vorbeşti?

Mavis oftă.

— Am vrut doar să savurez, măcar pentru câteva ore, faptul că aveam puterea de a distruge fericirea Opheliei. Am vrut să ştie asta, pentru un timp scurt. Are cu adevărat nevoie să înveţe că lucrurile oribile pe care le face o pot bântui, iar aceasta era ocazia perfectă de-ai arăta asta.

— Pentru un scurt timp?

— Da, intenţionam să mă opresc la Summers Glade în drum spre Londra, să-i spun lui Duncan că nu trebuie să se

căsătorească cu ea, cel puţin nu pentru a-i salva reputaţia. Dacă aş împrăştia povestea despre întâlnirea lor din dormitor, aş fi la fel ca ea. Este ceva ce ea ar face, ar răni cu bună ştiinţă pe cineva doar pentru a obţine ce doreşte, dar sper că în ziua în care aş începe să mă comport ca ea, cineva să mă închidă undeva şi să arunce cheia.

Sabrina râânji. Ar fi râs de-a dreptul, uşurată, dar reuşi să-şi înfrâneze acest impuls. Nu voia ca Mavis să ştie cât de fericită era pentru Duncan.

— I-ai spus aşadar deja lui Duncan?

— Ei bine, nu, spuse Mavis. Speram să vii cu mine. Suspectez că va fi destul de supărat pe mine că l-am lăsat să creadă, chiar şi numai pentru încă o zi, că trebuie să se căsătorească cu vrăjitoarea aia.

Era ca şi cum pământul i s-ar fi deschis sub picioare, înghiţind-o. Sabrina descoperi că şocul era la fel de teribil, mai ales după uşurarea temporară resimţită puţin mai devreme.

— Nu ştiai că nunta a fost programată pentru dimineaţa asta, nu-i aşa? întrebă Sabrina cu o voce lipsită de viaţă.

Culoarea care dispăru brusc din obrajii lui Mavis îi dădu răspunsul, însă aceasta spuse, totuşi:

— Cum se poate să fie atât de devreme? E nevoie de trei săptămâni numai pentru anunţarea căsătoriei.

— Asta dacă nu se obţine o licenţă specială, iar lordul Neville avea una pregătită, se pare. Din cauza vârstei sale înaintate, nu dorea să mai piardă timpul odată ce Duncan şi-ar fi ales o mireasă. Este de înţeles că-şi doreşte să-şi vadă unul sau doi nepoţi înainte de a muri. Dar în acest caz, graba a mai avut rolul de a ocoli scandalul. La urma urmei, nimeni nu ştia că nu ai povesti despre întâmplarea la care ai fost martoră.

— Dumnezeule, dacă aş fi ştiut că există o limită de timp… Mărturisesc că am vrut să tac pentru o săptămână măcar, dar am simţit că ar fi prea mult să-l fac pe Duncan să treacă prin asta. Nu am crezut însă că doar câteva ore ar face o diferenţă, când el probabil că ar dormi în cea mai

mare parte a lor. Dumnezeule, nu mă voi putea ierta niciodată pentru asta.

În mod obişnuit, Sabrina ar fi încercat să o liniştească pe fată, era un impuls natural pentru ea, însă de data aceasta nu-şi putea nici măcar imagina că ar încerca să o facă. Nu viaţa Opheliei era distrusă, fie că ea simţea aşa sau nu, ci Duncan era acela care trebuia să trăiască cu rezultatul faptului că Mavis nu-şi mărturisise imediat intenţiile.

— Poate că nu este prea târziu, spuse Mavis, agăţându-se de orice speranţă.

— Sunt căsătoriţi. Este prea târziu, indiferent de cum priveşti lucrurile.

— Da, dar mai este o cale de a ieşi dintr-o căsătorie, asta dacă nu s-au dus direct în pat pentru a o consuma, şi de ce ar face asta dacă nici măcar nu se plac? Ar putea obţine o anulare, ceea ce e mult mai acceptabil decât un divorţ.

Sabrina nu reuşea să vadă anularea ca pe o opţiune.

— Din ce motive să o anuleze?

Mavis dădu cu nerăbdare din mână.

— De unde să ştiu eu? Dar sunt sigură că este ceva la care se pot gândi. Poate că părinţii ei nu au spus nimănui ce simt cu privire la reînnoirea logodnei. Dacă e aşa, pot pretinde că se opun şi că s-au căsătorit fără permisiunea lor.

— Când erau atât de încântaţi de căsătorie? îi aminti Sabrina.

— Sabrina, nu eşti de niciun ajutor cu atâta scepticism, se plânse Mavis. Trebuie să le spunem măcar că există opţiunea aceasta, înainte să consume căsătoria şi să nu mai aibă această ocazie.

Să le spună? Sabrina se întrebă când fusese şi ea implicată în această absurditate. Mavis uita că Ophelia le spusese tuturor cât de mult se bucurau părinţii ei pentru nuntă, atât de mult încât refuzaseră să o asculte pe ea. Nici nu voia să fie ea cea care să-i spună lui Duncan că trebuia să rămână cu Ophelia doar din cauză că niciunul nu se

gândise să-i spună lui Mavis când era programată nunta, mai ales că oricare dintre ai ar fi putut pomeni despre asta cu o seară în urmă.

Capitolul 48

Petrecerea de nuntă era încă în plină desfăşurare, deşi unii dintre oaspeţi plecau deja. Acesta era motivul pentru care sosirea lui Mavis şi a Sabrinei trecu neobservată – intrară la Summers Glade tocmai când un mic grup de oaspeţi plecau, iar domnul Jacobs era prea ocupat altundeva pentru a mai putea fi de serviciu la uşă.

Nu trecură complet neobservate, totuşi. Raphael Locke, arătând foarte frumos astăzi în costumul său formal, se sprijinea de canatul uşii dinspre camera de zi, unde erau adunaţi cei mai mulţi dintre invitaţii încă prezenţi. Era cu faţa înspre hol, deoarece tocmai îşi luase rămas-bun de la cei care plecaseră. În mână avea un pahar, iar ochii îi erau puţin roşii – fie de la lipsa somnului, fie de la prea multe pahare băute, era discutabil – şi probabil că nu ar fi avut prea multă stabilitate în picioare, acesta fiind motivul pentru care se sprijinea de cadrul uşii.

— Ştiu că unor femei le place să întârzie la evenimente, să-şi poată face intrarea, dar asta este puţin extrem, nu?

Remarca lui Raphael, făcută suficient de tare pentru a ajunge la urechile lor, de cealaltă parte a holului, le făcu pe amândouă să roşească. Niciuna dintre ele nu era îmbrăcată potrivit ocaziei – Mavis era în hainele ei de călătorie, iar Sabrina într-o rochie de zi şi haina ei obişnuită de plimbare – ceea ce le făcea deja să se simtă puţin nelalocul lor. Aleseseră să se grăbească decât să mai piardă timp cu schimbatul, şi veniseră direct aici după ce hotărâseră că aşa trebuia, aşa că nu-şi doreau să atragă şi mai mult atenţia asupra lor.

Sabrina se îndreptă grăbită spre tânărul viitor duce,

ca să nu trebuiască să-i răspundă strigând.

— Dacă nu te superi, nu suntem aici să sărbătorim, ci să încercăm să oferim o soluţie care ar putea funcţiona, anulând evenimentul nedorit. Eu cred că este o pierdere de timp, însă Mavis e disperată să-şi răscumpere greşeala, aşa că iată-ne aici, dar nu dorim să atragem atenţia, dacă se poate.

Şoptise toate acestea, însă pe un ton destul de mustrător, care-l făcu să rânjească în direcţia ei şi să spună:

— Oh, iubesc pur şi simplu ghicitorile. Câte încercări am până să ghicesc ce ai vrut să spui cu asta?

Sabrina scoase un sunet dezaprobator, hotărând că era destul de beat.

— Încă sunt aici, nu-i aşa? Nu au plecat în călătoria de nuntă?

— Dacă te referi la mire şi la mireasă, sunt încă aici într-adevăr, deloc în apele lor. Ultima oară Ophelia era în camera ei, supărată, iar Duncan cred că s-a refugiat lângă o sticlă de coniac. Dacă se căsătoreşte astăzi, sunt sigur că nu vrea să ţină minte momentul.

Sabrina era sigură că Raphael avea să fie cel care uita cu totul ziua aceasta şi, încruntându-se în direcţia lui, întrebă:

— Cum adică dacă se căsătoreşte?

— Nunta nu a avut loc încă, desigur, replică el nonşalant.

Sabrina simţi din nou uşurarea de mai devreme traversându-i trupul, însă de data aceasta o ţinu în frâu. Nu avea să se expună din nou dezamăgirii care avea să urmeze dacă înţelegea din nou greşit ce auzea.

— Chiar nu s-au căsătorit încă?

El îi zâmbi.

— Nu, chiar nu s-au căsătorit.

Ea-i zâmbi înapoi, lăsând uşurarea să o cuprindă cu totul acum. Nu se aşteptase însă la aşa ceva, prin urmare, nu dură mult până să fie cuprinsă de confuzie.

— De ce nu? îl întrebă ea. Credeam că erau cu toţii de

acord că orice amânare ar fi în detrimentul reputaţiei Opheliei.

— Aşa ar fi, în aceste circumstanţe, dar aici nu este vorba efectiv de o amânare. Din ce înţeleg, deşi nu am fost acolo, să văd cu ochii mei, Duncan a pomenit că Neville a fost destul de supărat de faptul că Mavis nu voia să coopereze. Aşa că nu este de mirare că a avut o recădere tocmai când trebuia să înceapă nunta, azi-dimineaţă. Mi se pare că a fost extrem de convenabil, dacă pot spune asta. A trebuit să fie cărat sus în pat şi s-a trimis după doctor.

Sabrina se încruntă.

— Convenabil? Eşti sigur că nu se simte cu adevărat mai rău?

Raphael chicoti.

— Având în vedere că Duncan a lăsat să-i scape că bunicii săi s-au certat în legătură cu care dintre ei să se prăbuşească la momentul potrivit, sunt destul de sigur.

— Oh, replică Sabrina, venindu-i puţin greu să creadă că stimatul Lord Neville ar fi de acord cu un asemenea truc, cu atât mai puţin să-l pună în practică.

Văzând expresia ei îndoită, Raphael adăugă:

— Este doar o tactică de întârziere, una care nu va ţine foarte mult. Dar se pare că Neville crede că dacă ar vorbi el însuşi cu Mavis, ar putea-o convinge. Dacă nu, planul este să apeleze la nişte datorii pe care le are tatăl său, astfel încât să încerce acesta s-o convingă. A trimis imediat pe cineva la Manchester s-o aducă, acum că s-a aflat locul unde era. Bine că ai adus-o chiar tu!

Din fericire, Mavis stătea încă lângă intrare şi nu auzise nimic din toate astea.

— Nu am adus-o eu, ea m-a târât încoace, mai mult sau mai puţin. A fost devastată crezând că a ajuns prea târziu să repare totul şi a dorit să le sugereze o anulare.

— Prea târziu? Noaptea trecută am avut impresia că era hotărâtă să se răzbune pe Ophelia. Ce a făcut-o să se răzgândească?

— A fost hotărâtă doar să o lase pe Ophelia să mai sufere puţin.

— Nu e foarte drăguţ din partea ei, luând în considerare că şi Duncan a fost afectat de răzbunarea ei.

— Sunt de acord, dar o înţeleg acum, că ştiu mai multe despre motivele pentru care o dispreţuieşte atât de mult pe Ophelia. A intenţionat de la bun început să vină aici şi să-i asigure de tăcerea ei. Dar nimeni nu s-a obosit să-i spună că nunta are loc în dimineaţa asta. Ea îşi calculase timpul în funcţie de anunţurile nupţiale, aşa că s-a gândit că are suficient timp să oprească nunta.

Raphael clătină uluit din cap.

— Vai mie, se pare că presupunerile au uneori darul de a te lovi în… dinţi, nu-i aşa?

Sabrina îşi drese vocea, dar tot nu se putu abţine să nu-i rânjească atunci când îi răspunse:

— Într-adevăr, mi-am pierdut şi eu câţiva dinţi în ultima vreme.

Asta-l făcu pe Raphael să izbucnească în râs. Din nefericire, sunetul era complet nepotrivit faţă de atmosfera de priveghi care domnea atunci în casă. La urma urmei, oaspeţii aşteptau veşti despre gravitatea stării lui Neville, aşa că râsul, în aceste circumstanţe, atrase de îndată atenţia.

Pe jumătate beat, Raphael nu observă, dar Sabrina roşi până la rădăcina părului când toţi ochii din camera de zi se fixară asupra ei, dezaprobatori. Păşi repede în afara cadrului uşii, ferindu-se de toate acele priviri iscoditoare.

Îi veni să-l lovească pe Raphael cu piciorul pentru că o făcuse să cedeze obiceiului ei de a încerca să-i facă pe ceilalţi să râdă. Dar ea începuse. Trecuse atât de mult timp de când nu mai simţise nevoia să facă pe cineva să râdă. Era uşurată că impulsul reapăruse la suprafaţă. Asta arăta că nefericirea în care se scăldase până atunci era pe cale de dispariţie, în sfârşit.

Capitolul 49

Râsetele din hol îi atraseră puţin atenţia lui Duncan. În mod normal nu s-ar fi deranjat să afle cauza acestora, dar spera să aibă parte de ceva care să-l distragă, chiar şi numai pentru puţin timp. Orice ar fi fost mai bine în acest moment decât să stea singur, aşteptând să înceapă nunta lui, sau cel puţin prefăcându-se că aşteaptă, când ştia deja că nu avea să înceapă, cel puţin nu în această zi.

Neville nu avea nici cea mai mică intenţie să-şi „revină” înainte de a sta de vorbă cu domnişoara Newbolt. Afirmase de la bun început că o discuţie directă cu ea era tot ce lipsea pentru a o convinge, dar dacă nu, intenţiona să-i forţeze tatăl să-şi folosească autoritatea parentală şi să asigure astfel tăcerea lui Mavis. Însă oricare ar fi fost cursul acţiunii, fata trebuia să fie prezentă acolo, dar încă nu ajunsese.

Duncan nu avea speranţe prea mari pentru niciuna din variante, când ştia că tatăl lui Mavis nu era deloc o persoană cooperantă, iar Mavis era la fel de încăpăţânată. Neville depindea prea mult de puterea poziţiei sale pentru a putea face minuni.

Duncan era mai realist şi ştia că Mavis trebuia să spună unei singure persoane, doar uneia, pentru a pune zvonul în mişcare. Trebuia doar să pretindă că deja făcuse acest lucru, indiferent dacă era adevărat sau nu, pentru ca planul lui Neville să se năruie.

Dar orice întârziere era bine-venită, chiar şi una cauzată de o prefăcătorie, cu care nu fusese tocmai de acord – deşi nimeni nu-i ceruse părerea. Încă o dată, bunicii săi luaseră decizia în locul lui. Într-una din aceste zile trebuia să lase deoparte dorinţa lui de a nu-l răni pe Archie şi să le spună limpede să nu se mai amestece în viaţa lui.

Problema era că Archie încă îl vedea ca pe un băietan, dar el nu mai era. Iubindu-l pe Archie atât de mult, impulsul său era de a-i proteja sentimentele. Dar nu avea acest impuls şi în ceea ce-l privea pe Neville. Se simţea extrem de inconfortabil de fiecare dată când Neville îl „ajuta”, date fiind sentimentele lui faţă de bătrân. Iar aceasta nu era prima dată când Neville îl făcuse pe Duncan să se simtă

recunoscător faţă de el.

Neville nu spusese nimic atunci când Duncan rupsese prima oară logodna, în timp ce Archie se plânsese peste măsură. În plus, Neville îi spusese foarte deschis, după debutul acestei încurcături, că dacă alegea să nu se căsătorească cu Ophelia, el avea să-l susţină şi să facă tot posibilul să împiedice distrugerea reputaţiei fetei. Faptul că Neville nu putea garanta salvarea reputaţiei era singurul motiv pentru care Duncan nu putuse accepta acea opţiune, oricât de mult şi-ar fi dorit.

Recunoştinţa care se strecurase pe nesimţite în inima lui nu schimbase însă sentimentele lui Duncan pentru bunicul său englez. Faptul că acesta se purta acum ca un bunic adevărat nu scuza absenţa lui absolută din primii douăzeci şi unu de ani ai lui Duncan. Nu îi păsase suficient de mult pentru a-l cunoaşte pe Duncan până atunci. Nici el nu avea de gând să-i pese suficient de mult pentru a-i deschide acum inima în faţa lui Neville.

Duncan îşi puse deoparte coniacul şi se îndreptă spre hol. Intenţionase să bea până uita de el, însă, dintr-un oarecare motiv, coniacul nu părea să-l afecteze deloc în această zi. Prea multe sentimente care-l gâtuiau, presupunea el. Dintr-odată, fu însă bucuros de asta, atunci când o văzu pe Sabrina stând lângă Raphael.

Râsul acestuia era acum de înţeles. Sabrina. Sabrina şi talentul ei de a linişti o inimă tulburată. Duncan simţi o împunsătură de gelozie văzând că Raphael era destinatarul farmecului ei acum, nu el, însă împinse gândul la o parte. Era prea bucuros să o vadă pentru a lăsa astfel de sentimente să intervină şi să distrugă eforturile ei.

— Nu credeam că vei veni astăzi, spuse el, atrăgându-i privirea.

Ea-i oferi un zâmbet strălucitor, unul plin de bucurie şi râsete, genul de zâmbet pe care ajunsese să-l îndrăgească la ea, dar pe care nu-l mai văzuse de când se logodise din nou cu Ophelia. În aceste împrejurări, părea destul de discordant.

La fel fu şi replica ei grăbită.

— Încă suntem prieteni, nu-i aşa?

— Începeam să mă întreb dacă mai suntem, spuse el cu grijă, încercând să-şi ascundă confuzia.

Nu funcţionă, încruntătura lui era evidentă, însă chiar şi asta o făcu să-i zâmbească şi mai larg, mărindu-i confuzia. De ce era atât de fericită, dintr-odată? Doar pentru că probabil aflase de la Raphael de ce nu era încă însurat? Credea oare cu adevărat că tertipul lui Neville avea să funcţioneze, după ce încercase ea însăşi să o facă pe Mavis să se răzgândească cu o seară în urmă?

Ultima picătură fu să-l vadă şi pe Raphael rânjindu-i, aşa că întrebă:

— Spuneţi tot. Ce vă face să vă purtaţi aşa caraghios, chicotind ca nişte heruvimi?

— Obiectez faţă de această descriere, începu Raphael pe un ton indignat, însă Sabrina îl întrerupse cu un chicotit.

— Mie îmi place partea asta cu heruvimii, spuse ea pe un ton încrezător. Mă şi văd cu o pereche de aripi, zburând ici şi colo şi trăgând săgeţi pline de veselie în toţi cei care trec pe-acolo.

Raphael îşi dădu ochii peste cap. Duncan îi aruncă o privire aspră. Sabrina chicoti din nou.

Apoi însă i se făcu milă de Duncan şi-i explică:

— Am veşti bune, veşti excelente – de fapt, sunt cele mai minunate veşti. Însă înainte de a spune despre ce era vorba, îşi prinse buza de jos între dinţi şi mărturisi: Dacă stau să mă gândesc, ar putea fi văzute de fapt şi ca veşti rele.

— Rele?

— Păi faptul că va trebui să-ţi cauţi iarăşi o mireasă poate fi văzut ca un lucru rău, luând în considerare că nu ai părut să te distrezi prea bine nici prima dată.

El oftă, dându-şi seama la ce se referea ea.

— Fată, ce încearcă Neville să facă nu prezintă nicio garanţie.

— Nu, nu, nu astea sunt veştile mele, astea sunt veştile tale. Eu am venit să-ţi spun că Mavis ne-a păcălit aseară. A făcut-o intenţionat, deşi acum regretă profund.

Dar adevărul e că nu avea nicio intenţie să te lase să te căsătoreşti din obligaţie cu Ophelia din cauza ei.

Duncan nu înţelese prea bine că era într-adevăr liber. O observă pe Mavis lângă uşa de intrare, frângându-şi mâinile şi arătând ca şi cum ar fi fost în faţa plutonului de execuţie.

— Fii blând cu ea, îi şopti Sabrina, urmându-i direcţia privirii. Crede că eşti deja căsătorit şi se pedepseşte pentru întârziere. A crezut că prin căsătoria cu tine Ophelia obţinea ceea ce voia, că urma să câştige din nou. Dar atunci când i-ai spus că şi Ophelia era împotriva căsătoriei, a vrut să o facă să sufere puţin, să creadă că nu avea nicio cale de scăpare.

— Şi să sufăr şi eu.

— Nu, nu şi tu. A crezut că nu te va răni prea mult, de vreme ce plănuia să te salveze înainte să te căsătoreşti. Doar că nu a ştiut că nunta fusese programată pentru dimineaţa aceasta. A crezut că are suficient timp la dispoziţie să îţi sară în ajutor, că va fi suficient să îţi spună astăzi, în drumul de întoarcere la Londra.

— Atunci de ce e aici, dacă presupune că nunta a avut loc?

— Să încerce să-şi repare greşeala, sugerând o anulare. Eu n-am crezut că e o idee bună, şi poate că nici nu ar fi fost. Părinţii Opheliei au fost prea încântaţi de logodnă, la urma urmei. Acum nu mai contează, mulţumită tacticii lui Neville. Totul s-a terminat, Duncan.

Abia după ce o auzi spunând acest lucru înţelese el pe deplin. Primul impuls al lui Duncan fu să o strângă în braţe, aşa că făcu tocmai acest lucru. Faptul că ea râse şi-l îmbrăţişă înapoi îl făcu să simtă o uşurare la fel de mare ca şi ideea că nu mai trebuia să se căsătorească acum cu Ophelia, pentru că reticenţa Sabrinei din ultimul timp nu făcuse decât să-i crească şi mai mult nefericirea.

Însă nu-şi putu savura uşurarea, nici bucuria de a o ţine pe Sabrina atât de aproape de el pentru câteva momente. Vocea Opheliei, venind de pe scările din spatele lor, sosi ca un şuvoi de apă rece ca gheaţa destinat să-i

separe, ceea ce şi făcu.

— Cel puţin ai putea să te prefaci că eşti un gentleman şi să aştepţi până când farsa asta de logodnă este oficial desfăcută, înainte să îţi arăţi adevăratele sentimente, o auziră ei vorbind pe pe un ton îmbibat de dispreţ. Desigur, bunul-simţ nu poate fi aşteptat de la cineva care s-a întâlnit abia acum cu civilizaţia.

Capitolul 50

Duncan se întoarse încet cu faţa către Ophelia, care se oprise la jumătatea scărilor. Furia lui fusese aprinsă de remarca ei, dar era temperată de faptul că, din fericire, nu avea să mai aibă niciodată de-a face cu ea după această zi.

Astfel că tonul său îi arătă numai parţial neplăcerea pe care o simţea pentru ea, atunci când îi spuse:

— Fată, dacă aş fi barbarul care insinuezi tu că sunt, nu am fi fost logodiţi din nou, chiar dacă toată adunarea asta m-ar fi văzut în dormitorul tău în acea noapte. Nu m-aş fi gândit deloc la reputaţia ta, pricepi?

— Dar a fost vina ta! îi reaminti ea, în timp ce obrajii i se înroşeau din cauza francheţii lui.

— Şi ce are asta a face? Sau crezi că barbarilor le pasă dintr-odată de responsabilitate?

— Foarte bine, nu eşti un barbar, replică ea morocănoasă.

— Extraordinară zi, cred că voi leşina, anunţă Raphael, chicotind poznaş. Regina de gheaţă şi-a retras cuvintele.

Ophelia se întoarse pentru a-i arunca o privire nimicitoare, însă o zări în schimb pe Mavis. Icnetul ei fu audibil. Uită cu totul de cei trei aflaţi la baza scărilor şi se grăbi să coboare cele câteva trepte, traversând holul şi oprindu-se lângă vechea ei prietenă.

— Mavis, am ştiut că vei veni înainte să fie prea târziu. Am ştiut că nu vei putea trece peste anii noştri de

prietenie. Trebuie să mă ierţi. Nu mă poţi lăsa să sufăr tot restul vieţii din cauza câtorva cuvinte, când ştii prea bine că nu am vrut să le spun.

Duncan îşi dădu ochii peste cap auzind descrierea pe care o făcuse vieţii cu el. O urmară pe Ophelia până lângă Mavis, la timp pentru a-i auzi pledoaria. Ar fi putut face un comentariu referitor la „suferinţă”, dacă Mavis nu ar fi arătat destul de confuză acum.

Uimirea ei fu înţeleasă însă atunci când întrebă:

— Înainte să fie prea târziu?

Se uita la Sabrina, căutând o confirmare. Sabrina îi zâmbi şi dădu aprobator din cap. Greutatea care se ridică de pe umerii fetei era aproape palpabilă, la fel ca secunda în care Mavis îşi dădu seama că deţine din nou avantajul şi că duşmana ei era acolo, pregătită pentru ea.

Nici Opheliei nu-i scăpară implicaţiile întrebării.

— Credeai că suntem deja căsătoriţi? Ai venit doar să jubilezi?

— Crezi că mă cheamă Ophelia? ripostă Mavis. Tu eşti cea căreia-i place să jubileze, draga mea, nu mie.

Ophelia înţepeni. Era evident că ar fi vrut să-i întoarcă insulta, însă nu îndrăznea. Dură un moment totuşi până-şi recăpătă controlul şi-şi ţinu limba veninoasă în frâu. La urma urmei, încă avea impresia că avea nevoie de cooperarea lui Mavis, pe care nu o putea primi dacă sărea cu gura pe ea, în maniera ei obişnuită.

— Atunci ce faci aici?

— Aşa cum ai înţeles, am crezut că nunta a avut deja loc. Este deci perfect posibil să fi venit să felicit fericitul cuplu, nu-i aşa?

Ophelia aproape pufni.

— Fericit? Când ne dispreţuim unul pe celălalt?

Mavis se prefăcu uluită.

— Vrei să spui că există un bărbat care nu a căzut la picioarele tale, adorându-te? Sunt şocată, sunt foarte şocată!

Buzele Opheliei se strânseră şi vocea îi coborî până la şoaptă, crezând că numai Mavis o auzea.

— Nu este englez, spuse ea, ca şi cum aceea ar fi fost singura explicaţie posibilă.

— Norocul lui, dacă de asta e nevoie să nu fie orbit de tine.

— E nevoie de mult mai puţin de atât, interveni Raphael, rânjind.

Amintindu-şi că nu era singură, Ophelia îi aruncă o privire încruntată şi spuse:

— Te superi? Avem o conversaţie privată.

— Nu mă supăr deloc, fată dragă, ripostă Raphael. Dar asta nu înseamnă că plec. Nu, nu, n-aş pierde asta pentru nimic în lume, te asigur.

— Ce să nu pierzi? izbucni Ophelia. Cum mă umilesc eu? Mă urâţi cu toţii atât de mult?

Nimeni nu negă, fapt pentru care obrajii Opheliei se făcură roşii. Ar fi vrut să plece chiar atunci. Era evident că dorea să plece în fugă. Dar încă nu putea pleca de lângă Mavis, dacă exista cea mai mică şansă să o facă să se răzgândească.

Pentru aceasta, încercă să-i ignore pe cei trei intruşi, după cum îi vedea ea, şi se întoarse din nou cu faţa spre Mavis. Dar aceasta o privea curioasă acum, şi nu dură mult până să descopere motivul.

— Doi bărbaţi, Ophelia? spuse ea, cu o neîncredere prefăcută. Şi niciunul nu este vrăjit de farmecele tale? Nu pricepi aluzia?

— Despre ce vorbeşti acum? întrebă Ophelia nerăbdătoare.

— Că poate nu este vorba de ei? Că poate este vorba de tine? Îţi ieşi din mână, Pheli, spuse Mavis, folosind apelativul copilăresc pe care Ophelia le interzisese de mult prietenelor ei să-l mai folosească. Îţi dai arama pe faţă mult prea devreme zilele astea, înainte de a avea ocazia să păcăleşti lumea cu prefăcătoriile tale. Oamenii nu sunt atât de orbi pe cât ai tu impresia. Unii văd destul de clar că sub chipul tău frumos nu se ascunde decât răceală şi întuneric.

Ultima remarcă dispreţuitoare îi provocă Opheliei un icnet. Nu putea pleca, totuşi, oricât şi-ar fi dorit.

Duncan începea să se simtă puţin inconfortabil. Din ceea ce auzea, trebuia să admită că Mavis nu avea să-l ajute niciodată. Probabil şi Ophelia ajunsese la aceeaşi concluzie. Dacă nu ar fi avut asigurarea Sabrinei în privinţa motivului pentru care era Mavis acolo, conversaţia dintre cele două fete ar fi fost ultima picătură pentru el.

— Ai terminat să mă insulţi? spuse Ophelia pe un ton rigid, care cedă numai pentru o secundă, lăsând să se vadă durerea pe care o simţea.

Mavis nu băgă de seamă, deşi chiar dacă ar fi făcut-o, era posibil să nu fie suficient pentru a-i înceta diatriba. La urma urmei, aceasta era răzbunarea ei, iar Duncan era suficient de înţelept pentru a nu interveni, chiar dacă începea să-i pară puţin rău pentru frumuseţea blondă.

— De când este adevărul o insultă? contracară Mavis.

— Foarte bine, sunt cea mai demnă de dispreţ persoană de pe faţa pământului. Logodnicul meu mi-a spus deja asta. Sabrina mi-a spus deja asta. Chiar şi Locke mi-a spus asta. Cu atâtea dovezi împotriva mea, trebuie să fie adevărat.

Acum îşi arăta în mod evident durerea, însă Mavis nu fu impresionată.

— Oh, te rog, spuse ea zeflemitor. Sper că nu crezi că poţi folosi tacticile astea cu mine, Pheli. Uiţi că te cunosc. Ştiu cum te-ai folosi de orice truc pentru a obţine ce vrei.

— Şi eu te cunosc, şi ştim amândouă că vei ajunge să regreţi cele spuse aici. Pur şi simplu nu eşti genul vindicativ, Mavis. Ştii că ai prefera mai degrabă să mă ierţi. Ne cunoaştem de prea multă vreme…

— Îmi aduc aminte că te-am iertat o dată, îi tăie Mavis vorba cu asprime, arătându-şi acum furia. Dar la ce bun? Te-a schimbat asta cumva? Te-a oprit să mai distrugi vieţile altor oameni, aşa cum ai făcut cu a mea?

— Sincer, Mavis, am crezut că am căzut de acord că eşti mai bine fără Alexander.

— Ai încercat să mă consolezi cu argumentul acesta, dar nu a funcţionat. Inima mea încă nu vrea să accepte pierderea. În loc să trec peste asta, am ajuns atât de tristă

încât abia mă mai recunoşteam. Singurul motiv pentru care am mai interacţionat cu tine a fost acela că am tot aşteptat să văd cum te prăbuşeşti.

Ophelia păru să fie surprinsă auzind această ultimă revelaţie, suficient de mult pentru a protesta însufleţit.

— Mavis, nu mă poţi urî atât de mult!

— Nu pot? Încă nu ţi-ai dat seama, Pheli, că nimeni nu te place? Nu ai nici măcar o prietenă adevărată, pentru că te foloseşti de toată lumea şi, contrar a ceea ce ai putea crede, nu suntem toate atât de proaste încât să nu ne dăm seama.

— Nu este adevărat, spuse Ophelia abia auzit. Jane şi Edith îmi sunt încă prietene.

— Oare? ripostă Mavis, marcând încă un punct. Sunt aici la nuntă, aşadar? La nunta celei mai bune prietene a lor?

Tăcerea Opheliei fu grăitoare. Iar dacă acesta nu era un răspuns suficient, expresia mizerabilă pe care o arboră timp de o secundă era. Zâmbetul lui Mavis, deşi abia putea fi numit aşa, revelă triumful ei.

— Aşa cum credeam, continuă Mavis. Chiar şi Jane şi Edith au văzut în cele din urmă adevărul, nu? Dar cum ar fi putut să nu-l vadă, când te-ai întors împotriva mea chiar în faţa ochilor lor? Acum ştiu că nu pot avea încredere în tine. Desigur, de fapt, au ştiut mereu asta, după ce au petrecut atâta timp domolindu-ţi supărările, pentru că ştiu că te-ai întoarce împotriva lor într-o secundă, la fel de uşor ca împotriva oricui altcuiva.

— Nu aş face-o.

— Dumnezeule, Ophelia, minte-i pe alţii cât vrei, dar nu mă minţi pe mine! Am fost acolo când le-ai ars în trecut, când le-ai înţepat cu limba ta veninoasă nu numai o dată. Şi pentru ce? Pentru ceva minor, care nici nu merita menţionat şi care s-a întâmplat să te supere. Dar tu iei totul ca pe un afront personal, pentru că totul trebuie să se învârtă în jurul tău.

— Nu-mi pot schimba temperamentul.

Mavis clătină din cap.

— Poţi. Doar că nu încerci niciodată să o faci. Preferi să-ţi găseşti scuze, chiar şi faţă de tine însăţi, ca să-ţi explici acţiunile răzbunătoare. Ce spune asta despre tine, Pheli? Că încă te porţi ca un copil? Că nu ai crescut niciodată? Nu crezi că ar fi timpul să te maturizezi?

— Destul. Ai spus ce-ai avut de spus.

— Oare? Dar ţi-a deschis ochii? Mă îndoiesc. Îţi vei găsi alte scuze, îmi vei spune mincinoasă, şi-ţi vei vedea de drum, ignorând opiniile tuturor în afară de a ta, aşa cum faci de obicei.

— Nu prea-mi pot vedea de drum când sunt blocată aici… Mavis, te implor – uite, am spus-o. Pentru asta ai venit? Să mă auzi implorând? Eşti mulţumită acum? Te rog nu mă face să mă căsătoresc cu un bărbat care mă dispreţuieşte.

Mavis clătină din nou din cap, de această dată uluită.

— Vezi cât de centrată eşti pe propria-ţi persoană, Pheli? Nu te-ai gândit nici pentru o clipă că aş fi putut veni aici pentru binele lordului Duncan? Adevărul este că tocmai de aceea sunt aici, să pun capăt unei tragedii, pentru că asta ar fi o căsătorie cu tine. Voi tăcea, dar nu de dragul tău. Pe tine nu te-aş ajuta nici dacă te-ai îneca. O fac pentru Duncan, pentru că niciun bărbat nu merită să sufere cu tine ca soţie.

Acestea fură ultimele cuvinte ale lui Mavis pe marginea acestui subiect. Păşi pe lângă Ophelia, întorcându-i spatele, scoţându-şi-o cu totul din minte pe fosta ei prietenă, şi i se adresă apoi lui Duncan.

— Lord Duncan, îmi pare rău, cu adevărat, că nu te-am liniştit încă de seara trecută. Am lăsat ca asocierea cu Ophelia să-mi distrugă aproape integritatea, deşi asta nu este o scuză, iar eu o ştiu prea bine.

— Nu, fată, nu-ţi bate capul cu asta, replică el, oferindu-i un zâmbet. Uşurarea mea este prea mare ca să fac altceva decât să-ţi mulţumesc.

Ea dădu scurt din cap, încă stingherită că-l lăsase să sufere o zi în plus.

Se întoarse apoi către Sabrina, îi prinse mâna şi i-o

strânse.

— Mulţumesc că mi-ai amintit cât de altruistă şi iubitoare e adevărata prietenie, Sabrina. Voi fi mândră să te numesc prietena mea de acum înainte, dacă-mi vei da voie.

— Sigur că da, replică Sabrina. Dar vrei să pleci deja?

— Da. Nu mai pot întârzia. Cred că tata are o listă lungă de pedepse cu care mă aşteaptă, iar eu o merit pe fiecare din acestea.

Ophelia se strecurase neobservată de lângă ei. Ştia că nu le-ar fi păsat. Ştia, de asemenea, că nu-şi mai putea ţine emoţiile în frâu şi căuta un loc ascuns în care să se lase pradă acestora: Alergă din nou sus, însă, când dădu colţul în holul de la etaj, se ciocni de Raphael Locke.

Şi el se strecurase neobservat, exact înaintea ei, ghicind unde avea să se ducă, tocmai cu scopul de a o găsi singură. Ascultase afirmaţiile lui Mavis Newbolt, lucruri de care nu fusese conştient, şi i se păruse că Ophelia nu avusese suficiente remuşcări pentru tot ceea ce făcuse.

Intenţionase să schimbe şi el câteva cuvinte cu ea. Nu se aşteptase totuşi să vadă lacrimi curgând pe frumosul ei chip.

— Dumnezeule, sunt adevărate, nu? spuse el, atingându-i cu un deget obrazul ud. Şi nu te-ai gândit să le împărtăşeşti cu nimeni? Sunt impresionat.

— Lasă-mă… în pace… reuşi ea să spună.

El nu o lăsă. În mod ciudat, şi categoric uimit de acest impuls al său, o trase lângă el şi-i sprijini capul de umărul lui. Era îngrozit de sensibilitatea lui faţă de lacrimi, de cele adevărate, însă asta era, iar el ştia că avea să-şi regrete pornirea în acest caz.

Oftă în sinea lui, dar nu se putu abţine. Trupul îngust al Opheliei tremura din cauza emoţiilor, şi era incredibil câtă emoţie transmitea acest lucru umărului său. Nu că ar fi crezut că gheaţa din interiorul ei se topea. Nu. Nu ar fi crezut niciodată aşa ceva. În familia Locke nu creşteau proşti.

Capitolul 51

Fu incredibil cât de repede îşi reveni lordul Neville după ce fu informat cu privire la scurta vizită a lui Mavis Newbolt. Coborî chiar la parter pentru a face anunţul oficial că cei doi tineri se hotărâseră să nu se căsătorească totuşi, rupând logodna în mod amiabil, de această dată, fiind o decizie comună.

Desigur, în urma acestui anunţ, oaspeţii fură aproape daţi afară. O făcu într-un mod diplomat, dar cu o uşurare ascunsă. În cursul serii, Summers Glade fu deja goală, aşa cum trebuia – cu excepţia unui oaspete nepoftit de care nu putea scăpa înainte ca Duncan să-şi găsească o mireasă adevărată.

Oaspetele stătea vizavi de Neville, în sufragerie. Împărţeau un apetitiv, aşteptându-l pe Duncan să li se alăture la cină. Cu dilema căsătoriei cu Ophelia Reid dispărută din calea lor, armistiţiul temporar pe care-l avuseseră dispăruse şi el.

Odată ce se felicitară pentru faptul că Mavis Newbolt se dovedise a fi o fată de treabă, Neville şi Archibald se întorseseră de unde porniseră, în dezacord faţă de modul în care să-l căsătorească pe Duncan.

— Va trebui să meargă la Londra, spuse Neville, care nu vedea o altă soluţie.

Archie gemu.

— Dumnezeule, am auzit că diavolul însuşi locuieşte acolo.

— Ce prostie! Londra noastră nu este diferită de Edinburgh, sunt sigur.

Archie pufni.

— N-ai de unde să ştii, n-ai fost niciodată acolo.

— Şi tu ai fost la Londra? contracară Neville. Când s-a întâmplat asta?

Archie se zbârli, scos astfel la raport, şi susţinu în continuare:

— N-are a face. Răspunsul nu-i într-un oraş mare,

indiferent în ce ţară ar fi. Ce-i rău cu o altă petrecere aici?

— Casa asta nu va trece printr-o altă invazie, replică Neville încăpăţânat, ceea ce echivala cu a spune că nu avea să tolereze un alt grup de străini care să-şi bage nasul peste tot. Sezonul este în plină desfăşurare în Londra. Se pot obţine uşor invitaţii la toate petrecerile care merită, şi vor urma multe altele, de îndată ce Duncan îşi face apariţia acolo.

— Vor fi prea multe fete într-un oraş atât de mare, arătă Archie. Cum va putea să aleagă…

— Archibald, nu am mai trecut o dată prin discuţia asta? Se întâmplă ca Londra să fie locul unde se duc toate fetele de măritat în timpul sezonului. Este o piaţă a căsătoriilor. Dacă englezii, inclusiv eu, au reuşit să-şi găsească astfel soţii ani de zile, de ce nu ar putea Duncan? Nimeni nu a spus că trebuie să-l însoţeşti.

— Îl însoţeşti tu?

Neville se scutură la acest gând.

— Nu, de fapt mă gândeam să-l rog pe tânărul Locke, care pare să fi devenit prieten cu Duncan, să-l însoţească şi să-l prezinte oamenilor potriviţi.

Auzind aceste cuvinte în timp ce intra în cameră, Duncan spuse:

— Dacă este de cerut ceva unor prieteni de-ai mei, eu o voi face. Trebuie să încetaţi amândoi să mă trataţi ca şi cum nu aş fi în stare să am grijă singur de mine. Nu spun că Rafe mi-ar fi un prieten foarte bun, dar ce trebuie să-l rog să facă pentru mine?

— Să te introducă în sezonul din Londra.

Duncan, care tocmai se pregătea să se aşeze pe un scaun între cei doi bunici ai săi, se opri, cu o expresie îngrozită.

— De ce aş face aşa ceva? Archie, mi-ai spus chiar tu că locul ăla e iadul pe pământ şi nimeni n-ar vrea să-l viziteze.

Archie tuşi, inconfortabil.

— Ei, fie că-i aşa sau nu, Neville crede că acela e locul în care să-ţi găseşti o soţie. Iar eu sunt de acord cu el,

spuse Archie, ceea ce-l făcu pe Neville să ridice dintr-o sprânceană, de vreme ce tocmai se contraziseseră pe marginea acestui subiect. Am fost ţinuţi un pic din drum, dar e timpul să revenim la problemă, adică la găsirea unei soţii pentru tine.

— Atunci staţi liniştiţi, replică Duncan. Am făcut deja o alegere, dacă mă vrea şi ea.

— Cine? întrebă Archie, surprins.

Neville, care-şi dăduse seama despre cine era vorba şi nefiind deloc surprins, însă nici încântat, îşi puse o mână peste ochi şi murmură cea mai mică dintre obiecţiile lui.

— Nu are niciun titlu. Poţi găsi ceva mai bun de-atât.

— Cine? repetă Archie, aruncându-i o privire duşmănoasă lui Neville, care părea să ştie, dar care nu-i spusese nimic.

Neville nu observă privirea, având încă mâna la ochi. Însă Duncan răspunse în locul lui:

— Sabrina Lambert, desigur.

Acum Archie fu cel care ridică din sprâncene în direcţia nepotului lui, cu uimire.

— Nu-i niciun „desigur” în legătură cu asta, flăcăule, îl admonestă el. Îţi este prietenă. Nu te căsătoreşti cu prietenii tăi, şi mai ales nu ca să păstrezi prietenia.

— Oricât mi-aş dori să te văd căsătorit cât mai curând, spuse şi Neville, nici eu nu vreau să te văd căsătorit din motive greşite.

Duncan nu se supără, ci chiar zâmbi, replicând:

— S-a gândit vreunul din voi că aş putea simţi ceva mai mult decât prietenie pentru ea?

— Prostii, pufni Archie. Ne-ai asigurat că nu, dacă ţii minte. Şi nici măcar nu-i drăguţă. Nu-i nimic greşit să preţuieşti un prieten, dar nu trebuie să duci lucrul ăsta la extrem.

— Archie, are mai multă frumuseţe în interior decât oricine am întâlnit vreodată. În plus, tu ai fost orbit de Ophelia, iar acum fiecare femeie păleşte, prin comparaţie. Eu nu am fost impresionat de Ophelia, aşa că o găsesc pe Sabrina mai mult decât adorabilă. De fapt, o găsesc

perfectă.

— Are calităţi, interveni Neville. Dar are, de asemenea, şi un scandal în familie, de care nu va scăpa niciodată.

— Un scandal caraghios care nu are nicio bază, arătă Duncan, apoi îl provocă. Te temi de un mic scandal, Neville?

— Absolut deloc. Sunt de acord că e caraghios. Totuşi, nu e ceva ce să dorim să avem în familie, dacă putem evita. Dar dacă-mi spui că eşti îndrăgostit de fată, căsătoreşte-te cu ea.

— Să te ia naiba, Neville! izbucni Archie la asta. Nu vezi că flăcăul se păcăleşte singur? Nu încuraja prostia asta.

Duncan fu uimit, încă o dată, că Neville era de partea lui, deşi cu proteste, dar totuşi îl sprijinea. Archie, pe de altă parte, nu-l surprindea deloc prin poziţia pe care o adopta.

— Archie, lasă-mă pe mine să mă îngrijorez de sentimentele mele, spuse Duncan, ridicându-se din nou. Ai avut încredere în mine să-ţi conduc afacerile. Ai încredere acum că ştiu ce vreau şi de ce. Şi acum mă duc să-i fac o vizită.

Archibald îşi lăsă capul pe masă în secunda în care Duncan părăsi sufrageria, lovindu-l chiar de câteva ori, plin de frustrare. Neville, neimpresionat de acest spectacol, le făcu semn să plece servitorilor care aleseseră tocmai acel moment inoportun să aducă mâncarea. Băutura era mult mai potrivită în acest moment, cel puţin pentru oaspetele său scoţian.

— Iei lucrurile prea în serios, sugeră Neville de îndată ce rămaseră din nou singuri.

Archie îşi ridică privirea pentru a se încrunta la el.

— Chiar aşa? Nu vezi ce greşeală e asta?

— Nu e, dacă o iubeşte pe fată.

— Ăsta e afurisitul de necaz. O iubeşte. Nu mă îndoiesc niciun pic. Dar nu e genul de iubire pe care îl are un bărbat pentru soţia lui, mă înţelegi?

— Iubirea e iubire… începu Neville.

— Nu, sunt multe feluri, îl întrerupse Archie, accentuând: este o foarte bună prietenă a lui, asta iubeşte la ea. Dar pentru că prietena asta se întâmplă să fie o fată, a încurcat în mintea lui ce simte faţă de ea. Vezi ce se întâmplă când te împrieteneşti cu fetele?

— Şi dacă te înşeli?

— Nu mă înşel. Îl cunosc pe flăcău. I-au lipsit prietenii adevăraţi în viaţă, iar acum, că a găsit una, urăşte să o piardă. Crede că prin căsătorie o poate ţine mereu lângă el, şi să spunem că o face, însă nu va fi fericit la final. Va descoperi asta de îndată ce încearcă să se culce cu ea, descoperind că mai degrabă ar juca o partidă de whist împreună.

Neville nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Jur, Archibald, felul în care gândeşti mă lasă uneori fără replică, încă nu te-ai gândit că ceea ce a început ca o prietenia a progresat către ceva mult mai profund? Nu toate iubirile apar imediat, să ştii. Uneori este nevoie de timp.

Archie pufni.

— Iubirea, da, dar pasiunea ori e acolo, ori nu, iar el nu pare să o dorească pe fata aia. Ce fel de căsătorie e asta care nu are la baza o pasiune sănătoasă? Şi iubirea aia care creşte în timp tot cu dorinţa începe. Fără ea, nu ai cu ce pomi la drum, nu are ce să-ţi aprindă sentimentele, pricepi?

Neville îşi dădu ochii peste cap.

— Cred că atunci când Ophelia Reid l-a etichetat pe Duncan drept barbar a greşit, ţie trebuia să-ţi spună aşa. Sentimentele se schimbă, Archibald. Prietenii pot deveni iubiţi. Duşmanii pot deveni prieteni şi viceversa. Dacă totul ar fi alb sau negru, aşa cum crezi tu, lumea ar fi un loc foarte plictisitor.

Capitolul 52

Era posibil să nu-i fie permis să o vadă. Duncan îşi dădu seama de asta după ce ajunse la Cottage by the Bow, iar Alice, mătuşa Sabrinei, care îi deschisese uşa, îi aruncă o privire dezaprobatoare din pricina orei târzii. Însă, deşi bodogăni despre oră, despre faptul că nu trebuia să stea mult şi că mai bine ar fi venit dimineaţă, îl conduse prin sufragerie către o pereche de uşi franţuzeşti care dădeau într-o mică grădină, şi-i indică direcţia.

O găsi pe Sabrina acolo, încotoşmănată în haina ei de iarnă, aşezată pe o bancă de piatră, scăldată în lumina lunii. Era singura lumină disponibilă, de vreme ce partea aceea de casă era întunecată, dar era suficientă, odată ce ochii lui se obişnuiră. Grădina era aproape lipsită de verdeaţă în acest anotimp, dar probabil că vara era foarte drăguţă.

Duncan nu se întrebă de ce stătea acolo în miezul iernii. Ştia deja că prefera să fie afară, indiferent de anotimp, şi, după cum se părea, indiferent de momentul zilei.

— Nu ţi-e frig, fată? întrebă el de îndată ce ajunse lângă ea.

Ea-l privise când ieşise din casă, şi apoi îl privise venind în direcţia ei, totul fără ca expresia ei să se schimbe vreun pic. Nu era deloc curioasă în privinţa motivului pentru care era el aici, nu era surprinsă, era aproape ca şi cum l-ar fi aşteptat, în ciuda orei târzii.

— Nu, deloc, spuse ea simplu.

— Cred că-ţi va plăcea la munte în Scoţia, remarcă el nonşalant.

— De ce crezi asta?

— Pentru că majoritatea vizitatorilor, chiar şi scoţienii de la câmpie, nu privesc cu adevărat la ce-i înconjoară atunci când sunt sus la munte, dar tu, tu nu te-ai grăbi să te întorci repede înăuntru, la căldură, nu-i aşa?

Sabrina zâmbi.

— Probabil că nu, dar asta poate fi spus despre mulţi oameni şi în multe locuri, chiar şi aici. Uite, adăugă ea, luna

de iarnă are o frumuseţe aparte în orice ţară ar apărea, dar rareori vezi pe cineva care o admiră.

El chicoti.

— Am priceput ce spui. Eu admir că apare pe cerul vostru englezesc, acoperit de nori.

— Încă tot urăşti să fii aici?

— Nu, o asigură el. Sunt anumite detalii englezeşti pe care am ajuns să le iubesc.

Sabrina zâmbi pentru sine, însă nu citise printre rânduri afirmaţia lui, era doar bucuroasă că nu mai simţea aversiune faţă de noua lui casă. Plecase de la Summers Glade în această după-masă cu inima mai uşoară. Nu avea de-a face cu persoana ei, ci cu el. Era pur şi simplu fericită pentru el, pentru că scăpase de un mariaj pe care l-ar fi urât.

Nu se clinti când el se aşeză prea aproape de ea pe bancă. Se simţea confortabil în prezenţa lui, datorită prieteniei dintre ei. Doar atunci când începea să se gândească la el ca la mai mult decât un prieten o tulbura apropierea lui. Dar acele gânduri fuseseră îngropate odată cu discuţia cu Archibald şi, pentru binele ei, trebuiau să rămână îngropate.

El tot trebuia să se căsătorească. Avea probabil să plece la Londra pentru a rezolva asta. Credea că acesta era motivul prezenţei lui acolo, să-i spună că avea să lipsească un timp. Avea să-i ducă dorul, teribil de mult, însă de-acum trebuia să se obişnuiască să-l vadă mai rar. La întoarcere avea să fie probabil acompaniat de noua lui soţie…

— Crezi că mătuşile tale ne privesc de la una din ferestre? întrebă el brusc.

— Este foarte posibil.

— Nu-mi pasă, tot o să te sărut.

Fu prea neaşteptat. El o prinse atât de repede în braţe şi-i acoperi atât de rapid buzele cu ale lui, încât ea nu mai avu timp să se gândească la nimic. O săruta profund, adânc. În secunda în care nu se mai simţi surprinsă, îşi dădu seama că nu voia să se gândească la nimic, nu voia să analizeze nimic, nu voia să facă nimic altceva decât să

se scalde în bucuria de a fi din nou în braţele lui.

Era atât de egoist din partea ei. Îi lăsa lui impresia greşită, însă pur şi simplu nu se putea abţine. Era probabil ultima dată când îl putea atinge, gusta ori visa pentru câteva momente că era al ei. Avea să insiste că aşa ceva să nu se mai întâmple vreodată. Aveau să rămână prieteni, dar nu şi dacă el îi arunca mereu tentaţii în cale. Probabil că el nici măcar nu intenţiona asta. Probabil era felul lui de a-şi împărtăşi uşurarea cu ea, dar, Dumnezeule, aşa-şi sărutau scoţienii prietenii?

Îşi primi răspunsul în următorul moment, când el se trase în spate şi o privi adânc în ochi, spunând simplu:

— Brina, fată, te căsătoreşti cu mine?

Timp de un moment interminabil, ea-l privi lung, cu fiecare dintre visele ei părând să devină realitate graţie acelor câteva cuvinte ale lui. Trebui să savureze bucuria pentru câteva clipe măcar, să ignore realitatea şi durerea, durerea care avea să o sfâşie în bucăţi în secunda în care avea să-i dea răspunsul. Însă de vreme ce ştia deja ce răspuns avea pentru el, ce răspuns trebuia să-i dea, bucuria ei nu dură mult. Încercă să o reţină, însă emoţiile nu voiau să o ajute deloc, şi dacă nu termina totul repede, avea să înceapă să plângă pe umărul lui.

Ar fi trebuit să-i explice, însă în final nu reuşi să spună decât:

— Nu.

El nu se aştepta la acest răspuns. Expresia lui lăsă să se vadă acest lucru, împreună cu surprinderea şi durerea pe care le mască repede, în timp ce trupu-i deveni rigid. Însă nu voia să lase lucrurile astfel. O întrebă:

— De ce nu?

Era incredibil cât de multe lucruri dureroase trebuise să facă ea de când îl întâlnise pe acest bărbat, iar încercarea de a-şi ţine în frâu propria durere pentru a-l face să înţeleagă era cel mai greu dintre ele.

— Eşti prietenul meu, Duncan, cel mai apropiat prieten pe care l-am avut vreodată, şi te preţuiesc foarte mult ca prieten. Însă ar fi o greşeală să pretindem că

simţim mai mult de atât.

Ar fi trebuit să spună mai multe, chiar ar fi trebuit, însă cuvintele nu-i ieşeau din gură. Se ridică şi se întoarse cu spatele la el, înainte ca Duncan să-i poată spune adevăratele sentimente. Luna o ajută, intrând în nori şi lăsând grădina pradă umbrelor nopţii. Dacă Duncan i-ar fi putut vedea atunci chipul, ar fi ştiut că nu credea niciun cuvânt din cele spuse. Lacrimile care-i curgeau acum pe obraji, nemaiputând aştepta, i-ar fi spus-o suficient de limpede.

Pe lângă durere, simţea furie faţă de bunicul lui. Îl ura acum pe Archibald pentru că o avertizase, pregătind-o pentru acest moment. De ce nu o putuse lăsa în ignoranţa ei? Ar fi fost atât de rău să se căsătorească cu Duncan? L-ar fi iubit suficient pentru amândoi. I-ar fi putut fi o soţie bună.

Însă se păcălea singură. O căsătorie avea nevoie de mai mult decât de iubire din partea unei singure persoane. Ar fi trăit doar împreună, ca prieteni. Asta nu era o căsătorie. La un moment dat ar fi ajuns să aibă resentimente faţă de el, că nu o iubea aşa cum îşi dorea ea să fie iubită.

Încercă să-şi şteargă ochii înainte să se întoarcă din nou la el, fără ca el să-şi dea seama ce făcuse. Crezu că reuşise. Dar nu mai conta, el plecase neauzit.

Capitolul 53

Duncan nu se duse direct acasă, unde ştia că era aşteptat de bunicii săi care aveau să-l bată la cap, să audă dacă era sau nu logodit din nou. Nu simţea nicio dorinţă de a sta de vorbă cu ei. Se duse, în schimb, la hanul din Oxbow, de fapt, la taverna de lângă acesta, şi, mituindu-l pe hangiu să mai ţină deschis atunci când acesta încercă să-l trimită acasă, se îmbătă destul de tare., în cele din urmă se duse spre casă, deşi căzu de două ori de pe cal, cel puţin aşa credea, că se întâmplase de două ori, şi ar fi

putut rămâne întins pe pământul rece dacă animalul nu i-ar fi suflat în faţă un aer fetid şi fierbinte. Suspectă că ar fi putut fi propria respiraţie, însă nu era foarte sigur din cauza condiţiei în care se afla.

Nu reuşi să-şi evite bunicii. Ambii îl întâmpinară în secunda în care intră împiedicându-se pe uşa din faţă. Domnul Jacobs avusese suficientă minte să se ducă la culcare, însă Neville şi Archie, în ciuda orei înaintate, îl aşteptaseră amândoi.

Nu aşteptaseră împreună, totuşi. Archie ieşi din camera de zi şi-l ajută pe Duncan să se ridice de pe podea, unde reuşise cumva să aterizeze din nou. Neville era în capul scărilor, întrebând dacă să trimită după un valet care să-l care în pat.

— Pot să-l duc singur, se răţoi Archie indignat.

— Atunci fă-o, strigă Neville în jos.

Duncan, care ar fi preferat mai degrabă să doarmă acolo, pe podea, avu vaga suspiciune că Archie chiar avea să încerce să-l care în sus pe scări, ca un scoţian încăpăţânat ce era, rupându-şi fără îndoială spatele. De aceea îşi adună ultimele puteri şi urcă singur scările, oprindu-se suficient de mult pentru a ridica dintr-o sprânceană către Neville, care stătea acolo, îmbrăcat în halatul de noapte şi ţinând în mână o lumânare.

Răspunsul la sprânceana ridicată fu un pufnit foarte britanic, care-l făcu să râdă. Nu ştiuse că pufniturile puteau suna diferit în funcţie de limbă, şi i se păru deosebit de amuzant acest fapt.

— Spune-mi, îl auzi el pe Neville în spatele său, în timp ce se legăna pe hol în ceea ce spera că era direcţia dormitorului lui. De vreme ce-l cunoşti atât de bine, de data asta s-a îmbătat de fericire sau şi-a înecat amarul?

— Şşşşt, sâsâi Archie. Nu vrem să-i amintim despre ce a încercat să uite îmbătându-se.

— Nu a sărbătorit, aşadar, spuse Neville oftând.

Duncan, întrebându-se de ce credeau că băutul îi afectase în vreun fel auzul, se sprijini de cel mai apropiat perete şi spuse:

— Nu mă vrea, a refuzat să se căsătorească cu mine. Cu toate astea răspunde sărutărilor mele ca şi cum ar vrea să mă târască în pat. Nu înţeleg, Archie, se plânse el, dar apoi se uită acuzator la Neville, întrebându-l: E o ciudăţenie de-a englezoaicelor asta?

— Dorinţa lor de a te târî în pat? Sau faptul că nu vor să se căsătorească nici după ce o fac?

— Da, asta.

Duncan bănuia că bătrânul ar fi vrut să râdă, însă reuşi să-şi păstreze expresia serioasă, replicând:

— Nu aş putea spune. N-am întâlnit chiar atâtea femei care să dorească să mă târască în pat.

Archie fu mai puţin reţinut, şi râse – de Neville.

— De ce oare nu sunt surprins de asta?

Întrebarea-i atrase o uitătură piezişă şi un alt pufnit, şi aproape că rămaseră fără lumină, deoarece Neville plecă mărşăluind. Se întoarse însă după un moment, lăsă lumânarea pe cea mai apropiată masă din hol şi spuse, înţepat:

— Pentru flăcău, să nu-şi rupă gâtul. Vom discuta dimineaţă despre neînţelegerea asta.

Ultima parte fusese spusă cu o altă căutătură piezişă în direcţia lui Archie, care, în loc să-l amuze din nou pe bătrânul scoţian, îl făcu să tresară.

Duncan nu observă, şi întrebă:

— Ce neînţelegere?

— Cea de care tocmai te-ai plâns că n-o înţelegi, replică Neville.

Desigur, asta era mult prea criptic pentru Duncan, în starea lui, aşa că nici nu încercă să înţeleagă. În schimb, se împletici ultimii câţiva metri spre ceea ce părea să fie dormitorul său şi, împingând uşa, reuşi să cadă pe patul moale. Avea să se îngrijoreze a doua zi dacă era sau nu camera lui. Câtă vreme nimeni nu striga la el să iasă, mintea lui profită de oportunitate şi se opri din funcţionat.

Când se trezi a doua zi după-masă – atât de mult reuşise să doarmă –, Duncan găsi din nou pe cineva aşezat pe pat lângă el, aşteptând să se trezească. De data aceasta

era Archie şi, deşi se prefăcea că dormea şi el, Duncan ştia mai bine. Nu-i scăpă ironia situaţiei, în ciuda ciocanelor care îi răsunau în cap. În ambele ocazii, acest lucru se întâmplase după ce-şi înecase amarul în băutura.

Deschizând un ochi, Archie exprimă acelaşi gând.

— Te-ai făcut criţă când te-ai logodit fără să doreşti asta, iar acum te-ai făcut criţă din nou când ai vrut să te logodeşti, dar nu ai putut. Merită durerea de după, flăcăule, când uitarea e numai temporară?

— Nu, nu merită deloc. Vei regreta c-ai stat toată noaptea aici numai ca să mă întrebi asta, când oasele tale bătrâne vor fi obosite o săptămână.

— Lasă-mă pe mine să mă îngrijorez despre oasele mele, replică Archie ridicându-se şi întinzându-se.

Auziră amândoi nişte oase trosnind, aşa că începu să chicotească.

Duncan se rostogoli pe marginea patului. Făcu acest lucru cu grijă, dar tot nu-i fu de folos. Evident nu dormise destul pentru a-şi scoate tot alcoolul din corp. Se hotărî ca data viitoare când avea să creadă că alcoolul ar putea fi soluţia la problemele sale, mai bine să ceară cuiva să-l împuşte în schimb.

Privindu-l, Archie spuse pe un ton neliniştit:

— Poate că asta ar trebui să aştepte până când te simţi mai bine, dar conştiinţa mea spune altfel.

— Dacă vrei să ţipi la mine, fă-o în şoaptă, replică Duncan.

Archie tresări.

— Dacă va ţipa cineva, va fi probabil vorba de tine.

Afirmaţia aceasta îi atrase atenţia lui Duncan.

— Conştiinţa, zici? Foarte bine, ce te deranjează?

— Că iei respingerea fetei aşa în serios.

Duncan ridică dintr-o sprânceană, dar îl duru. Încercă în schimb să se încrunte, dar şi asta-l duru. În cele din urmă îşi puse din nou capul în mâini şi mormăi:

— Trebuia să mă bucur că nu mă iubeşte aşa cum o iubesc eu?

— Eşti sigur că o iubeşti în felul ăla?

— Aş fi cerut-o în căsătorie dacă aş fi văzut-o în continuare ca pe o prietenă?

— Da, m-am temut că ai face tocmai asta, să te căsătoreşti odată. Archie oftă. Dar ultima oară când am discutat m-ai asigurat că îţi este numai o prietenă.

— Aşa şi era – atunci. Ironia este că tocmai insistenţa ta că femeile şi bărbaţii nu pot fi prieteni a fost cea care m-a făcut să o văd diferit. Am descoperit că-mi place ce văd, chiar foarte mult. De fapt mi-a venit foarte greu după aceea să-mi ţin mâinile departe de ea.

Archie închise ochii, oftând din nou.

— Atunci trebuie să-mi cer iertare. Mă tem că am influenţat-o şi de aceea te-a respins.

— Nu fi absurd, se oţărî Duncan. Nu poţi schimba ceea ce simte.

— Nu, dar din discuţia cu ea, se poate s-o fi convins să nu admită ce simte cu adevărat.

Duncan rămase nemişcat şi se holbă la bunicul său.

— Ce discuţie?

— Am crezut că fac bine…

— Ce discuţie?

— Săptămâna trecută, când ne-am întâlnit în Oxbow. Am avertizat-o că ai putea-o cere de soţie, dacă puteai scăpa de mariajul cu Ophelia Reid, dar că ar fi din motivele greşite.

— La naiba, i-ai spus că nu simt altceva decât prietenie pentru ea?

Archie se ruşină, deşi tonul lui Duncan nu fusese atât de aspru pe cât sunase.

— Da, dar eram sigur de asta, fiindcă aşa mi-ai spus, şi nu doream să văd că faci o greşeală serioasă, crezând că-ţi poţi baza căsătoria numai pe prietenie.

Încruntătura lui Duncan se transformă într-un rânjet când îşi dădu seama.

— Vrei să spui că, de fapt, mă iubeşte?

— Da, e o posibilitate.

— Mai mult de atât. Îmi dau seama ce prost am fost să nu-mi ascult inima, când ştiam că simte mai mult pentru

mine. Am lăsat câteva cuvinte să mă păcălească azi-noapte.

— Voi sta de vorbă cu ea, flăcăule, spuse Archie ţâfnos. Şi voi recunoaşte că am greşit.

— Nu. Duncan scutură din cap cu un zâmbet. Trebuie convinsă că o iubesc cu adevărat, şi dacă nu pot face eu asta, n-o merit.

— Mă ierţi pentru că m-am amestecat?

— Nu te stresa, Archie, ştiu că ai avut intenţii bune. Dar din cauza durerii ăsteia de cap, care mă împiedică să mă duc la ea chiar acum, poţi să te mai simţi un pic vinovat pentru rolul pe care l-ai avut în asta.

Archie pufni şi se îndreptă către uşă.

— Dacă tot e să mă simt vinovat, atunci suferă şi tu din cauza prostiei tale, spuse el, şi ieşi trântind uşa, ştiind prea bine că Din spatele lui aveau să se audă gemete de durere, aşa cum se şi întâmplă.

Capitolul 54

Ea nu putu dormi, desigur. Sabrina nici nu crezuse că avea să poată, nu mai mult decât putuse cu o noapte în urmă. Era ciudat cum o inimă rănită putea face aşa ceva, ţinând o persoană trează, analizând şi trecând prin fiecare imaginabil „ce-ar fi fost dacă” şi rămânând tot rănită în cele din urmă, pe când, dacă ar fi avut puţină milă, durerea ar fi putut fi ignorată pentru scurt timp în cursul somnului.

De această dată încercă să citească, totuşi, şi-şi adusese în pat o carte care o adormise în nenumărate alte ocazii. Nu funcţionă, însă. Chiar crezuse cu adevărat că avea să meargă? Când în sinea ei ştia că acum avea să piardă până şi prietenia lui Duncan? Cum putea să rămână la fel ca ceea ce împărţiseră, când el încercase să transforme lucrurile în ceva mai mult, dar fără să simtă ceea ce era necesar pentru ca asta să se întâmple?

Se păcălea singur şi, în timpul acestui proces,

aproape că o păcălise şi pe ea, însă numai deoarece ea – şi dorise să creadă că o iubea. Ea ştiuse mai bine, dar cumva scăpase din vedere acel simplu fapt că nu era o partidă grozavă, că nu era tipul de femeie care putea întoarce capetele bărbaţilor, că nu poseda genul de frumuseţe care putea atrage pe cineva atât de frumos ca Duncan. Îşi lăsase deoparte simţul realităţii din cauza câtorva săruturi şi…

Ei bine, nu fuseseră săruturi prieteneşti. Dar nici faptul că făcuse dragoste cu ea nu fusese ceva tipic prietenilor. Însă – şi asta scăpase ea din vedere – asta era opinia ei, opinia unei femei. Era evident că bărbaţii gândeau într-un mod total diferit.

O făcea din nou, diseca, analiza, se adâncea din ce în ce mai mult în posomoreală, când faptele nu aveau oricum să se schimbe. Ieşi din pat. Se plimbă puţin prin cameră. Se opri lângă fereastră, trase draperia deoparte, însă luna se ascundea, aşa că nu vedea prea multe afară. Poate că o plimbare lungă… nu, aşa trebuia să se îmbrace din nou, să le lase mătuşilor ei un bilet…

Se duse lângă şemineu, care păstra o temperatură plăcută în cameră. Ar fi trebuit să stingă focul şi să stingă şi felinarele. Desigur, o cameră complet întunecată nu o ajutase prea mult cu o seară în urmă. Atunci poate un pahar cu lapte cald. Ar fi încercat orice să poată adormi şi să nu se mai gândească la nimic.

Îşi luă halatul şi coborî în bucătărie, însă curând se întoarse în cameră, târându-şi picioarele. Laptele nu îi provocase somnolenţa aşteptată. Era încă perfect trează, şi încă mai mult de-atât, când deschise uşa şi-l găsi pe Duncan aşezat pe patul ei.

Desigur, se îndoi că vedea bine. Imaginaţia ei îl adusese aici şi-i dăduse haina jos, deoarece ea ştia că temperatura ridicată îl deranja. Era numai dorinţa ei. El nu era real.

— Pentru că era deja târziu astăzi când m-am simţit suficient de bine să vin încoace, îi spuse Duncan, m-am hotărât să mă asigur că-i suficient de târziu ca mătuşile tale să nu mai pândească la fereastră. Desigur, nu m-am gândit

cum să ajung la tine fără să trezesc toată casa, până când ai apărut la fereastră.

Dialectul lui, pe care ştia că nu-l putea confunda, o convinse că nu era doar imaginaţia ei, că Duncan era acolo cu adevărat.

— Ai intrat pe fereastră?

— Da, şi mi-a fost foarte greu să ajung. Copacul de colo n-a vrut să coopereze. Cred că i-am rupt nişte crengi.

Arăta chinuit de remuşcări. Ea era încă prea uluită de prezenţa lui ca să poată gândi limpede.

— Dar... de ce?

El părăsi patul, se apropie de ea, închise uşa pe care era nu-şi dădea seama că o ţinea încă deschisă. Sabrina se îndepărtă de el, în direcţia focului, începând să se simtă... agitată. Asta nu-l opri; o urmă din nou şi-i luă mâna, să nu mai poată pleca din nou.

— Am venit aici gata să mă fac de râs dacă mă înşel, dar trebuie să-ţi spun, Brina, că ceea ce simt pentru tine nu mai e prietenie.

Ea gemu în sinea ei, ştiind perfect că nu avea să fie în stare să-şi menţină calmul dacă el încerca să o convingă că o iubea, când ştia că se păcălea singur. Avertismentul lui Archie nu fusese pierdut, ci şi-l repetase de nenumărate ori, până-i făcuse loc în inima ei.

„Vrea să te aibă la îndemână. A arătat deja cât de departe e dispus să meargă pentru asta invitându-te la petrecere, deşi ai adus-o şi pe Ophelia. Te-ar muta la Summers Glade dacă nu ar fi nepotrivit. Cred că s-ar căsători cu tine doar ca să te aibă acolo permanent. Atât de mult valorează pentru el prietenia ta. Dar asta este tot. Nu-l lăsa să te păcălească şi să te facă să crezi că e ceva mai mult. Aţi regreta amândoi mult dacă o face”.

Încercă să se folosească de aceste cuvinte ca de un scut acum, când Duncan continuă:

— Archie a recunoscut ce ţi-a spus, dar nu a avut dreptate...

— Nu, îl întrerupse ea. L-am urât pentru ce mi-a spus, dar a avut dreptate, noi...

— Taci şi lasă-mă să termin, o admonestă el cu blândeţe. Nu discut intenţiile lui. Au fost bune şi nobile. Vreau să spun că a greşit în ceea ce a gândit. I-am spus într-adevăr cu o vreme în urmă că suntem numai prieteni, şi atunci era adevărat. Am simţit faţă de tine o apropiere pe care nu am mai simţit-o faţă de nimeni înainte şi, sincer să fiu, fată, nu m-am gândit la tine în vreun alt fel până când Archie a încercat să mă convingă că bărbaţii şi femeile nu pot fi prieteni, din cauză că între ei intervine sexul. Nu roşi acum. Nu e niciun mod mai politicos să-ţi explic asta. După discuţia lui cu mine am început să te văd ca mai mult decât o simplă prietenă, ca pe fata frumoasă care eşti. Poţi să-l învinuieşti pe Archie dacă vrei, dar eu nu învinuiesc pe nimeni pentru sentimentele pe care le am acum faţă de tine. Nu mai e cum a fost, fată.

Era mai dureros decât îşi putuse ea imagina vreodată, deoarece dorea atât de mult să-l creadă – dar nu putea. Archie avusese dreptate, Duncan o voia doar lângă el, şi acesta era singurul mod în care se gândea că o putea avea la îndemână. Şi tocmai o spusese el, că simţise faţă de ea o apropiere pe care nu o mai simţise vreodată. Era cea mai bună prietenă a lui, însă pentru că era femeie, el încerca să-i dea alt nume.

Se întoarse de la el cu faţa spre foc.

— A fost ce a fost, spuse ea cu tristeţe. Ai ajuns să-ţi dai seama că nu sunt atât de accesibilă pe cât credeai, că nu mă mai poţi vizita oricând vrei, că nu mă mai poţi trezi în miez de noapte ca să-mi împărtăşeşti gândurile tale, că nu mai…

Chicotitul lui îi tăie vorba şi ea icni când îi simţi braţele înconjurând-o din spate.

— Şi acuma ce e, dacă nu miez de noapte?

— Ştii ce vreau să spun. Nu poţi urca în copaci în fiecare noapte. În plus, vecinii ar începe să bârfească despre noi dacă ai încerca să mă vezi prea des. Dar ştii deja asta, de aceea…

Braţele lui o strânseră, închizându-i gura.

— Eşti o fată încăpăţânată, aşa că voi vorbi limpede.

De fiecare dată când te văd acum, vreau să te iau în braţe şi să fac dragoste cu tine. Chiar crezi că asta are ceva de-a face cu prietenia? Mă lupt cu mine însumi acum să nu te sărut, Brina. Îmi place că am fost prieteni la început, şi vreau să cred că vom fi întotdeauna, dar trebuie să fiu mai mult de atât acum. Vreau să fiu iubitul tău, protectorul tău, vreau să-ţi ofer totul, să fiu prietenul tău, dar nu pot fi toate astea decât dacă te căsătoreşti cu mine.

— Mă ucizi, reuşi ea să scoată.

El o întoarse cu faţa spre el.

— Uită-te la mine! Ţi se pare că aş fi un bărbat care nu ştie ce vrea? Dacă spui că nu, jur că te duc în Scoţia şi trăiesc cu tine în păcat. După nouă sau zece copii, abia atunci să-mi spui că nu te iubesc aşa cum ştiu că te iubesc.

— Voiam să spun că nu pot respira.

— Oh, spuse el, dar prinse sclipirea din ochii ei ca levănţica şi râse, trăgând-o din nou în braţele lui. Acum mă crezi.

Nu era o întrebare, iar Sabrina nu trebui să confirme, deşi spuse, totuşi:

— Orice bărbat care vrea atâţia copii de la mine trebuie să mă iubească, într-adevăr.

— Te iubesc atât de mult, că doare, fată.

Ea-i cuprinse faţa în palme şi se întinse, sărutându-l cu blândeţe.

— Nu, iubirea doare numai atunci când nu e împărtăşită. Acum o împărtăşim, Duncan.

— Atunci sper să înţelegi că nu mai pot lupta cu asta.

„Asta” însemnă o ploaie de sărutări. Gura lui o acoperi cu lăcomie pe a ei, ca o culminare a frustrărilor nespuse, ca o eliberare a nefericirii pe care o trăiseră amândoi prea mult. Pasiunea explodă instantaneu între ei, amestecată însă cu atâta bucurie şi uşurare încât era o emoţie nouă, unică, numai a lor, împărtăşită numai de ei.

Sabrina ar fi vrut să râdă, însă nu se îndura să se oprească din sărutat suficient de mult pentru asta. El trebuie să fi simţit la fel, deoarece buzele lui se arcuiau într-un zâmbet necontrolat de fiecare dată când le atingeau pe

ale ei. Se lăsară amândoi în genunchi pe covorul din faţa şemineului, încă sărutându-se, cu mâinile împletite. Patul, aflat la doar câţiva paşi distanţă, era totuşi prea departe pentru nerăbdarea pe care o simţeau ei. Nici măcar dezbrăcatul nu le făcu buzele să se dezlipească. Deloc surprinzător, câţiva nasturi zburară alături de haine în diferite părţi ale camerei. Căldura şemineului, fierbinţeala pielii goale şi blana moale a covorului contrastând senzual cu ele incitau toate la o finalitate rapidă, dar Duncan întârzia, totuşi. Prima dată când făcuseră dragoste fusese într-un întuneric deplin. Acum era lumină din plin, şi el nu ar fi fost normal dacă nu ar fi vrut să-şi bucure ochii, precum şi gura şi mâinile, cu femeia pe care o iubea.

— Mă bucur că frumuseţea asta a fost atât de bine ascunsă, fată. Dacă ar fi ghicit şi alţi bărbaţi, ar fi stat la rând să te ceară în căsătorie. Ea roşi, dar era o stinghereală dintre cele mai plăcute. Se crezuse mereu prea împlinită, chiar şi acolo unde trebuia să fie, dar ochii lui îi spuneau că Duncan găsea curbele ei perfecte. La fel spuneau şi mâinile sale, frământând, mângâind, apucând cu o pasiune nestăvilită, pe care o domolea când ajungea prea intensă, pentru a prelungi momentul. În tot acest timp, gura lui îi prăda trupul, sugându-i sânii, buzele, gâtul, lobii urechilor. Erau încă amândoi în genunchi, aşa că ea fu surprinsă când se simţi săltată de pe podea de mâinile lui care îi cuprinseră coapsele şi-o trase lângă bărbăţia lui, făcând-o să simtă surprindere şi o încântare senzuală. Dar nu asta fusese singura lui intenţie, descoperi ea înfăşurându-şi picioarele în jurul şoldurilor lui, iar când Duncan intră încet în ea, îşi dădu seama uluită că avea de gând să facă dragoste cu ea astfel.

Sabrina se ţinu strâns de el cu braţele şi picioarele, deşi nu era necesar, deoarece el avea controlul absolut, ţinând-o strâns lângă el, de fese, şi direcţionându-i mişcările. Tot el controla şi ritmul, la fel ca şi adâncimea penetrării, tachinând-o cu mişcări încete, apăsate, dar nu foarte adânci. Abia atunci când simţi că se apropie de final o pătrunse cu totul, atât de adânc încât îi smulse un ţipăt

de plăcere care, din fericire, fu înăbuşit de gura lui.

După aceea, când el se întinse în sfârşit pe covor şi o luă în braţe, ea zâmbea.

— Nu mă refeream la acest fel de împărtăşire, să ştii.

El chicoti.

— Ştiu.

Mâinile lui o mângâiau încă blând, posesiv. Sabrina tot nu era deloc obosită, dar acum era bucuroasă de asta. Ar fi fost extrem de fericită, de fapt, să poată sta cuibărită lângă el toată noaptea.

După alte câteva momente, ea adulmecă aerul şi spuse:

— Poate că ai vrea să-ţi îndepărtezi papucii din foc, mai ales dacă îi ai încă în picioare.

Prima lui reacţie fu să izbucnească în râs, ceea ce şi făcu. Remarca ei, făcută din senin şi pe un ton atât de relaxat, era prea bizară. Însă apoi simţi şi el mirosul de piele arsă şi se ridică de îndată.

— Nu-s încălţat, dar o să am probabil nevoie de ei când merg acasă. Se strâmbă ridicând papucul fumegând, care căzuse prea aproape de şemineu. Mâine vom fi căsătoriţi, aşa că-mi voi putea da jos pantofii cum se cuvine înainte să intrăm în pat. Neville are o licenţă specială, aşa că nu avem niciun motiv să mai întârziem.

— Nu, spuse ea.

— Nu? mugi el şi se repezi asupra ei, ţintuind-o pe covor, gândindu-se că mai trebuia să o convingă.

— Nu, repeta ea, zâmbindu-i. Le vom lăsa pe mătuşile mele să pregătească nunta. Au planificat-o ani şi ani de zile. Nu le voi răpi bucuria asta, nici ocazia de a se lăuda prietenelor ei cu partida strălucită pe care am făcut-o.

— Of, replică el pocăit, însă adăugă: cât vor dura toate pregătirile?

— Cel puţin două sau trei săptămâni.

El gemu.

— Nu putem fugi la Gretna Green pentru o nuntă rapidă şi să ne întoarcem apoi să facem alta aici?

— Nu, nu ar fi acelaşi lucru, dar voi aranja să facem

nişte reparaţii la acoperiş.

— Mi-e teamă să întreb, dar ce naiba are de-a face acoperişul cu nunta?

— Nu prea multe, dar va lăsa la îndemână o scară, aproape de fereastra mea, până când ne căsătorim.

El îi oferi un zâmbet fermecător.

— Îmi vei proteja deci papucii?

— Da, absolut. Aş putea chiar să fac mai răcoare în cameră, doar pentru tine.

El chicoti.

— Glumeşti, dar nu vei avea niciodată nevoie de foc cu mine alături, îţi promit, fată.

— Nu glumeam, de fapt, îl corectă ea. Contam pe tine să mă încălzeşti.

Capitolul 55

Următoarele câteva săptămâni abia se târâră, din punctul lui Duncan de vedere, deşi nu fuseseră neplăcute de vreme ce-şi petrecuse atât de multe zile cu Sabrina. Era pur şi simplu nerăbdător să o transforme în soţia lui înainte să se întâmple altceva. Nu era o îngrijorare nefondată, dar nu avea de-a face cu doamna inimii sale.

Ea-l asigurase de iubirea ei, chiar îi spusese că-şi dăduse seama de sentimentele ei mult înaintea lui, iar el nu avea niciun dubiu în această privinţă, simţea doar uimire faţă de orbirea de care dăduse dovadă.

Era amuzant totuşi să stea la o parte şi să privească micile certuri care aveau loc frecvent între mătuşile ei şi bunicii lui, care aveau fiecare propriile idei despre cum trebuia să fie nunta. Cel mai amuzant era faptul că mătuşile ieşeau câştigătoare de fiecare dată – cu excepţia ciondănelilor dintre ele.

Ceremonia de nuntă avea să fie ţinută la Summers Glade, deoarece era singurul loc suficient de mare din vecinătate în care să încapă toată lista de invitaţi, care

cuprindea toţi locuitorii din Oxbow. Neville aproape că leşinase, de data aceasta cu adevărat, auzind că toţi vecinii pe care reuşise să-i ocolească în toţi aceşti ani aveau să-i invadeze casa.

Protestate susţinut, însă cu Archie care susţinea că avea să fie cu atât mai distractiv cu cât venea mai multă lume, nu avusese pe nimeni de partea lui. Deşi îşi pusese casa la dispoziţie pentru ceremonie, cam acolo se oprise toată implicarea lui în deciziile legate de organizarea nunţii.

Continuase să mormăie din cauza acestui subiect, până când Sabrina îi spusese:

— Priviţi lucrurile aşa. Poate că v-au exclus de pe lista de invitaţi, luând în considerare că nu aţi fost în termeni prea buni în ultimii ani.

— Din propria mea casă? întrebă el, incredul.

— Cu siguranţă. Doar nu credeţi că un asemenea detaliu minor le-ar opri pe mătuşile mele, nu?

În mod uimitor, el izbucni în hohote şi replică:

— Aproape că îmi pare rău că am ratat bătălia.

Sabrina clipise şi apoi răsese şi ea. Din acel moment, spre neplăcerea lui Duncan, deveniseră foarte prietenoşi.

Simţindu-se încă rău din pricina amestecului său, Archie îşi ceruse nenumărate scuze de la Sabrina, care, în modul ei obişnuit, îl făcuse să se liniştească cu doar câteva cuvinte, iar acum deveniseră şi ei destul de apropiaţi. De fapt, dacă Duncan nu ar fi reuşit din când în când să o răpească pentru câteva momente de intimitate, bunicii lui ar fi monopolizat tot timpul Sabrinei de fiecare dată când venea în vizită la Summers Glade cu mătuşile ei.

Însă ziua nunţii sosi în cele din urmă, şi, spre deosebire de cealaltă, pe care o urâse din toate puterile, pe aceasta o aşteptase cu nerăbdare. Raphael reveni la Summers Glade şi, în modul lui caracteristic, începu să-l tachineze pe Duncan şi să insiste că el ştiuse mereu care fuseseră preferinţele acestuia.

Duncan luă totul într-o dispoziţie bună. Nu credea că-l putea enerva ceva în această zi, atât era de fericit. Totuşi, ceva o făcu…

Era în camera sa, îmbrăcându-se pentru petrecere, sau, pentru a fi precişi, lăsându-l pe valet să-l îmbrace de această dată, spre încântarea omului. Archie era acolo pentru a-i ţine companie sau, aşa cum spusese el, să-i distragă atenţia de la emoţiile de dinaintea nunţii. Duncan însă nu era deloc agitat, şi-l asigură pe Archie de acest lucru.

Nu simţea decât nerăbdare, care crescuse şi mai mult pentru că nu mai urcase pe scară în camera Sabrinei în ultimele patru nopţi. Nu din cauză că nu ar fi vrut, însă în fiecare din aceste nopţi ea stătuse până târziu cu mătuşile ei, trecând în revistă ultimele detalii ale nunţii, iar el nu dorise să o obosească şi mai mult. Însă nu-i fusese uşor să stea departe, iar acum spera sincer că putea fi suficient de răbdător să nu o ducă pe sus în camera lui imediat după ceremonie.

Apoi însă sosi Neville.

Atitudinea bătrânului se schimbase mult de când Duncan anunţase că se căsătorea cu Sabrina. În afara câtorva mormăituri legate de faptul că acum avea să interacţioneze regulat cu Alice şi cu Hilary Lambert, păruse să fie cu adevărat fericit pentru nepotul său. Iar atitudinea acestuia faţă de el suferise, de asemenea, o schimbare – cel puţin la suprafaţă.

Nu mai era la fel de încordat şi formal în prezenţa lui Neville acum, deşi asta era rezultatul eforturilor Sabrinei. Duncan pur şi simplu nu mai avea loc în inimă pentru supărare, când inima îi era plină de atâta bucurie. Nu însemna că-l iertase pe Neville că-l ignorase în cea mai mare parte vieţii lui, doar că nu voia să lase ca amărăciunea să-i tulbure fericirea.

Neville nu rămase mult, venise doar pentru a-i avertiza că se apropia momentul, ca şi cum Duncan nu s-ar fi uitat la ceas nerăbdător, şi pentru a-i oferi câteva sfaturi înţelepte. Fie că glumea, fie că nu, nu se putea şti cu certitudine, de vreme ce avea o expresie serioasă.

— Sfatul meu este acelaşi pe care l-am primit de la tatăl meu atunci când m-am căsătorit cu bunica ta. Iubeşte-

ţi soţia, dar nu o lăsa să te conducă. Însă, dacă o face oricum, asigură-te că te distrezi.

Archie râse. Duncan rânji, în ciuda încercării de a rămâne serios, însă după ce Neville plecă, probabil că expresia lui reflecta ce simţea încă faţă de acest bunic, cel puţin suficient de mult pentru ca Archie să observe şi să remarce:

— Am ajuns să-l plac pe ticălosul ăsta bătrân acum că am văzut că vrea să fie corect cu tine. Dar să nu-i spui asta, bine? spuse Archie. Cred că e timpul să-ţi spun câteva lucruri pe care nu le ştii.

La aceste cuvinte, Duncan se supără.

— Nu e momentul să stăm de vorbă despre Neville.

— Cred că nu exista un moment mai bun, flăcăule, sau greşesc când cred că încă nu l-ai acceptat ca pe o rudă? Asta este, e la fel de apropiat de tine ca şi mine.

— Da, dar e o diferenţă uriaşă, Archie. Tu ai fost lângă mine toată viaţa mea, gata să-mi dai sfaturi, gata să mă ajuţi la nevoie, gata să mă înveţi, gata să…

Nu-şi putu termina cuvintele. Era sugrumat din nou de emoţii şi era îngrozit că se lăsase afectat atât de mult, că lui Neville nu-i păsase suficient de el pentru a-l contacta sau întâlni înainte de a ajunge la vârsta la care fusese promis drept moştenitor.

— Oh, flăcăule, spuse Archie apropiindu-se şi punând un braţ pe umărul lui Duncan. Nu ştiam că asta e sursa furiei tale. Am crezut că e vorba numai de faptul că trebuie să vii şi să trăieşti aici.

— Dacă nu veneam aici, Archie, nu aş fi întâlnit-o niciodată pe Sabrina, aşa că nu mai pot obiecta faţă de asta. Chiar aştept să-mi preiau îndatoririle care mi se cuvin aici. Leneveala nu mi se potriveşte prea bine, după cum ştii.

Archie aprobă din cap, dar adăugă:

— Nu e adevărat că Neville nu a vrut să te cunoască mai devreme. A vrut. A fost însă decizia mamei tale ca tu să cunoşti stabilitatea unui singur cămin în timp ce creşteai. Neville ar fi preferat ca acea casă să fie aici în

Anglia, dar tatăl tău nu ar fi fost niciodată de acord, pe bună dreptate. Neville a cedat, pentru că era spre binele tău.

Nu vorbim despre două case atât de îndepărtate, că ar fi făcut imposibilă orice vizită, Archie. Ai călătorit încoace, chiar şi la vârsta ta, iar Neville nu era mai în vârstă decât tine atunci când m-am născut. Cu toate acestea, nu a venit niciodată să mă vadă. Nu am existat pentru el înainte să vină să mă ia, ca pe una din afurisitele de piese de artă pe care le colecţionează.

Amărăciunea răzbătea din plin prin tonul şi expresia lui Duncan, imposibil de confundat. Archie ştiuse că era acolo, îngropată adânc, fusese chiar puţin bucuros că era acolo, nedorind să împartă afecţiunea lui. Îşi dădea însă acum seama cât de egoist fusese.

Spuse, simplu:

— A venit, flăcăule, de mai multe ori.

Duncan rămase nemişcat.

— Când? Când eram prea mic să mai ţin minte?

— Nu, nu a ajuns de fapt niciodată în munte. Primele două încercări au eşuat din cauza vremii. A treia oară, vremea l-a doborât cu totul. S-a îmbolnăvit atât de rău, încât era să moară. De atunci nu a mai putut sta în frig, nici măcar în ăsta pe care-l au aici. Doar nu credeai că-i place cu adevărat să stea în căldura aia în care-şi ţine camerele? Nu, o găseşte la fel de inconfortabilă ca şi noi, însă doctorii lui nu i-au dat de ales. Şi toate astea pentru că a vrut să-şi viziteze şi să-şi cunoască singurul nepot.

— La naiba, de ce nu a spus asta niciodată? explodă Duncan, nemaicontrolându-şi emoţiile.

— Poate din cauză că nu ştia ce te deranjează, iar eu nu am fost de prea mare ajutor când i-am spus cât de tare te-a supărat ideea de a veni aici. Dar te-a avut mereu în suflet, flăcăule. Mama ta l-a ţinut la curent cu toate aspectele creşterii tale, iar când eu uitam să fac asta, în ultimii ani, nu aveam linişte din partea lui.

— Mă întorc îndată, abia reuşi să scoată Duncan câteva cuvinte pe lângă nodul care-i creştea tot mai mare

în gât, îndreptându-se spre uşă.

— Am un umăr larg… începu Archie, dar fu întrerupt.

— Ptiu!

Archie chicoti, încântat de sine pentru că reuşise să clarifice neînţelegerea şi convins că Duncan avea nevoie de doar câteva momente singur pentru a-şi putea controla din nou emoţiile. Însă Duncan avea nevoie de mai mult de atât.

Îl găsi pe Neville ieşind din camera lui şi îndreptându-se spre parter, pregătit pentru ceremonie. Bătrânul începu să spună ceva, dar Duncan nu-i oferi ocazia. Strânse trupul acela fragil în braţe, ca pe un copil, şi-l îmbrăţişă cu grijă, acel simplu contact îndepărtând toată durerea, furia şi amărăciunea.

Neville fu surprins, atât de mult încât nu ştiu ce să facă cu braţele, apoi însă le înfăşură şi el în jurul nepotului său, în timp ce ochii i se umeziră de lacrimi de emoţie. Nu era un om exuberant, însă această îmbrăţişare însemna pentru el mai mult decât putea exprima.

Niciunul nu fu stingherit când se despărţiră din îmbrăţişare; ambii rânjeau, de fapt. Era o aşa uşurare să recunoască faptul că le păsa unul de celălalt. În acest moment nu aveau nevoie de cuvinte care să exprime mai limpede de atât acest simplu fapt.

Însă Duncan spuse, totuşi:

— Aş fi vrut să ştiu mai devreme. Mă voi simţi înşelat când vei pleca.

Neville zâmbi.

— Atunci lasă-mă să împrumut una din frazele colorate ale lui Archibald şi să-ţi spun să nu-ţi baţi capul cu asta. Am hotărât să mai trăiesc măcar câţiva ani.

Duncan chicoti.

— Asta tu hotărăşti?

— Ei bine, de fapt, admise Neville, timp de mulţi ani nu am avut nicio dorinţă să mă agăţ de viaţă. Încep să cred că asta a cauzat declinul meu şi a făcut ca starea sănătăţii mele să se înrăutăţească până când nimeni nu se aştepta să trăiesc mai mult de un an.

— Să înţeleg că acum te simţi mai bine?

Neville îi făcu cu ochiul.

— Nu-i spune asta lui Archie, dar sunt hotărât să trăiesc mai mult decât el.

Ambii izbucniră în râs.

Capitolul 56

Se căsătoriră în mijlocul familiei şi al prietenilor, şi destul de multe lacrimi sentimentale fură vărsate. Se şi râse destul. Fu un eveniment plin de bucurie pentru toţi cei implicaţi, iar mătuşile Sabrinei chiar reuşiră să nu se ciondănească – prea mult.

După al doilea pahar de şampanie, Hilary fu auzită spunându-i lui Neville:

— Ei bine, dacă nu ai fi refuzat să o laşi să ne vadă după izbucnirea scandalului, poate că n-ar fi avut un asemenea impact.

— Fiica mea a fost bolnavă în vara aceea, prostuţo. Nu vedea pe nimeni în afară de doctorul ei.

— Şi nu ne-ai putut spune asta? În loc să ne trânteşti uşa în faţă?

— La naiba, voi, femeile, duceţi totul la extrem. Nu vi s-a trântit nicio uşă, deşi, jur, mă voi asigura că domnul Jacobs învaţă să facă asta.

Hilary plecă pufnind, însă Sabrina o surprinse rânjind. La fel şi Alice, care observă de lângă ea:

— Se va distra tachinându-l de acum încolo. Îi va prii bătrânului găgăuţă să aibă ceva condimente în viaţă.

Sabrina zâmbi larg.

— Apropo de asta, am observat că Archie te-a făcut să roşeşti ceva mai devreme. Cred că te place, mătuşă Alice.

— Hmm, omul acela ar flirta cu oricine poartă o fustă,

sunt sigură, replică Alice, deşi în ochii ei apăru o sclipire.

— Nu sunt sigură de asta, continuă Sabrina să o tachineze. De fapt, nu aş fi surprinsă dacă mătuşa Hilary ar rămâne curând singură, draga de ea.

— Ei, nu te îngrijora pentru sora mea. Ea şi-a propus acum mulţi ani să-şi trăiască viaţa la maximum, ceea ce a inclus experienţe pe care o fată bătrână nu le-ar fi avut.

— Doar nu vrei să spui…

Sabrina nu reuşi să-şi termine întrebarea.

Alice aprobă din cap.

— Se întâlneşte cu văduvul acela drăguţ, sir Norton Aimsley, din Manchester, deja de câţiva ani. De fapt, nu mă îndoiesc că au fost încurcaţi când ai mutat scara aceea din apropierea dormitorului ei lângă al tău.

Sabrina roşi, şi nu doar din cauză că şi-o imagina pe mătuşa ei Hilary având întâlniri amoroase. Remarca lui Alice însemna că mătuşile ei nu fuseseră păcălite de pretextul reparaţiilor la acoperiş.

— De ce nu se căsătoresc?

— Pentru că nu vrea să mă părăsească, iar eu refuz să locuiesc cu ea şi cu soţul ei. Dar bănuiesc că acum ne vom regândi priorităţile, odată ce tu te aranjezi atât de frumos.

Ultima replică fu însoţită de un zâmbet larg, iar Sabrina nu se îndoi că Alice se gândea din nou la Archibald MacTavish. Se gândea că, dacă cei doi aveau să se căsătorească, Alice avea să-l convingă pe Archie să vină des în vizită în Anglia, iar ea nu se îndoia că lin Duncan avea să-i placă acest lucru foarte mult.

Însă înainte de a-şi putea tachina mătuşa, soţul ei veni să-i reclame atenţia – Dumnezeule, cât de bine era să se gândească la el ca la soţul ei acum – şi să o scoată din sala de bal, în care avusese loc ceremonia şi unde se serveau acum răcoritoarele şi gustările.

Sabrina avu impresia că el voia să plece cu ea, să se strecoare înainte de a mai face faţă unui nou rând de felicitări. Însă era încă miezul zilei! Lumea se aştepta ca ei să mai participe la ceremonie pentru măcar câteva ore.

Însă el se îndrepta într-adevăr spre scări. Aşa că fu

destul de iritat să-i găsească pe ambii săi bunici aşezaţi pe treapta cea mai de jos – ea era uimită că stăteau acolo, dintre atâtea alte locuri. Aveau o dispută prietenească – sau poate nu atât de prietenească, era greu de spus – pe marginea unui subiect.

Acel subiect fu uşor de descifrat când Archie, care-l zărise pe Duncan apropiindu-se de mână cu Sabrina, îi spuse nepotului său:

— Spune-i. Spune-i că vei avea primul copil înainte de sfârşitul anului.

— Chiar mai devreme, dacă vă daţi din drumul meu, replică Duncan.

Archie chicoti şi se ridică. Sabrina se făcu roşie ca racul. Neville îşi ridică ochii în tavan.

Dar asta nu fu tot ce avea Duncan de spus pe marginea acestui subiect. Spre surprinderea bunicilor lui. Cel puţin a lui Archie. Adăugă:

— Dar nu contează când soseşte primul copil. De data asta să ştiţi amândoi că nu voi divide familia, aşa cum aţi plănuit voi. Amândoi aţi creat imperiile voastre şi momentan aveţi un moştenitor care să le ducă mai departe. Când unul din moştenitorii mei va fi capabil să preia o parte din responsabilităţi, o va face. Aşa că nu vă mai îngrijoraţi şi lăsaţi-mă pe mine să mă gândesc la asta de acum înainte.

Nu le oferi nicio şansă de a mai discuta despre asta. Cu mâna Sabrinei încă într-a lui, trecu printre ei şi urcă scările cu ea.

În spatele lor, îl putură însă auzi pe Archie.

— Ţi-am spus că-i în stare să fie singur moştenitorul nostru, al amândurora.

— Nu ai spus aşa ceva, dar îmi aduc aminte că eu am spus-o, replică Neville cu îngâmfare.

— Ei bine, eu am gândit-o, protestă Archie.

În capul scărilor, Sabrina îi şopti lui Duncan:

— Te-ai descurcat bine.

Duncan se opri suficient de mult pentru a o săruta, im sărut posesiv, tachinator, un sărut care era foarte excitant.

— Aşa crezi? adăugă apoi pe un ton răguşit: Mă întreb atunci ce crezi despre restul lucrurilor pe care vreau să le fac acum, pentru că, fată, mi-a fost dor de tine.

— Dar m-ai văzut în fiecare zi, arătă ea, neînţelegând.

— Nu, te-am văzut, dar nu te-am văzut.

„Restul” nu însemnă numai sărutări. Nu, „restul” începu atunci când o aruncă peste umăr înainte de a-şi continua drumul spre dormitor.

Sabrina nu avea de gând să o spună cu voce tare, însă credea că el se purta destul de barbar, Apoi chicoti în sinea ei. Avea să fie interesant să aibă un soţ scoţian, interesant şi absolut minunat. Singura ei nedumerire era legată de faptul că nu credea că avea să depăşească vreodată uimirea că visele ei deveniseră realitate.

Sfârşit